Έτος Ζ'

Τεῦχος 143ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων κατὰ τὴν περίοδο τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' (συνέχεια) 6935

Η ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΠΑΡ' ΟΜΗΡΩ

Θανατηφόρος τραυματισμὸς ἵππου τοῦ Νέστορος, ὑπὸ τοῦ τ. Καθηγητοῦ Ἰατροδικαστικῆς κ. Γρηγορίου Κάτσα 6937

ΑΝΤΙΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

Τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα τῆς Δυτικῆς Γερμανίας ἔχει τεθῆ ἐκτὸς Νόμου 6941

ΣΟΒΑΡΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Τὸ ἔγκλημα τῆς Κακαβιᾶς—Σεπτέμβριος 1923, ὑπὸ τοῦ τ. Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ - Δικηγόρου κ. Δημ. Κορέση (συνέχεια) 6943

ΘΕΜΑΤΑ ΗΘΩΝ

Πορνογραφία στὴν Ἀμερική, ὑπὸ Holman Harvey, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Reader's Digest», ὑπὸ Ἀστυνόμου Α' κ. Δ. Μόρου (συνέχεια καὶ τέλος) 6946

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Οἱ ἀνήλικοι ἐγκληματίαι, κατὰ τὸν νέον Ποινικὸν Κώδικα, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Θ. Ντζιώρα 6949

ΕΛΛΗΝΕΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ ΤΗΣ ΣΚΕΨΕΩΣ

Ἀριστοτέλης—Ὁ πιὸ καθολικὸς νοῦς τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, ὑπὸ κ. Ἀ. Ἀποστ. 6955

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΕΥΘΥΜΑ

Χανοῦσεν ὁ Α' — Χανοῦσεν ὁ Β' — Ταχράνμπεης—Τρεῖς μεγάλοι μάγοι καὶ ἴσως τρεῖς μεγάλοι ἀπατεῶνες, ὑπὸ τ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυν. Πόλεων κ. Ἰ. Καλυβίτη 6959

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΜΥΝΑ

Τὸ πρόβλημα τῆς σταθμεύσεως τῶν αὐτοκινήτων καὶ τὰ ἀντιατομικὰ καταφύγια, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Γ. Κανελλοπούλου 6961

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων εἰς τὰς διαφόρους Χώρας, ὑπὸ Ἀρχιφύλακος Ι, Kramer, κατὰ μετάφρασιν Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χρ Πατσούρη 6965

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ

Σκέψεις ἀπὸ τὴ ζωὴ στὴν Ἀστυνομικὴ Σχολή, ὑπὸ τοῦ δοκ. Ἀστυφύλακος κ. Δημ. Κοντογιάννη 6966

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Τῆς Πάτρας ἡ θύμηση, ὑπὸ δοκ. Ὑπαστυνόμου κ. Σ. Ἀλεξοπούλου 6967

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Ι. Ράϊκου (συνέχεια) 6971

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Σκέψεις ἐπάνω στὰ καθήκοντα τοῦ ἀστυφύλακος, ὑπὸ ἀστυφύλακος κ. Λ. Στρατίκη 6974

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil. Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 6975

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ ΔΙΑΤΑΓΑΙ—ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ

Περὶ εἰδικῆς μεταχειρίσεως τῶν ἀνηλίκων 6977

Περὶ ἐπιφυλακῆς καὶ συναθροίσεων 6978

Περὶ ἐνισχύσεως τῶν ὀργάνων Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας δι' ἀστυφυλάκων 6979

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 6980

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ
Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 522-512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΣΩΜΑΤΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ (ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ)
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΪΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ Ι ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
Γ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5

ΕΤΟΣ Ζ.' | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΜΑ·Ι·ΟΥ 1959 | ΤΕΥΧΟΣ 143ΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1959)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΖ'. Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΟΣΥΜΜΟΡΙΤΙΣΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

215.—Συνέχεια ἐπιτυχιῶν τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Πειραιῶς κατὰ τὸ ἔτος 1949.

***

215. Συνέχεια ἐπιτυχιῶν τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Πειραιῶς κατὰ τὸ ἔτος 1949.

ιδ) Στὶς 24 Ἰουλίου 1949 ἡ Ἀσφάλεια Πειραιῶς συνέλαβε τοὺς ἑξῆς : Ἀθανάσιον Ἀθανασιάδην, Ἰωάννην Κατραμᾶτον, Κων/νον Ζᾶννον, Δημήτριον Βοργίδην, Νικόλαον Βότσην ἢ Μπότσην, Φίλιππον Μουρούναν, Ἰωάννην Χριστόπουλον, Φώτιον Καλαμπόκην, Παναγιώτην Παναγιωτόπουλον, Δημήτριον Τσάμην, Νικόλαον Τσουραμάνην, Κων/νον Ξυδάκην, Εὐάγγελον Ἀσημακόπουλον, Εὐάγγελον Βρεττόν, Δημήτριον Σακελίωνα, Ἰωάννην Σιδηρόπουλον, Κων/νον Καρακάσην, Κων/νον Κυπραῖον, Δημοσθένην Καρελᾶν, Ἰωάννην Κοντονικόλαν, Ἐλευθέριον Ἀμασλίδην, Διονύσιον Μανωλόπουλον, Εὐαγγελίαν Τσοχαντζῆ, Ἰωάννην Γιαννούλην, Γεώργιον Τσίνην, Νικόλαον Καραβασίλην, Βᾶσον Μαζαράκην, Κων/νον Συκιαρίδην, Ἀλέξανδρον Ἀγγελόπουλον, Βασίλειον Κουμπρόγλου, Κρέοντα Καρελᾶν, Ἰωάννην Σαραντίδην καὶ Βασίλειον Σαπουνάκην. Ὅλοι αὐτοὶ ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 1947 καὶ μέχρι τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου τοῦ 1949 ἐνίσχυον οἰκονομικῶς μὲ χρηματικὰ ποσὰ ποὺ ἐκυμαίνοντο ἀπὸ 30.000 μέχρι 1.200.000 δραχμὲς τὴν Κ.Ο. Πειραιᾶ. Τὰ ποσὰ αὐτὰ διετίθεντο γιὰ τὴν ἐπικράτησι τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ.

ιε) Στὶς 11 Αὐγούστου 1949 συνελήφθησαν ἀπὸ τὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια Πειραιῶς ἑπτὰ κομμουνισταί, οἱ ὁποῖοι ἠργάζοντο δραστήρια γιὰ τὴν ἀναδιοργάνωσι τῶν κομμουνιστικῶν ὀργανώσεων καὶ ἐνεργοῦσαν στρατολογία νέων τοὺς ὁποίους

ἔστελναν στὶς συμμορίες τῶν κομμουνιστῶν τῆς Εὐβοίας. Οἱ κομμουνισταὶ αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἑξῆς : Νικόλαος Θέμελης, Ἀθανάσιος Παχυδάκης, Θεοχάρης Κύμπαρης, Εὐαγγελία Θέμελη, Σοφία Παχυδάκη, Εὐαγγελία Κύμπαρη καὶ Μενέλαος Μαγνήσαλης.

ιστ) Στὶς 27 Αὐγούστου 1949 συνελήφθησαν ὁ Νικόλαος Τσιμπίδης καὶ ἡ σύζυγός του Ἀντίκλεια Τσιμπίδου, γιατὶ ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ ἔτους 1948 ἐχρησιμοποιοῦσαν τὴν οἰκίαν τους, κειμένην ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρεχθίας 13, ὡς γιάφκαν. Στὴ γιάφκα αὐτὴ ἐπραγματοποιοῦσαν κομματικὲς συναντήσεις διάφορα ἡγετικὰ στελέχη τῆς Κομμουνιστικῆς Ὀργανώσεως Πειραιῶς, ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

ιζ) Στὶς 26 Σεπτεμβρίου 1949 ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια Πειραιῶς συνέλαβε τοὺς Κωνσταντῖνον Ἰμπριάλον, Βασίλειον Γκόγκαν καὶ Σπυρίδωνα Προυσλεύν, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦσαν κλιμάκιο τῆς Ὀργανώσεως Ἐθνικὴ Ἀλληλεγγύη Πειραιῶς. Κατὰ τὴν ἀνάκρισι διεπιστώθη ὅτι σοβαροὶ οἰκονομικοὶ ἐνισχυταὶ τῶν κομμουνιστῶν ἦσαν καὶ οἱ : Νικόλαος Ἀγγελόπουλος, Βασίλειος Σαπουνάκης, Ἰωάννης Σαραντίδης καὶ Βασίλειος Κουπρόγλου, οἱ ὁποῖοι εἶχαν συλληφθῆ ἐνωρίτερα καὶ ἐναντίον τῶν ὁποίων ἀπηγγέλθη κατηγορία γιατὶ προσέφεραν σημαντικὰ ποσὰ στὸν Ἰμπριάλον ἀπὸ τὸ φθινόπωρο τοῦ 1948.

ιη) Στὶς 8 Ὀκτωβρίου 1949 ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια Πειραιῶς συνέλαβε τοὺς Ἰγνάτιον Περμάχον καὶ Δημήτριον Μυριανθόπουλον, διότι κατὰ ἔρευναν ποὺ ἔγινε στὸ σπίτι τοῦ πρώτου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σησοῦ 71 βρέθηκε μία τσάντα γεμάτη κομμουνιστικὰ ἔνσημα, ἕνα τετράγωνο κλισὲ μὲ τὸ ὁποῖον ἐξετυπώθησαν τὰ ἔνσημα καὶ ἕνα κουτὶ γεμᾶτο ἔγγραφα καὶ σημειώσεις τοῦ Κ.Κ.Ε., τὰ ὁποῖα παρεδόθησαν σ' αὐτὸν ἀπὸ τὸν δεύτερο γιὰ νὰ τὰ φυλάξῃ. Τὰ ἔνσημα ἀντεπροσώπευαν τὸ ποσὸ τῶν 800.000 δραχμῶν. Γιὰ τὴν αὐτὴ αἰτία ἀπηγγέλθη κατηγορία καὶ κατὰ τοῦ Ἰωάννου Ἀνδρουλιδάκη ποὺ εἶχε συλληφθῆ ἐνωρίτερα.

ιθ) Στὶς 9 Νοεμβρίου 1949 ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια Πειραιῶς ἐξήρθρωσε τὸν παράνομο τεχνικὸ μηχανισμὸ καθόσον ἀνεκάλυψε καὶ συνέλαβε τοὺς ἑξῆς : Σωτήριον ἢ Θεόδωρον Παπαντωνόπουλον ἢ Μπαρμπουνάκην, Γεώργιον Κοζάκην, Παναγιώτην Μουνδρέαν, Ἀθανασίαν Σπανίδη, Ἀρχοντούλαν Πετράκη, Ἐλπίδαν Τριανταφύλλου, Παναγιώτην Ψηλόλιγνον, Μαρίαν Κράλη, Κωνσταντῖνον Λυκούδην, Πυθαγόραν Βαλάμον, Ἰωάννην Βασιλειάδην καὶ Εὐθαλίαν Δαμούλη. Αὐτοὶ ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ ἔτους 1946 ἦσαν μέλη τοῦ παρανόμου τεχνικοῦ μηχανισμοῦ τῆς Κομμουνιστικῆς Ὀργανώσεως Πειραιῶς, καὶ εἶχαν κρύψει στὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Νοταρᾶ 45 ὑπόγειο τῆς οἰκίας τοῦ Γεωργίου Καζάκη πλήρη τυπογραφικὴ ἐγκατάστασι, δημοσιογραφικὸ χαρτὶ καὶ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα εἴδη γιὰ τὴν ἐκτύπωσι τῶν κομμουνιστικῶν ἐντύπων.

Ὁ Γεώργιος Καζάκης ἐπὶ τῇ βάσει τῶν χειρογράφων τῶν Παπαντωνοπούλου, Παπαγγέλου καὶ Καρδάση ἐξετύπωνε δελτίο εἰδήσεων τοῦ ραδιοσταθμοῦ τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν, προκηρύξεις ἐπαναστατικοῦ περιεχομένου καὶ διάφορα τρίκ, τὰ ὁποῖα ἐξυπηρετοῦσαν σπουδαίως καὶ ἀποτελεσματικῶς τὴν Κ.Ο. Πόλης Πειραιῶς. Ἐπίσης μετεῖχαν ὡς μέλη ἢ ὡς καθοδηγηταὶ τῆς Κ. Ο. Βάσεως Ἐπαγγελματιῶν (τμῆμα παντοπωλῶν), συνεισφέροντες καὶ τὶς κομματικὲς εἰσφορές των γιὰ τὴν ὀργάνωσι αὐτή.

Ὁ Κωτσάκος εἰδικώτερα καθοδηγοῦσε τὴν ὀργάνωσι αὐτὴ μέχρι τῆς ἀνοίξεως τοῦ 1948 ὁπότε ἀνέλαβε τὴν ὀργάνωσι τῆς αὐτοάμυνας. Γιὰ τὰ παραπάνω ἀδικήματα ἀπηγγέλθη κατηγορία καὶ κατὰ τῶν Ἀντωνίου Παπαγγέλου, ποὺ εἶχε συλληφθῆ ἐνωρίτερα γιὰ παράνομο δρᾶσι, Ἰωάννου Ἀνδρουλιδάκη ποὺ ἐπίσης εἶχε συλληφθῆ ἐνωρίτερα καὶ τοῦ Κ. Κωτσάκου ποὺ συνελήφθη ἀργότερα.

κ) Στὶς 18 Νοεμβρίου τοῦ 1949 ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια Πειραιῶς συνέλαβε διάφορα στελέχη τῆς αὐτοάμυνας Πειραιῶς ποὺ ἠργάσθησαν ἐντατικὰ ἀπὸ τοῦ ἔτους

ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΟΣ ΙΠΠΟΥ ΤΟΥ ΝΕΣΤΟΡΟΣ (*)

Ὑπὸ τοῦ τ. Καθηγητοῦ Ἰατροδικαστικῆς
κ. **ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΚΑΤΣΑ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

I. Εἰσαγωγή.
II. Ἀνάγκη κλασσικῆς ἐκπαιδεύσεως.
III. Ἔκθεσις ἐπεισοδίου.
IV. Ἐπίλογος.

***

I. Εἰσαγωγή.

Πρὸ ἐτῶν Γάλλος Ψυχίατρος—Νευρολόγος καὶ Καθηγητὴς τῆς Ἱστορίας τῆς Ἰατρικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῶν Παρισίων, ὁ Laignel Lavastine, ἐξετάζων φοιτητήν τινα, ἠρώτησεν αὐτόν, ὁποῖον ἦτο τὸ τραῦμα, ἕνεκα τοῦ ὁποίου κατὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἐφονεύθη ὁ εἷς ἐκ τῶν ἵππων τοῦ ἅρματος τοῦ βασιλέως τῆς Πύλου Νέστορος, διὰ τὸν ὁποῖον τόσον συχνὰ ὁμιλεῖ ὁ Ὅμηρος εἰς τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσσειαν.

Ὁ φοιτητὴς ἔμεινεν ἄναυδος, ἐπετιμήθη δὲ ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ, διότι ἐλησμόνησε τὸν Ὅμηρον (τὸν ὁποῖον ἴσως οὐδέποτε εἶχεν ἀναγνώσει). Ὁ Καθηγητὴς παρέπεμψε τὸν φοιτητὴν εἰς ἄλλην ἐξεταστικὴν περίοδον, μὲ τὴν σύστασιν νὰ μελετᾷ τὸν Ὅμηρον καὶ ἄλλους κλασσικοὺς συγγραφεῖς Ἕλληνας ἢ Λατίνους, συγκατετέθη δὲ μόνον νὰ γνωρίσῃ εἰς αὐτόν, ὅτι τὸ ἐπεισόδιον τοῦ φόνου τοῦ ἵππου τοῦ Νέστορος ἀναφέρεται εἰς τὴν Θ' ραψῳδίαν τῆς Ἰλιάδος. Κατωτέρω θὰ παραθέσωμεν τὸ σχετικὸν ἀπόσπασμα.

II. Ἀνάγκη κλασσικῆς ἐκπαιδεύσεως.

Ἐὰν Ἕλλην Καθηγητὴς ἔθετεν εἰς φοιτητὴν τὸ ἀναφερθὲν ἐρώτημα ἢ ἄλλο τι σχετικὸν πρὸς ἐπεισόδιόν τι ἀναφερόμενον ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου ἢ ἄλλου ἀρχαίου συγγραφέως, θὰ προεκάλει τοὺς εἰρωνικοὺς καγχασμοὺς τῶν πολλῶν, θεωρούντων περιττὴν τὴν κλασσικὴν ἐκπαίδευσιν. Οἱ Γάλλοι ὅμως διανοούμενοι φαίνονται ἔχοντες διάφορον γνώμην καὶ πιστεύουν ὅτι οἱ ἀξιοῦντες ὅτι κατέχουν ἢ προώρισται νὰ καθέξουν θέσιν εἰς τὴν ἡγέτιδα τάξιν, τὴν elire τῆς κοινωνίας, δὲν πρέπει νὰ εἶναι μόνον κάτοχοι τῶν διὰ τὴν ἰδιαιτέραν των ἐπιστήμην γνώσεων, ἀλλὰ νὰ εἶναι καὶ κάτοχοι κλασσικῆς μορφώσεως.

Ἐπὶ τούτου ἀναφέρομεν ἀπόσπασμα μελέτης τοῦ Alfred Fouillée σχετικὸν πρὸς τὴν ἀνάγκην κλασσικῆς μορφώσεως τῶν ἰατρῶν, ἔχον οὕτω : «Ὁ ἰατρὸς ἐπιδρῶν ἐπὶ τοῦ σώματος ἐπιδρᾷ ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ἐπιδρῶν δὲ ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἐπιδρᾷ καὶ ἐπὶ τοῦ σώματος. Πολυάριθμα προβλήματα ἠθικὰ καὶ κοινωνικὰ τίθενται προσέτι εἰς αὐτὸν κατὰ τὴν ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός του καὶ ὑποχρεοῦ-

* Ἀναδημοσίευσις ἐκ τοῦ Δελτίου Π.Ι.Σ., Νοεμβρίου 1958.

1947. Οἱ συλληφθέντες ἦσαν οἱ ἑξῆς : Νικόλαος Γεωργίου, Ἠλίας Ἀποστολίδης, Στυλιανὸς Μπακιρτζῆς, Στέφανος Καλαβιτζόγλου, Εὐθύμιος Λαφιωτάκης, Εὐάγγελος Χριστοφόρου, Κων/τῖνος Κουρουμπῆς, Νικόλαος Ψαράκος, Σπυρίδων Φερούς, Παναγιώτης Σουγλάκος, Μιχαὴλ Σουγλάκος, Σωτηρία Καρασίδου καὶ Χρῆστος Σοφιανόπουλος.

(Συνεχίζεται)

ται νὰ ἀναλάβῃ βαρείας εὐθύνας. Εἶναι διὰ πολλὰς οἰκογενείας σύμβουλος κατὰ πλείστας λεπτοτάτας καταστάσεις. Συναναστρέφεται τὰ μᾶλλον ἀνεπτυγμένα στρώματα τῆς κοινωνίας, ἐνῷ συγχρόνως ἀφοσιοῦται εἰς τὰ πτωχότερα. Ὀφείλει νὰ λάβῃ ὁ ἴδιος τὴν ὑψηλοτέραν ἠθικὴν μόρφωσιν ἐὰν δὲν θέλει νὰ θεωρῆται ὑπὸ τῶν οἰκογενειῶν ὡς ἁπλοῦς βιομήχανος ἐκμεταλλευτὴς τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Ἡ ἀνωτέρα μόρφωσις ἁρμόζει εἰς τὰς ὑψηλοτέρας ἀποστολάς, εἰς τὰς φιλανθρωπικὰς ἀποστολὰς καὶ ἡ κοινωνία ἔχει τὸ δικαίωμα πρὸς ἐξασφάλισίν της ἀπὸ τῆς ἐκμεταλλεύσεως ὑπὸ ἀγυρτῶν νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τοὺς ἰατροὺς τὴν καλλιτέραν φιλολογικὴν καὶ φιλοσοφικὴν ἐκπαίδευσιν».

Ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἰατρικῇ Δεοντολογίᾳ ἀναφέρομεν τὰς γνώμας καὶ ἄλλων διαπρεπῶν Γάλλων Καθηγητῶν, συμφωνούντων πρὸς τὰς ἰδέας τοῦ Fouillée. Παρομοίως ἐκφράζονται Γερμανοί, Ἄγγλοι Καθηγηταὶ κ.λ.π.

III. Ἔκθεσις ἐπεισοδίου.

Ἤδη ἂς ἔλθωμεν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου περιγραφὴν τοῦ φόνου τοῦ ἵππου τοῦ Νέστορος.

Ὁ Ζεύς, ὁ πατὴρ θεῶν τε καὶ θνητῶν, διὰ νὰ φανῇ συνεπὴς πρὸς τὴν ὑπόσχεσιν τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὴν μητέραν τοῦ Ἀχιλλέως, τὴν θεὰν Θέτιδα, εὐνοεῖ τοὺς Τρῶας, ὅπως οἱ Ἕλληνες,—Ἀχαιοὶ—κατανικώμενοι ὑπὸ τούτων ἀναγκασθοῦν νὰ προσπέσουν πρὸς σωτηρίαν των εἰς τὸν Ἀχιλλέα, καὶ λάβῃ οὗτος ἱκανοποίησιν διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἁρπαγὴν τῆς δούλης καὶ φίλης του Βρισηΐδος. Καὶ ἵνα ἡ βουλὴ τοῦ Διὸς τελειωθῇ θριαμβεύουν οἱ Τρῶες καὶ ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν Ἕκτωρ καὶ ἐκτὸς τούτου καὶ ὁ Πάρις, ὁ ἅρπαξ τῆς Ἑλένης καὶ αἴτιος—καθ' Ὅμηρον—τοῦ κατὰ τῆς Τροίας Ἑλληνικοῦ Συναγερμοῦ. Ὁ Πάρις εἶναι τοξότης καὶ ὅπως ἐκτίθεται εἰς τὴν Λ' ραψῳδίαν τῆς Ἰλιάδος, διὰ τῶν βελῶν του ἐτραυμάτισε προέχοντας ἀρχηγοὺς τῶν Ἑλλήνων, ὡς καὶ τὸν ἀρχίατρον τοῦ στρατεύματος Μαχάονα, τὸν υἱὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, δι' ὃν ἀναφέρεται ὁ περίφημος στίχος :

«Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων»

Νέστωρ.

Μεταξὺ τῶν πολεμούντων Ἀχαιῶν κατὰ τὰς μάχας, ἐκυκλοφόρει πάντοτε ὁ γέρων βασιλεὺς τῆς Πύλου Νέστωρ, ἐποχούμενος τοῦ ἅρματός του, συρομένου ὑπὸ ἵππων. Ὁ Νέστωρ, διάσημος ἄλλοτε πολεμιστής, δὲν ἠδύνατο, λόγῳ γήρατος, νὰ μάχεται πραγματικῶς, οὔτε ὅμως ἤθελε νὰ μένῃ ἄπρακτος ἐν τῇ σκηνῇ του. Ἐποχούμενος τοῦ ἅρματός του διέτρεχε τὸ πεδίον τῆς μάχης, συμβουλεύων καὶ ἐνθαρρύνων τοὺς μαχητάς. Τὸ ἐνδιαφέρον του διὰ τὴν μάχην ἐπετείνετο ἴσως διότι μεταξὺ τῶν μαχητῶν εὑρίσκοντο οἱ υἱοί του Ἀντίλοχος καὶ Θρασυμήδης, διακεκριμένοι ἥρωες τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατεύματος. Ἐν προσθήκῃ ἐπὶ τούτου ἀναφέρομεν ὅτι ὁ ποιητὴς Κόϊντος, ὁ Σμυρναῖος, εἰς τὰ «Μεθ' Ὅμηρον» περιγράφει συγκινητικὴν σκηνὴν τῆς παρουσίας τοῦ γέροντος Νέστορος, ἀδυνάτου πλέον πρὸς μάχην, ὅταν ὁ υἱός του Ἀντίλοχος ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ φοβεροῦ Μέμνονος, τοῦ υἱοῦ τῆς Ἠοῦς, ἐπικούρου καὶ ἀρχηγοῦ τῶν Τρώων μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἕκτορος. Ἐκυκλοφόρει λοιπὸν ὁ Νέστωρ ἀνὰ τὸ πεδίον τῆς μάχης ἐποχούμενος τοῦ ἅρματός του. Ὁ Πάρις ἐτόξευσεν ἐναντίον τοῦ Νέστορος καὶ τὸ βέλος ἐπέτυχε ἕνα ἐκ τῶν ἵππων τοῦ ἅρματος τοῦ Νέστορος. Ἴσως ἐπίτηδες ὁ Πάρις ἐτόξευσε τὸν ἵππον ἵνα καθιστῶν ἀδύνατον τὴν κυκλοφορίαν τοῦ ἅρματος, αἰχμαλωτίσῃ τὸν Νέστορα καὶ γίνῃ κάτοχος τοῦ περιφήμου θώρακός του, τὸν ὁποῖον, ὡς λέγει ὁ Ἕκτωρ εἰς ἄλλην ραψῳδίαν, εἶχε κατασκευάσει ὁ θεὸς Ἥφαιστος.

Τραυματισμὸς καὶ θάνατος ἵππου.

Τὰ περὶ τούτου ἐκτίθενται, ὡς εἴπομεν, εἰς τὴν Θ' ραψῳδίαν τῆς Ἰλιάδος (80—88) καὶ ἔχουσιν οὕτω : Οἱ Ἕλληνες ὑπεχώρουν,

«Νέστωρ δ' οἷος ἔμιμνε Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
οὔ τι ἑκών, ἀλλ' ἵππος ἐτείρετο, τὸν βάλει ἰῷ,
δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠοκόμοιο,
ἄκρην κὰκ κορυφὴν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων
κρανίῳ ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν·
ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ,
σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ».

Παραθέτομεν καὶ τὴν μετάφρασιν τῶν στίχων τούτων ὡς ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Πολυλᾶ :

«Μόνος ὁ Νέστωρ ἔμεινε, κ' ἐκεῖνος ἐξ ἀνάγκης,
ἀδημονοῦσ' ὁ ἵππος του, ποῦ 'χε ἀκοντίσῃ ὁ Πάρις,
σ'τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς, ποῦ οἱ πρώταις τρίχες βγαίνουν
τῶν ἵππων εἰς τὸ καύκαλο κ' εἶναι ἀκριβὸ τὸ μέρος,
κ' ἡ λόγχη σ' τὸν ἐγκέφαλο ἐμπήχθη κι' ἀπ' τὸν πόνο
ὀπίσ' ὀρθὸς σηκώθηκε καὶ μὲ τὴν λόγχην ὅλην
χάμω ἐκυλιόταν κ' ἔββαλε τοὺς ἵππους ἄνω κάτω».

Ἔμπειρος πολεμιστὴς ὁ Νέστωρ ἀμέσως ἀπέκοψε διὰ τοῦ ξίφους του τὰ παράλουρα τοῦ ἵππου καὶ ἠλευθέρωσε τοὺς ἄλλους ἵππους τοῦ ἅρματος καὶ εὐτυχῶς δι' αὐτὸν προσῆλθε πρὸς σωτηρίαν του ὁ Διομήδης, ὅστις ἀπέκρουσε τὸν ἀπερχόμενον κατὰ τοῦ Νέστορος Ἕκτορα.

Σχόλια ἐπὶ τῆς Ὁμηρικῆς διηγήσεως.

Ἐκ ταύτης καθορίζεται τὸ ὄργανον τοῦ τραυματισμοῦ, ἡ τραυματισθεῖσα χώρα καὶ τὰ ἐκ τοῦ τραύματος ἀναπτυχθέντα συμπτώματα, ἅτινα κατέληξαν εἰς τὸν θάνατον τοῦ ἵππου. Ἐν τοῖς ἐφεξῆς θὰ ἐξετάσωμεν τὰ σημεῖα ταῦτα πάντοτε ἀπὸ ἰατροδικαστικῆς σκοπιᾶς.

1) Ὄργανον τραυματισμοῦ. Ὡς ἀναφέρει ὁ Ὅμηρος, εἰς τοὺς παρατεθέντας στίχους, ὁ ἵππος τοῦ Νέστορος ἐπλήγη ὑπὸ βέλους ἐκπεμφθέντος ὑπὸ τοῦ Πάριδος διὰ τοῦ τόξου του. Ἦτο δὲ τὸ τόξον τὸ ὅπλον τραυματισμοῦ ἐκ τοῦ μακρόθεν ὁπωσδήποτε, ἀντίστοιχον πρὸς τὰ νῦν πυροβόλα ὅπλα. Εἰσεδύετο δὲ τὸ ἐκπεμπόμενον βέλος εἰς τὸ σῶμα τοῦ θύματος-ἀνθρώπου ἢ ζῴου εἰς βάθος ἄλλοτε ἄλλο, ἐξαρτώμενον ἐκ τῆς ἀποστάσεως, ἐκ τῆς ἐντάσεως τοῦ τόξου, ἐκ τῆς προσκρούσεως ἢ μὴ ἐπὶ σκληρῶν ἀντικειμένων καλυπτόντων τὸ θῦμα, ὡς ἐπὶ ἀνθρώπου ὁ θώραξ, ἡ ἀσπίς, οἱ ζωστῆρες κ.λ.π. Ὡς δὲ ὁ Ὅμηρος εἰς τὴν Δ' ραψῳδίαν (130—140) διηγεῖται, ὁ Μενέλαος τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πανδάρου, ἐσώθη διότι τὸ βέλος συνήντησε τὸν ζωστῆρα του καὶ οὕτω ἠμβλύνθη ἡ ὁρμή του.

Ἦτο δὲ δύσκολος καὶ ἐπικίνδυνος ἡ ἐξαγωγὴ τοῦ βέλους, λόγῳ τῶν τεμνουσῶν πλευρῶν τῆς αἰχμῆς, διὸ ἀπῃτεῖτο ἐπιτηδειότης, ὁποίαν,—καθ' Ὅμηρον—ἐκέκτητο ὁ Μαχάων, μετὰ περισσῆς τέχνης ἐξάγων τὰ βέλη ἀπὸ τοὺς τραυματισθέντας καὶ περιποιούμενος τὰ τραύματα, διὸ ὁ Ὅμηρος συνέθετο τοὺς τόσον τιμητικοὺς διὰ τοὺς ἰατροὺς στίχους.

« Ἰητρὸς ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων
ἰοὺς τ' ἐκτάμνειν, ἐπὶ τ' ἤπια φάρμακα πάσσειν».

Ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ Μυθολογία ἀναφέρει διασήμους τοξότας, ὡς τὸν Ἡρακλῆν, Φιλοκτήτην καὶ πλείστους ἄλλους. Ὁ Ὅμηρος δὲ ἀναφέρει ὡς τοξότας τὸν Τεῦκρον, Μηριόνην, Ὀδυσσέα, τοὺς Τρῶας Πάριν καὶ Πάνδαρον, τὸν δολοφονικῶς τραυματίσαντα τὸν Μενέλαον.

2) Χώρα τραυματισμοῦ. Καθορίζεται ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου μετὰ σαφηνείας βραχυλόγου. «Τὸ βέλος τοῦ Πάριδος ἐνεπάγη ἄκρην καὶ κορυφήν, ὅτι τε πρῶται τρίχες ἵππων κρανίῳ ἐμπεφύκασι». Ἕκαστος παρατηρῶν ἵππον τινὰ

δύναται νὰ ἀντιληφθῇ τὴν χώραν τοῦ τραυματισμοῦ, ἐὰν ἐνθυμῆται τὴν περιγραφὴν τοῦ Ὁμήρου. Εἶναι ἀντίστοιχος πρὸς τὰς πρώτας τρίχας τῆς χαίτης τοῦ ἵππου, τῆς συνεχιζομένης καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ αὐχένος. Ἐφ' ὅσον δὲ τὸ ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὴν θέσιν ταύτην τμῆμα τοῦ κρανίου ἐπίκειται τῆς παρεγκεφαλίδος εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ δεχθῶμεν ὅτι ἡ εἰσδύσασα ἐν τῷ κρανίῳ αἰχμὴ τοῦ βέλους ἐτραυμάτισε τὴν παρεγκεφαλίδα. Ἐὰν ὁ Ὅμηρος λέγῃ ὅτι τὸ βέλος εἰσέδυσεν εἰς τὸν ἐγκέφαλον δὲν ἀναφέρει δὲ τὴν λέξιν «παρεγκεφαλίς», τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ὁμήρου δὲν εἶχον εἰσέτι καθορισθῇ αἱ διάφοροι χῶραι τοῦ συνόλου τοῦ ἐγκεφάλου.

3) Συμπτώματα ἐκ τοῦ τραυματισμοῦ τῆς παρεγκεφαλίδος. Ὁ Ὅμηρος χαρακτηρίζει τὸ τραῦμα τοῦ ἵππου ὡς καίριον καὶ προσθέτει ὅτι ὁ ἵππος «ἀνέπαλτο» δηλαδὴ ἀνεπήδησεν ἐκ τοῦ πόνου καὶ ὅτι πεσὼν ἐστριφογύριζε τὸ σῶμα του περὶ τὸ βέλος, διὸ ἐτάραξε καὶ τοὺς ἑτέρους ἵππους τοῦ ἅρματος. Τὸ φαινόμενον τῆς ἀναπηδήσεως τοῦ ἵππου ὀρθῶς ὁ Ὅμηρος τὸ ἀποδίδει εἰς τὸ ἐκ τοῦ τραύματος ἄλγος, τὸ φαινόμενον ὅμως τῆς περικυλινδίσεως ὑποχρεούμεθα νῦν νὰ τὸ ἀποδώσωμεν εἰς τὸ τραῦμα τῆς παρεγκεφαλίδος, ἀνεξαρτήτου τοῦ πόνου.

Φυσιολογικαὶ ἐργασίαι ἐπὶ τῆς λειτουργίας τῆς παρεγκεφαλίδος δεικνύουν ὅτι ἐλαφραὶ ἠλεκτρικαὶ διεγέρσεις τῆς παρεγκεφαλίδος προκαλοῦν ἀνισορροπίαν, τοῦ ἀνθρώπου βαδίζοντος ὡς μεθυσμένου. Ἐντονωτέρα διέγερσις—ἐπὶ ζώων—προκαλεῖ κινήσεις τῆς κεφαλῆς, τοῦ κορμοῦ καὶ τῶν ἄκρων, πτῶσιν τοῦ σώματος χαμαὶ καὶ συστροφὴν τούτου κατὰ τὸν ἐπιμήκη ἄξονά του. Δὲν ἠδύνατο ὁ Ὅμηρος νὰ λεπτολογήσῃ περὶ τὰ δευτερεύοντα συμπτώματα τῆς διερεθίσεως τῆς παρεγκεφαλίδος τὴν ὁποίαν, ὡς εἴπομεν, ἠγνόει, ὁμιλῶν μόνον περὶ ἐγκεφάλου, ὡς συνόλου. Δίδει ὅμως πλήρη περιγραφὴν κυριωτάτου παρεγκεφαλιδικοῦ συμπτώματος, τοῦ τῆς συστροφῆς τοῦ σώματος, λέγων ὅτι ὁ ἵππος ἐκυλινδοῦτο περὶ χαλκῷ. Χωρὶς σχινοτενεῖς περιγραφάς, μὲ τὴν συνήθη του βραχυλογίαν δίδει ὁ Ὅμηρος ἐμφανῆ εἰκόνα τοῦ γεγονότος.

ΙΥ. Ἐπίλογος.

Ὁ Ὅμηρος δὲν ὁμιλεῖ οὐδαμῶς διὰ τὴν μετέπειτα τύχην τοῦ ἵππου, ἂν δηλαδὴ ἀπέθανε ταχέως καὶ ὁποῖα ἄλλα συμπτώματα παρουσίασε. Τοῦτο δὲ εὐλόγως διότι ὁ Ὅμηρος ἠδιαφόρει διὰ τὸν ἵππον. Τὸ ἐνδιαφέρον του ἐστρέφετο ἀμέριστον πρὸς τὴν σωτηρίαν τοῦ Νέστορος. Τούτου ἡ ζωὴ ἐκινδύνευε, διότι ἐπήρχετο κατ' αὐτοῦ ὁ κορυθαίολος Ἕκτωρ, ὁ δὲ τραυματισθεὶς καὶ κυλιόμενος κάτω ἵππος συνεταράξε τοὺς ἑτέρους ἵππους τοῦ ἅρματος καὶ ἡ κίνησις τούτου δὲν ἦτο δυνατή. Ἔμπειρος ὅμως μαχητὴς ὁ Νέστωρ διὰ τοῦ ξίφους του ἔκοψε τὰ παράλουρα τοῦ τραυματισθέντος ἵππου καὶ ἀπηλευθέρωσε τοὺς ἑτέρους ἵππους. Εὐτυχῶς δὲ δι' αὐτὸν ἔσπευσε πρὸς διάσωσίν του ὁ Διομήδης, ὁ ὁποῖος ἀπέκρουσε τὸν Ἕκτορα.

Τὸ ἀναφερθὲν ἐν Ὁμηρικῇ βραχυλογίᾳ καὶ παρατηρητικότητι ἐπεισόδιον τοῦ τραυματισμοῦ τοῦ ἵππου τοῦ Νέστορος δεικνύει τὴν ἄφθαστον ἱκανότητα τοῦ Ὁμήρου πρὸς τὴν περιγραφὴν ἀνθρώπων, ζώων, φύσεως κατὰ τρόπον ἐκπλήσσοντα πάντας τοὺς μελετητὰς Ἰλιάδος—Ὀδυσσείας, πῶς εἷς ἄνθρωπος κατώρθωσε νὰ παρατηρήσῃ τὰ πάντα καὶ περιγράψῃ ταῦτα μετ' ἀπαραμίλλου ἀκριβείας.

Γ. ΚΑΤΣΑΣ

ΤΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΝ ΚΟΜΜΑ ΤΗΣ ΔΥΤΙΚΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ ΕΧΕΙ ΤΕΘΗ ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ

Ἡ κατὰ τὴν 17 Αὐγούστου τοῦ 1956 ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις τοῦ ἐν Καρλσρούῃ ἑδρεύοντος Ὁμοσπονδιακοῦ Συνταγματικοῦ Δικαστηρίου, περὶ διαλύσεως τοῦ Γερμανικοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος ἀποτελεῖ ἓν ἐκ τῶν σοβαρωτέρων γεγονότων, ἅτινα ἔλαβον χώραν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐν τῇ Ὁμοσπονδιακῇ Δημοκρατίᾳ, τοῦτο δὲ καταφαίνεται καὶ ἐκ τῶν σχολίων τὰ ὁποῖα προκαλεῖ τόσον ἐν τῇ Ὁμοσπονδιακῇ Γερμανικῇ Δημοκρατίᾳ ὅσον καὶ ἐν τῇ Ἀνατ. Γερμανίᾳ καὶ γενικῶς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐξεδόθη κατόπιν αἰτήσεως τῆς Κυβερνήσεως τοῦ κ. Adenauer ὑποβληθείσης πρὸς τὸ εἰρημένον Δικαστήριον κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1951. Τὸ Δικαστήριον ἐμελέτησε τὸ ζήτημα τοῦτο μετὰ πολλῆς προσοχῆς ἀφιερῶσαν εἰς αὐτὸ ἀπὸ τῆς 23 Νοεμβρίου 1954 μέχρι τοῦ Αὐγούστου 1956, 51 συνεδρίας, τὸ δὲ σκεπτικὸν τῆς ἀποφάσεως καταλαμβάνει 425 σελίδας.

Διὰ τῆς ἀποφάσεως ἡ λειτουργία τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος χαρακτηρίζεται ὡς ἀντίθετος πρὸς τὸ Ὁμοσπονδιακὸν Σύνταγμα, διατάσσεται ἡ διάλυσις τοῦ κόμματος, ἡ δήμευσις τῆς περιουσίας αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας καὶ ἡ διάθεσις αὐτῆς ὑπὲρ κοινωφελῶν σκοπῶν, ἀπαγορεύεται δὲ ἡ ἵδρυσις ἄλλων ἀναπληρωσῶν αὐτὸ ὀργανώσεων ἢ ἡ συνέχισις τῆς λειτουργίας ὑφισταμένων τοιούτων ὀργανώσεων. Ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐν τοῖς καθ' ἕκαστον Χώραις τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας ἀνατίθεται εἰς τοὺς Ὑπουργοὺς τῶν Ἐσωτερικῶν τῶν Χωρῶν, πράξεις δ' ἐκ προμελέτης ἀντίθετοι πρὸς τὴν ἀπόφασιν ταύτην θὰ ἐπισύρωσι κατὰ τῶν παραβατῶν ποινὴν φυλακίσεως οὐχὶ κατωτέραν τῶν ἓξ μηνῶν.

Ἐν τῷ πρώτῳ κεφαλαίῳ τοῦ σκεπτικοῦ τῆς ἀποφάσεως ἐκτίθενται ἡ ἱστορία τοῦ Γερμανικοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος καὶ ἡ πορεία τῆς διαδικασίας, ἥτις ἤγαγεν εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν τούτου, ἀναιροῦνται δ' ἐν αὐτῷ αἱ κατὰ τῆς διαδικασίας διατυπωθεῖσαι ἐνστάσεις καὶ ἰδίᾳ ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι αὕτη ἀντίκειται εἰς τὴν Συμφωνίαν τοῦ Πότσδαμ καὶ εἰς τὰς περὶ ἑνοποιήσεως τῆς Γερμανίας διατάξεις τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Συντάγματος.

Τὸ δεύτερον κεφάλαιον τοῦ σκεπτικοῦ ἀσχολεῖται περὶ τῶν σκοπῶν τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος. Ἐν αὐτῷ τὸ Δικαστήριον ἀποφαίνεται ὅτι ὁ τελικὸς σκοπὸς τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος εἶναι ἡ διὰ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ προλεταριάτου καὶ τῆς δικτατορίας τούτου ἐγκαθίδρυσις τοῦ σοσιαλιστικοῦ κομμουνιστικοῦ κοινωνικοῦ καθεστῶτος. Τόσον ἡ ἐπανάστασις τοῦ προλεταριάτου, ὅσον καὶ τὸ Κράτος τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου εἶναι ἀσυμβίβαστα πρὸς τὴν δημοκρατικὴν τάξιν. Τὰ δύο ταῦτα κρατικὰ καθεστῶτα ἀποκλείουν ἄλληλα.

Ἡ διαφύλαξις τῆς θεμελιώδους ἀρχῆς τοῦ Συντάγματος τῆς ἀξιοπρεπείας, τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἰσότητος τοῦ ἀτόμου δὲν εἶναι νοητὴ ἐὰν ἐγκαθιδρυθῇ πολίτευμα, ἐν ᾧ θὰ ἰσχύωσι μόνον αἱ ἀρχαὶ τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου. Ἡ κοινωνικὴ Δημοκρατία τοῦ Κράτους Δικαίου, τὸ σύστημα τῆς ὑπάρξεως πλειόνων κομμάτων καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἀσκεῖν ἀντιπολίτευσιν, ἡ πνευματικὴ ἐλευθερία καὶ ἀνεξιθρησκεία ἡ μεθ' ὑπομονῆς μεταρρυθμιστικὴ ἐργασία καὶ ἡ διαρκὴς συζήτησις μετ' ἄλλων ἴσα δικαιώματα ἐχουσῶν δοξασιῶν εὑρίσκονται εἰς ἀσυμβίβαστον ἀντίθεσιν πρὸς τὴν δικατορίαν τοῦ προλεταριάτου. Τὸ σύστημα τοῦτο στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀντιλήψεως ὅτι χάριν τῶν σκοπῶν τῶν ἐξαγγελλομένων ὑπὸ ἑνὸς πολιτικοῦ κόμματος ἢ μιᾶς τάξεως δέον νὰ ἐπιζητηθῇ ἡ ἐξαφάνισις διὰ τῆς δικτατορίας τῆς τάξεως ταύτης τοῦ ὅλου καθεστῶτος τῆς ἐλευθερίας καὶ δὴ διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως τῶν πλέον ριζοσπαστικῶν μέσων καὶ διὰ τῆς θυσίας πολλῶν γενεῶν, εἰς τὰς ὁποίας δὲν δύναται νὰ παραχωρηθῇ οὔτε ἐλευθερία οὔτε ἰσότης. Τὸ ἀσυμβίβαστον πρὸς ἄλληλα τῶν δύο καθεστώτων παρεδέχθησαν κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίῳ συζήτησιν καὶ αὐτοὶ οἱ ἐκπρόσω-

ποι τοῦ Γερμανικοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος. Καὶ ναὶ μέν, συνεχίζει ἡ ἀπόφασις, τὸ Κ.Κ.Γ. δὲν ἐπιδιώκει τὴν ἐπανάστασιν τοῦ προλεταριάτου ὡς σκοπὸν ἀμέσως πραγματοποιήσιμον. Ὁ τρόπος ὅμως, καθ' ὃν τὸ κόμμα καθιστᾷ τὴν προλεταριακὴν ἐπανάστασιν καὶ τὴν δικτατορίαν τοῦ προλεταριάτου κατὰ σύστημα ἀντικείμενον τῆς κομματικῆς αὐτοῦ ἐκπαιδεύσεως καὶ προπαγανδιστικῆς δράσεως ἐν τῷ πολιτικῷ ἀγῶνι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας καὶ ἡ ὅλη στάσις τοῦ κόμματος καταδεικνύουσιν ὅτι τοῦτο ἔχει ἤδη ἀπὸ τοῦδε ὡς σκοπὸν νὰ ὑπονομεύσῃ τὸ κρατοῦν δημοκρατικὸν πολίτευμα.

Ἐν τῇ ἀποφάσει περαιτέρω ἀνασκευάζεται ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ Κ.Κ.Γ. ὅτι ἡ πολιτικὴ αὐτοῦ ἐπιβάλλεται αὐτῷ ἐκ τῆς ἀνάγκης τῆς ἀντιστάσεως ἐναντίον ἀντισυνταγματικῶν μέτρων τῆς σημερινῆς Ὁμοσπονδιακῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν στηριζουσῶν ταύτην δυνάμεων. Τὸ Δικαστήριον ἀντιτάσσει ἐν προκειμένῳ ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ Κ.Κ.Γ. ἐπικαλούμενον δικαίωμα ἀντιστάσεως δύναταί τις νὰ ἐπικαλεσθῇ μόνον πρὸς προστασίαν τῆς ὑφισταμένης τάξεως ἐνῷ εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι τὸ Κ.Κ.Γ. ζητεῖ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν ἀντίστασιν αὐτοῦ ἀκριβῶς ἵνα ἀντὶ τῆς σήμερον κρατούσης ἐν τῇ Ὁμοσπονδιακῇ Δημοκρατίᾳ τάξεως ἐπιβάλῃ αὐτὸ τοῦτο ἑτέραν τοιαύτην, ἥτις κατὰ τὴν ἰδικήν του ἀντίληψιν εἶναι «καλλιτέρα», ἥτις ὅμως ἐν τῇ πραγματικότητι δέον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀφετηρία διὰ τὴν εὐχερεστέραν πραγματοποίησιν τῶν περαιτέρω ἐπαναστατικῶν αὐτοῦ σκοπῶν. Διὰ τοῦτο τὸ Κ.Κ.Γ. δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ δικαίωμα ἀντιστάσεως.

Ὡς ἀπόδειξις ἐναργὴς τῆς τοιαύτης στάσεως τοῦ Κ.Κ.Γ. ἔναντι τῆς κρατούσης ἐλευθέρας Δημοκρατικῆς τάξεως, τὸ Δικαστήριον θεωρεῖ τὸ ὕφος, ὅπερ τὸ κόμμα χρησιμοποιεῖ εἰς τὰς κομματικὰς αὐτοῦ δηλώσεις καὶ εἰς τὴν προπαγάνδαν αὐτοῦ.

Ἡ μόνη ἑρμηνεία, ἥτις δύναται νὰ δοθῇ εἰς τὰς ἀναριθμήτους καὶ πᾶν μέτρον ὑπερβαινούσας ὕβρεις, ἐμπαιγμούς, διαστροφὰς καὶ συκοφαντίας εἶναι ὅτι αὗται ὑποβιβάζουσιν ἐνσυνειδήτως καὶ κατὰ τρόπον διαρκῆ καὶ συστηματικὸν τὰς ἀξίας τῆς καθεστηκυίας ἐλευθέρας δημοκρατικῆς τάξεως καὶ ἐπιδιώκουσιν οὕτω τὴν ἀποσύνθεσιν ταύτης.

Τοιοῦτον κόμμα, ἐπάγεται ἡ ἀπόφασις, δὲν δύναται συμφώνως πρὸς τὸ Σύνταγμα νὰ κληθῇ εἰς συνεργασίαν διὰ τὴν διαμόρφωσιν τῆς βουλήσεως τῆς Πολιτείας ἐν ἐλευθέρᾳ Δημοκρατίᾳ, δι' ὃ τὸ Δικαστήριον ἀποφαίνεται ὅτι τὸ Γερμανικὸν Κομμουνιστικὸν Κόμμα εἶναι συμφώνως πρὸς τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Συντάγματος ἀντισυνταγματικόν.

Μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως ἐπηκολούθησεν ἀνακοίνωσις τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Κυβερνήσεως ἐν τῇ ὁποίᾳ αὕτη προβαίνει εἰς τὴν διαπίστωσιν ὅτι τὸ Γερμανικὸν Κομμουνιστικὸν Κόμμα ἐργάζεται διὰ τὴν ἀνατροπὴν τῆς καθεστηκυίας τάξεως καὶ ἀποτελεῖ κίνδυνον τῆς ἐλευθέρας Δημοκρατικῆς ζωῆς τῆς Χώρας καὶ ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Συνταγματικοῦ Δικαστηρίου παρέχει ἤδη τὰ νομικὰ μέσα διὰ τὴν ἀποτελεσματικὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ κινδύνου τούτου.

Ἡ Ὁμοσπονδιακὴ Κυβέρνησις δηλοῖ ὅτι τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα ἐξεμεταλλεύθη κατὰ τὸ παρελθὸν τὴν ἰδέαν τῆς ἑνοποιήσεως τῆς Γερμανίας κατὰ τὸν χονδροειδέστερον τρόπον διὰ τὴν ἀνατρεπτικὴν αὐτοῦ προπαγάνδαν καὶ κατηγόρησε τὴν Ὁμοσπονδιακὴν Κυβέρνησιν ὅτι διὰ τῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ Κ.Κ.Γ. θέτει εἰς κίνδυνον τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἑνότητος τοῦ Γερμανικοῦ λαοῦ. Ὡς πρὸς τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον ἡ Κυβέρνησις δηλοῖ ὅτι τὸ ἐν Ὁμοσπονδιακῷ Συντάγματι περιεχόμενον αἴτημα τῆς ἑνοποιήσεως τοῦ Γερμανικοῦ λαοῦ θὰ ἀποτελῇ καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ὡς καὶ πρότερον πρωτίστην γραμμὴν τῆς πολιτικῆς αὐτῆς δράσεως. Ἑνοποίησις ὅμως ἐν ἐλευθερίᾳ δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ μόνον ἐὰν ἡ ἰδίᾳ ἡμῶν ἐλευθερίᾳ προστατευθῇ μετ' ἀποφασιστικότητος κατὰ ὁλοκληρωτικῶν προσπαθειῶν, ὁθενδήποτε καὶ ἐὰν προέρχωνται αὗται.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΚΑΒΙΑΣ

— ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1923 —

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ-Δικηγόρου κ. **ΔΗΜΟΣΘ. ΚΟΡΕΣΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

6.—Διατὶ ἀνεκλήθη ὁ ἐπιθεωρητὴς κ. Ρήντ. Τὰ ἐπακόλουθα μιᾶς δημοσιεύσεως.
7.—Περαιτέρω ἀστυνομικαὶ ἐνέργειαι καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν συμπεράσματα.

***

6. Διατὶ ἀνεκλήθη ὁ ἐπιθεωρητὴς κ. Ρήντ. Τὰ ἐπακόλουθα μιᾶς δημοσιεύσεως.

Ὡς ἤδη ἀνεφέρθη ἡ διαταγὴ (1) τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν, περὶ ἀμέσου ἐπιστροφῆς τοῦ Ἄγγλου, μέλους τῆς Βρεττανικῆς Ἀστυν. Ἀποστολῆς, ντέτεκτιβ κ. Ρήντ εἰς Ἀθήνας καὶ ἡ συνεπείᾳ ταύτης ἀποτροπὴ τῆς σπουδαιοτάτης συμβολῆς του εἰς τὸ ἔργον τῆς διερευνήσεως τοῦ ἐγκλήματος τῆς Κακαβιᾶς, μᾶς κατέπληξεν καὶ μᾶς αἰφνιδίασεν. Ἦτο κατάφωρον ὅτι ἡ στέρησις τῶν πολυτίμων ὑπηρεσιῶν του, λόγῳ τῆς εἰδικότητός του καὶ τῆς πείρας του, εἰς τὴν ἐν προκειμένῳ περίπτωσιν ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὁποίας, εἰς τόσους κινδύνους ἐξετίθετο ἡ Πατρίς μας (εἶχεν ἤδη ἀναγγελθῆ τηλεγραφικῶς καὶ ἡ κατάληψις τῆς νήσου Κερκύρας ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν) δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εἶναι πρᾶξις οἰκειοθελῶς ληφθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἑλλην. Κυβερνήσεως, ἀλλὰ τοιαύτη, προσκληθεῖσα κατόπιν πιέσεως ἰσχυρᾶς ἔξωθεν, συνεπείᾳ τῆς ὁποίας ἐπηκολούθησεν ἡ τόσον ἔντονος, τηλεγραφικὴ διαταγὴ ἀνακλήσεως του, διατάσσουσα, τὴν παραχρῆμα ἐπιστροφήν του, διὰ «δῆθεν» λόγους ὑπηρεσίας καθιστῶντας ἀπαραίτητον τὴν ἐν Ἀθήναις παρουσίαν αὐτοῦ.

Ἀλλὰ τὴν ἀπορίαν μας καὶ ἀνησυχίαν μας ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου κατέστησεν ἔτι τραγικωτέραν ἡ ἀνάγνωσις τῆς δημοσιευθείσης εἰς τὰς Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας τῆς 1ης Σεπ/βρίου 1923 ὡς «εἰδήσεως» ὁλοκλήρου τῆς διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν περὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ κ. Ρήντ καὶ ἡμῶν εἰς Ἤπειρον, ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ, τόσον εἰς τὴν σύνθεσιν αὐτῆς, ὅσον καὶ διὰ τὸν ἐπιδιωκόμενον δι' αὐτῆς σκοπόν!

Αἱ ἐφημερίδες ἔφθασαν εἰς Ἰωάννινα τὴν ἑσπέραν τῆς 2ας Σ/βρίου (διὰ τῶν συνήθων τότε, μέσῳ Πατρῶν—Ἄρτης, ἢ Πρεβέζης, ὁδῶν, μὴ ὑφισταμένης ἀκόμη ἀεροπορικῆς συγκοινωνίας) καὶ οὕτω «ὅλος ὁ κόσμος» ἐπληροφορήθη τὰ τῆς ἀποστολῆς μας καὶ τῆς ἀναμίξεώς μας εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τοῦ ἐγκλήματος τῆς Κακαβιᾶς!

Ποίαν σημασίαν εἶχεν ἡ κοινολόγησις εἰς Ἤπειρον τῆς παρουσίας εἰδικῶν Ἀστυνομικῶν διὰ τὴν ἐξερεύνησιν μιᾶς πράξεως τόσον σοβαρᾶς, δὲν νομίζω ὅτι παρίσταται ἀνάγκη νὰ ἀναλυθῇ. Ἀπευθύνομαι πρὸς ἀναγνωστικὸν κοινὸν ἀστυνομικῶν, τὸ ὁποῖον, ἀσφαλῶς ἐξ «ἐνστίκτου» οὕτως εἰπεῖν, ἀντιλαμβάνεται τόσον τὰς δυσχερείας αἵτινες θὰ παρεμβάλοντο πλέον εἰς τὸ—ἤδη δύσκολον—ἔργον μας, ὅσον καὶ τὸν κίνδυνον τὸν ὁποῖον διετρέχομεν...

Ἕνας ἐγκληματικὸς ὀργανισμός, ὅστις δὲν ἐδίστασε νὰ «ἐκτελέσῃ» κατὰ τόσον ἀριστοτεχνικὸν τρόπον, μίαν ὁλόκληρον ξένην ἀποστολὴν ὑπὸ στρατηγόν, θὰ ἐφείδετο μερικῶν ἀστυνομικῶν ξένων ἄλλως τε πρὸς τὰ πρόσωπα, καὶ πράγματα ἐν Ἠπείρῳ;

Ἐπεκοινώνησα ἀμέσως τὴν ἑπομένην πρωΐαν μὲ τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Χωροφυλακῆς Συνταγματάρχην Φλωριᾶν καὶ ἔθεσα ὑπ' ὄψιν του μετὰ πάσης ἐπιφυλάξεως, τὰς ἀνωτέρω σκέψεις μου. Μὲ ἤκουσεν μετὰ προσοχῆς καὶ ἀνεγνώρισε τὴν ὀρθότητα τῶν συλλογισμῶν μου. Καὶ διὰ μὲν τὴν ἀνάκλησιν τοῦ κ. Ρήντ μοὶ ἀνεκοίνωσεν ἐμπι-

(1) Εἰς τὸ κείμενον τῆς διαταγῆς ταύτης παρελήφθη, ἡ λέξις «ἀπαραίτητον» ἐκ τῆς τρίτης σειρᾶς, τιθεμένη πρὸ τῶν λέξεων «παρουσίαν ὑμῶν».

στευτικῶς, ὅτι αὕτη ἐζητήθη ὑπὸ τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως, μέσῳ τοῦ ἐν Ἀθήναις Πρεσβευτοῦ, ὑπὸ τὴν πίεσιν τοῦ ὁποίου καὶ ἐπραγματοποιήθη. Διὰ δὲ τὴν δημοσίευσιν τῆς εἰδήσεως περὶ τῆς ἀποστολῆς μας, εἶχεν ἤδη διαμαρτυρηθῆ οὗτος πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, ἐκθέσας τὸ ἄτοπον καὶ ἐπικίνδυνον τοῦ πράγματος. Μὲ διεβεβαίωσεν δὲ κατηγορηματικῶς ὅτι θὰ ἐλάμβανεν αὐτοπροσώπως μέτρα «συσκοτίσεως» τῶν ἐνεργειῶν μας, ἀποτρεπομένου κατὰ τὸ δυνατὸν παντὸς κινδύνου καὶ ἐνέκρινε τὰ παρ' ἐμοῦ ὑποβληθέντα αὐτῷ σχετικῶς τοιαῦτα. Παρὰ τοῦ Συνταγματάρχου Φλωριᾶ ἐπληροφορήθην ἐπίσης, τὸ πρῶτον, καὶ τὸν κατάπλουν Ἀγγλικοῦ Στόλου εἰς τὰ ὕδατα τῆς Κερκύρας.

Ὑπὸ τὰς ἀντιξόους αὐτὰς συνθήκας ἦτο πεπρωμένον νὰ διεξαχθῆ τὸ δύσκολον ἐν τῷ συνόλῳ του, ἔργον μας, καθ' ὃν χρόνον διάφοροι φῆμαι διεδίδοντο, τόσον ὡς πρὸς τοὺς δράστας τῆς δολοφονίας τῶν Ἰταλῶν, ὅσον καὶ πρὸς τὸν ἐπιδιωκόμενον διὰ τῆς πράξεως σκοπόν, θέτουσαι τὸ ζήτημα εἰς ἀνάλογον μὲ τὰ συμφέροντα ἢ τὰς πολιτικὰς ἀπόψεις ἐπίπεδον τῶν διαδιδόντων ταύτας. Σημειωτέον ὅτι ἐν Ἠπείρῳ ἕδρων πράγματι καὶ λῃστοσυμμορίαι τινές, γνωστότεραι τῶν ὁποίων ἦσαν αἱ τῶν Ρετζαίων, Κουμπαίων καὶ Μέμου.

7. Περαιτέρω ἀστυνομικαὶ ἐνέργειαι καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν συμπεράσματα.

Οὕτω, ἠρχίσαμεν τὸ ἔργον μας, διὰ τῆς ἐνεργείας αὐτοψίας τῶν πτωμάτων τῶν θυμάτων, τὰ ὁποῖα εὑρίσκοντο ἐν ταριχεύσει, εἰς μίαν τῶν αἰθουσῶν τῆς Ζωσιμαίας Σχολῆς.

Κατὰ τὴν ἐκεῖ μετάβασιν μας εὑρήκαμεν καὶ τὸν Καθηγητὴν τῆς Ἰατροδικαστικῆς κ. Γεωργιάδην, ἀποσταλέντα καὶ αὐτὸν ἐξ Ἀθηνῶν διὰ τὴν ἐνέργειαν νεκροψίας ἐπὶ τῶν πτωμάτων αὐτῶν καὶ σύνταξιν τῆς ἀπαραιτήτου ἰατροδικαστικῆς ἐκθέσεως.

Μὲ τὴν πολύτιμον βοήθειαν τοῦ κ. Καθηγητοῦ, κατετοπίσθημεν ἀπολύτως ἐπὶ τῶν λεπτομερειῶν τοῦ φόνου καὶ γενικώτερον τῆς ἀναπαραστάσεως τοῦ δράματος, ὡς ταῦτα ἀπεικονίζονται καὶ εἰς τὸ δημοσιευθὲν ἤδη πρόχειρον σχεδιάγραμμα τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος.

Μετὰ τοῦ κ. Καθηγητοῦ συνεφωνήσαμεν ἀπολύτως ἐπὶ τῶν ἐξῆς σημείων :

α) Ὅτι παρὰ τῶν δραστῶν τοῦ ἐγκλήματος εἶχεν ἐκ τῶν προτέρων ἐπιλεγεῖ ἡ θέσις εἰς ἣν θὰ ἐκτελεῖτο καὶ εἶχον μελετηθῆ καὶ προκανονισθῆ ἅπασαι αἱ λεπτομέρειαι.

β) Ὅτι τὰ θύματα κατελήφθησαν ἐντελῶς ἐξ ἀπροόπτου, τόσον ὥστε δὲν προεβλήθη, οὐδ' ἡ ἐλαχίστη προσπάθεια ἀντιστάσεως.

γ) Ὅτι ἀφοῦ ἐπυροβολήθησαν ἐκ μικρᾶς ἀποστάσεως, τραυματισθέντα μᾶλλον σοβαρῶς, ἔλαβον ἀκολούθως καὶ χαριστικὴν βολήν, ἵνα μὴ ὑπάρξῃ οὐδεμία πιθανότης ὅτι ἠδύνατό τις νὰ ἐπιζήσῃ. Ὁ δυστυχὴς στρατηγὸς τραπεὶς εἰς φυγήν, εἶχεν δεχθῆ ὅλα τὰ βλήματα εἰς τὰ νῶτα.

δ) Ὅτι ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἐπρόκειτο περὶ ληστείας. Οὐδὲν τῶν θυμάτων εἶχεν συλληφθῆ. Οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον τιμαλφὲς ἀντικείμενον εἶχεν ἀφαιρεθῆ ἀπ' αὐτῶν. Ὅλα τὰ ἀτομικὰ ἑκάστου πράγματα εἶχον μετὰ προσοχῆς περισυλλεγῆ καὶ φυλαχθῆ ἰδιαιτέρως δι' ἕκαστον.

Μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐργασίας αὐτῆς τὸ πρῶτον μέλημά μου ἦτο... νὰ ἐξαφανισθῶμεν ἐξ Ἰωαννίνων, ὡς εἴχομεν προσυνεννοηθῆ καὶ μετὰ τοῦ Συνταγματάρχου Φλωριᾶ, μὲ τὴν συμβολὴν τοῦ ὁποίου, ἄλλως τε, θὰ ἐκινούμεθα ἐφεξῆς.

Καὶ ὁ μὲν Ὑπαστυνόμος κ. Τσιμπιδάρος εἶχεν ἤδη μεταβῆ, εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος, ἵνα, κατὰ τὸ δυνατὸν καὶ ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν ἐκεῖ εὑρισκομένων ὀργάνων τῆς Χωροφυλακῆς μεριμνήσῃ διὰ τὴν φύλαξιν τῶν ὑφισταμένων ἰχνῶν. Ἐγὼ δὲ μετὰ τῶν δύο ἄλλων συνεργατῶν μου, διαδόσαντες εἰς τὸ καφενεῖον καὶ τὸ ξενοδοχεῖον μας ὅτι ἐπιστρέφομεν καὶ εἰς Ἀθήνας, κατόπιν νεωτέρας διαταγῆς, ἐπεβιβάσθημεν περὶ ὥραν 7ην μ.μ. ἰδιωτικοῦ αὐτοκινήτου ἐκτελοῦντος τὴν

συγκοινωνίαν (ὁδηγούμενον παρὰ προσώπου τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ Συνταγματάρχου Φλωριᾶ) καὶ ἐλάβομεν τὴν πρὸς Πρέβεζαν ἄγουσαν, δηλαδὴ τὴν ὁδὸν τῆς ἐπιστροφῆς. Ἀφοῦ ὅμως διανύσαμεν οὕτω 4—5 χιλιόμετρα, ἐσταματήσαμεν εἰς ἀγροτικὸν πανδοχεῖον ὅπου καὶ ἐδειπνήσαμεν. Ἐκεῖθεν, δι' εἰδικῶς δι' ἡμᾶς ἀποσταλέντος αὐτοκινήτου ὁδηγουμένου ὑπὸ Χωροφύλακος ἐν πολιτικῇ περιβολῇ διὰ παρακαμπτηρίου ἀγροτικῆς ὁδοῦ καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ σκότους, μετὰ διαδρομὴν δύο περίπου ὡρῶν, ἐφθάσαμεν εἰς Δελβινάκιον, καταλύσαντες μερίμνῃ τῆς Ὑποδιοικήσεως Χωροφυλακῆς (ταύτης ἐγκαίρως εἰδοποιηθείσης ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ της) εἰς ἰδιωτικὴν οἰκίαν ὑπὸ αὐστηρὸν «incognito». Διὰ τοῦ τρόπου τούτου, βασίμως, ἠδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι ἐχάνοντο, τοὐλάχιστον προσωρινῶς τὰ ἴχνη μας.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἑπομένης, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἐμπορίας τυροῦ, (ὡς διεδώσαμεν καταλλήλως) καὶ τῇ συνοδείᾳ προσώπων ἠλεγμένης πατριωτικῆς δράσεως μετέβημεν κεχωρισμένως εἰς Κακαβιὰν καὶ ἐκεῖθεν, ἕκαστος κατὰ τὴν συμφωνηθεῖσαν κατανομὴν τοῦ ἔργου, ἠσχολήθη εἰς τὸν προκαθωρισθέντα τομέα.

Ἐξ ὅσων ἐκ τῆς πρώτης αὐτῆς αὐτοψίας τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος συνηγάγομεν, καθίστατο ἀπαραίτητον ὅπως τὴν ἑπομένην ἀσχολούμεθα εἰς ἔρευναν τοῦ χώρου, ἀπὸ τοῦ σημείου ἐξ οὗ ἐπυροβολήθησαν τὰ θύματα μέχρι τῶν Ἀλβανικῶν συνόρων. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον διήλθομεν τὴν νύκτα εἰς τὸ χωρίον Ἀρίνιστα (νῦν Κτίσματα) κείμενον, τότε ἐπὶ τῆς παραμεθορίου, ὄπισθεν τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος, περὶ τὸ ἓν χιλιόμετρον.

Εἰς τοὺς χώρους αὐτούς, τοὺς ὁποίους ἐρευνήσαμεν βῆμα πρὸς βῆμα καὶ συλλέξαμεν πᾶσαν μαρτυρίαν δυναμένην νὰ ῥίξῃ ἔστω καὶ ἀμυδρὸν φῶς εἰς τὸ σκοτεινὸν αὐτὸ δρᾶμα, παρεμείναμεν ἐπὶ τετραήμερον. Μεθ' ὅ, συμφωνοῦντος καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Χωροφυλακῆς Φλωριᾶ, ἐπιστρέψαμεν εἰς Ἰωάννινα.

Ἡ λεπτομερὴς περιγραφὴ τῶν ἐπὶ τόπου κινήσεών μας, μὴ παρουσιάζουσα τίποτε τὸ ἐξαιρετικῶς ἐντυπωσιακόν, εἰς οὐδὲν θὰ ὠφελήσῃ. Ἀρκεῖ μόνον νὰ λεχθῇ, ὅτι οἱ μὲν χωρικοὶ εἴτε Ἕλληνες Βορειοηπειρῶται, εἴτε Ἀλβανοί, ἔμφοβοι, ἠρνοῦντο τὰ πάντα, οἱ δὲ στρατιωτικοὶ τῶν παραμεθορίων φυλακίων καὶ δὴ τοῦ τῆς Κακαβιᾶς, οὐδὲν ἄλλο ἀντελήφθησαν πλὴν τοῦ ὅτι ἤκουσαν 30—40 πυροβολισμοὺς ριφθέντας περὶ ὥραν 9.15′ — 9.30′ τῆς πρωΐας τῆς 27ης Αὐγούστου. Κινηθέντες πρὸς τὸ μέρος πρὸς ὃ ἐνόμισαν ὅτι ἐρρίφθησαν οἱ πυροβολισμοί, οὐδένα συνήντησαν, πλὴν ἑνὸς ποιμένος Μπάρτου ὀνόματι, ὅστις πράγματι ὑπῆρξεν ὁ μόνος ἴσως αὐτόπτης μάρτυς τῆς σκηνῆς τοῦ φόνου τῶν μελῶν τοῦ κλιμακίου τῆς Ἰταλικῆς Ἀποστολῆς. Ἀλλὰ καὶ οὗτος, τότε μὲν ἠρνήθη τὰ πάντα, ἀργότερον ὅμως ὡμίλησεν ἐνώπιον τῆς Διεθνοῦς Ἀνακριτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία ἐνήργησεν ἐπὶ τόπου ἰδίαν ἀνάκρισιν, ὡς ἐν συνεχείᾳ θὰ ἐκθέσωμεν.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὅμως ἐν τελικῷ συμπεράσματι δύναται νὰ λεχθῇ εἶναι ὅτι, οἱ δρᾶσται τοῦ ἐγκλήματος ἦσαν μία «στρατιωτικὴ» ὠργανωμένη καὶ πειθαρχοῦσα ὁμὰς ἀτόμων, συνοδευομένων καὶ ὑπὸ δύο ὑποζυγίων. Ὅτι οὗτοι ὡρμήθησαν ἐξ Ἀλβανίας καὶ ἐκεῖ κατέφυγον ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν φόνων, μὴ ἀφίσαντες ἄλλο σοβαρὸν ἴχνος, πλὴν μερικῶν καλύκων φυσιγγίων ὅπλων μάνλιχερ, τῶν ἄλλων ἀποκομισθέντων προφανῶς. Τὰ ὅπλα ταῦτα ἦσαν ὄντως Ἑλληνικὰ ἀλλὰ τότε, (μετὰ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν καὶ τὸν Βορειοηπειρωτικὸν ἀγῶνα) τοιαῦτα ὅπλα ἐκυκλοφόρουν πανταχοῦ. Ἀφῆκαν ἐπίσης τὰ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἴχνη τῶν βημάτων των, ἴχνη στρατιωτικῶν ἀρβυλῶν...

Εὑρέθησαν τέλος, καὶ μερικὰ ὑπολείμματα σιγαρέττων εὐρωπαϊκῆς κατασκευῆς, ἓν Ἀλβανικὸν κομβίον, ὡς καὶ τεμάχιον ξένου γραμματοσήμου, ἀλλὰ ἡ προέλευσις τούτων ἠμφισβητήθη ὑπὸ τῆς Διεθνοῦς Ἀνακριτικῆς Ἐπιτροπῆς, περὶ τοῦ ἔργου τῆς ὁποίας καὶ τῶν συμπερασμάτων της θ' ἀσχοληθοῦμεν εἰς τὸ προσεχές.

(Συνεχίζεται)

ΠΟΡΝΟΓΡΑΦΙΑ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Τοῦ Holman Harvey, κατὰ μετάφρασιν, ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Reader's Digest», ὑπὸ Ἀστυνόμου Α' κ. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΟΡΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Οἱ πορνογράφοι ἐπίσης ἀποστέλλουν ταχυδρομικῶς ἑκατομμύρια «προσωπικὲς ἐπιστολὲς» γραμμένες ἀπὸ γυναῖκες καὶ ὑπογεγραμμένες μὲ τὸ ὄνομα ἑνὸς κοριτσιοῦ. Ἰδοὺ ἕνα δεῖγμα μιᾶς τέτοιας προσωπικῆς ἐπιστολῆς: «Ὀνομάζομαι »Μαίρη καὶ νομίζω ὅτι μπορῶ νὰ σᾶς προσφέρω κάτι »ποὺ ζητᾶτε. Εἶμαι ἕνα καλλιτεχνικὸ μοντέλο, πο»ζάρω γυμνή, καὶ ἐσκέφθην ὅτι μπορεῖ νὰ ἀρέσω »σὲ σᾶς, ἂν θέλετε ἐπίσης μπορεῖ νὰ ποζάρῃ γιὰ »σᾶς μιὰ ἀπὸ τὶς φίλες μου, σὲ ὅλως ἰδιαίτερες καὶ »ἐνδιαφέρουσες πόζες. Πολλὲς ἀπὸ μᾶς μένουμε »δῶ, σ'ἕνα διαμέρισμα τοῦ Χόλλυγουντ καὶ θὰ πρέπῃ »νὰ ἰδῆτε τί συμβαίνει ἐκεῖ μέσα, ὄπισθεν ἀπὸ τὰ »κλειστὰ παράθυρα. Καμμιὰ ἀπὸ μᾶς δὲν εἶναι ὀπι»σθοδρομικὴ καὶ στενοκέφαλη».

Κατὰ τὴν ἄνοιξι τοῦ περασμένου ἔτους μιὰ κωμόπολις τοῦ Μισσισιπῆ ἀπὸ 2.000 κατοίκους κατεκλύσθη ἀπὸ 1.500 ἐγκυκλίους ποὺ προσέφεραν πρὸς πώλησιν φωτογραφίες καὶ εἰκόνες γυμνῶν κοριτσιῶν. Οἱ γονεῖς ἐν ὀργῇ καὶ ἀγανακτήσει διεμαρτυρήθησαν γι' αὐτὴν τὴν μαζικὴ ἀποστολὴ σκανδαλιστικῶν ἐγκυκλίων στὰ σπίτια των. Ἀλλὰ ἡ Δ/νσις τοῦ Ταχυδρομείου ἐδήλωσε σ' αὐτοὺς ὅτι εἶναι ἄσκοπο καὶ ἀνώφελο νὰ καταφύγουν δικαστικῶς, ἀφοῦ οἱ ἐγκύκλιοι προήρχοντο ἀπὸ τὸ Λὸς-Ἄντζελες, ὅπου τὸ Ὁμοσπονδιακὸ Δικαστήριο εἶχεν ἀπορρίψει παρόμοιες ὑποθέσεις. Ἑκατοντάδες ἀπὸ ἄλλες Κοινότητες σ' ὁλόκληρη τὴ Χώρα ἔχουν πλημμυρισθῇ ἀπὸ παρόμοιες δηλητηριώδεις ἐγκυκλίους. Πολυάριθμα βιβλιαράκια μὲ συλλογὲς ἀσέμνων, ἀνηθίκων καὶ αἰσχρῶν φωτογραφιῶν, μὲ παραστάσεις ἀκολάστων καὶ ἀσελγῶν πράξεων, ἀποστέλλονται μέσῳ τοῦ Ταχυδρομείου. Λίγοι τίτλοι αὐτῶν ἀρκοῦν γιὰ νὰ δείξουν τὸ περιεχόμενό των.

Π.χ. «Σεξουαλικὴ ζωή, γιὰ ἀγάμους», «Ἔκλυτη ἐρωτικὴ ζωὴ ἐφήβων», «Πολυγαμία κοριτσιῶν».

Τὰ κέρδη τῶν πορνογράφων εἶναι τεράστια. Κινηματογραφικὰ φίλμς ποὺ στοιχίζουν 4,50 δολλάρια, πωλοῦνται ἀπὸ 20 μέχρι 50 δολλάρια ἀπὸ νεαροὺς πλασιὲ ποὺ τὰ πλασάρουν καὶ παίρνουν παραγγελίες. Παιγνιόχαρτα μὲ ἀκόλαστες, ἄσεμνες, αἰσχρὲς καὶ ἀνήθικες παραστάσεις, ποὺ στοιχίζουν 12 σέντς κατὰ δέσμη, ἀγοράζονται ἀπὸ μαθητὰς Σχολείων 3 δολλάρια ἡ δέσμη καὶ μεταπωλοῦνται ἀπὸ 24-50 σέντς κατὰ παιγνιόχαρτο, δηλ. 13-26 δολλάρια κατὰ δέσμη. Ἕνας ἀπὸ τοὺς προμηθευτάς, ὅπως ἀπεκάλυψε ἡ Ἐπιτροπὴ Ἐρεύνης τῆς Γερουσίας, ἐλάμβανε ταχυδρομικῶς, τέτοιες ταχυδρομικὲς παραγγελίες 3.000 δολλαρίων ἡμερησίως καὶ γιὰ λίγους μῆνες εἶχε λάβει «παραγγελίες 750.000 δολλαρίων».

Ἕνας ἄλλος ἀπεδείχθη ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι εἶχε κερδίσει 180.000 δολλάρια κατὰ τοὺς τέσσαρες τελευταίους μῆνες τοῦ 1957. Τὸν περασμένο Ἰούνιο, μιὰ μόνο ἀποστολὴ ἀπὸ ρυπαρὸ πορνογραφικὸ ὑλικὸ ἀπετελεῖτο ἀπὸ 7 φορτηγὰ αὐτοκίνητα, συνολικοῦ βάρους, τοῦ ὑλικοῦ αὐτοῦ, 10 τόννων. Στὴν ἀποστολὴ αὐτή, περιελαμβάνοντο ταχυδρομικοὶ κατάλογοι, μὲ 400.000 ὀνόματα.

Οἱ πορνογράφοι καὶ ἔμποροι τοιούτων εἰδῶν, ἀναπτύσσουν μιὰ διαβολεμένη δραστηριότητα καὶ ἱκανότητα στὴ συλλογὴ ταχυδρομικῶν διευθύνσεων καὶ ἰδιαιτέρως τοιούτων τῶν ἀνηλίκων.

Ταχυδρομικὲς διευθύνσεις τῶν γονέων, παρέχουν σ' αὐτοὺς ἀρκετὰ στοιχεῖα, ὥστε ν' ἀπευθύνουν τὰς ἐγκυκλίους των.

"Ενας διακεκριμένος δικηγόρος ἀπὸ ἕνα Προάστειο τῆς Νέας Υόρκης ἔγραφε: «Πρὸ δύο χρόνων ὁ 13ετὴς γυιός μου, ἐνδιαφερόμενος γιὰ σχεδιάσματα καὶ ἰχνο-» γραφήματα, ἀπήντησε σὲ μιὰ σχετικὴ διαφημιστικὴ ἀγγελία, ποὺ ἐδημοσιεύετο » σ' ἕνα Περιοδικό.

«'Η ἀγγελία ἀνέφερε ὅτι προσφέρεται καλλιτεχνικὸ ὑλικὸ σχεδιαγραφήσεως » καὶ ἰχνογραφήσεως ἀντὶ 50 σέντς. "Οταν ἡ παραγγελία ἐστάλη διεπίστωσα ὅτι »ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἔντυπα μὲ γυμνὲς γυναῖκες σὲ διάφορες ἄσεμνες προκλητικὲς καὶ » αἰσχρὲς πόζες, καὶ ἕνα ἀσυμπλήρωτο γιὰ παραγγελία περισσοτέρων εἰκόνων, » καὶ κινηματογραφικῶν φίλμς. 'Απὸ τότε τὸ ὄνομα τοῦ γυιοῦ μου καὶ ἡ διεύθυνσίς » του εὑρίσκετο στὴ διάθεσι τῶν προμηθευτῶν πορνογραφικῶν φιλολογικῶν ἐντύπων » καὶ εἰκόνων, κάθε ἑβδομάδα δὲ μιὰ ἀποστολὴ διαφημιστικὴ τῶν ἀσέμνων, ἔφθανε » στὸ σπίτι μου.

«'Η γυναίκα μου καὶ ἐγὼ εἴμεθα ἔξω φρενῶν καὶ δὲν ξεύραμε πῶς νὰ σταμα-» τήσωμε αὐτὸ τὸ κακό».

Οἱ πορνογράφοι καὶ προμηθευταὶ τοιούτων εἰδῶν ἐσκεμμένως καὶ μὲ πα-νουργία στείνουν διάφορες παγίδες, ἐκμεταλλευόμενοι τὶς ἰδιαίτερες προτιμήσεις, ἀδυναμίες καὶ ἀπασχολήσεις τῶν παιδιῶν. Μιὰ μητέρα ἀπὸ τὴν Οὐάσιγκτων ἔγρα-φε: «Τὸν περασμένο μῆνα ὁ ἀνήλικος γυιός μου ἀπήντησε σὲ μιὰ διαφημιστικὴ » ἀγγελία ἀνταλλακτικῶν 'Αγγλικῶν κυνηγετικῶν ὅπλων, ποὺ εἶχε λάβει. 'Από » τότε ἄρχισε νὰ λαμβάνῃ τακτικὰ ἐγκυκλίους ποὺ διεφήμιζον αἰσχρά, ἄσεμνα καὶ » ἀνήθικα ἔντυπα καὶ εἰκόνες σὰν τὰ ἐσώκλειστα. 'Η δαφημιστικὴ ἀγγελία γιὰ τὰ » ὅπλα, δὲν ἦτο, παρὰ ὁ τρόπος συλλογῆς ὀνομάτων καὶ διευθύνσεων».

'Ομοίως ἕνας 14ετὴς γυιὸς ἑνὸς δικηγόρου ἀπὸ τὴν Α·Ι·ΟΥΓΑ ἀπήντησε σὲ διαφημιστικὴ ἀγγελία γραμματοσήμων, καὶ ἔκτοτε ἐλάμβανε ἄσεμνες εἰκόνες καὶ πορνογραφικὰ ἔντυπα.

Οὐδὲν ἄλλο πρόβλημα κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ἔχει βασανίσει τόσο πολὺ τὶς Ταχυδρομικὲς 'Υπηρεσίες καὶ πρὸ παντὸς τοὺς 'Επιθεωρητὰς ἐλέγχου, ὅσο αὐτό, τὸ ἐξαπλωθὲν κῦμα διοχετεύσεως πάσης φθοροποιοῦ ρυπαρότητος στὴν 'Αμερικα-νικὴ Νεολαία.

«Σὲ ἀπειράριθμες περιπτώσεις λέγει ὁ Γενικὸς 'Επιθεωρητὴς David Ste-» vens κατωρθώθη ἡ συλλογὴ ἐνοχοποιητικῶν στοιχείων καὶ ἐπετεύχθη ἡ καταδίκη » ἀκόμη καὶ τῶν μεγαλυτέρων προμηθευτῶν τοιούτων ἀσέμνων καὶ αἰσχρῶν πορ-» νογραφημάτων, ἀλλὰ οἱ ἐπιβληθεῖσες ποινὲς ἦσαν ποινὲς φυλακίσεως μὲ ἀναστο-» λήν, ἢ ποινὲς μικροπροστίμων».

«"Ενας τοιοῦτος ἔμπορος ἀνηθικότητος συνελήφθη πολλὲς φορές, ἀλλὰ ἡ » πιὸ μεγάλη ἐπιβληθεῖσα σ' αὐτὸν ποινὴ ἦτο πρόστιμον 250 δολλαρίων.

«Κατὰ τὴν τελευταία σύλληψί του κατελήφθη νὰ κατέχῃ πορνογραφικὸ ἐμ-» πόρευμα ἀξίας 11.000 δολλαρίων.

«Οἱ ἔμποροι αὐτοὶ ὅταν συλλαμβάνονται, δὲν ἔχουν, παρὰ ν' ἀλλάξουν μετά, » τὴν φίρμα τοῦ καταστήματός των καὶ νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν ἐξαιρετικὰ ἐπικερδῆ » ἐργασία τους μολύνοντες καὶ δηλητηριάζοντες τὴν ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα τῶν παι-» διῶν μας».

Παρὰ ταῦτα ἡ κυκλοφορία αὐτῶν τῶν ἀσέμνων, αἰσχρῶν καὶ ἀνηθίκων ἐν-τύπων καὶ εἰκόνων, μπορεῖ νὰ παταχθῇ, ἂν οἱ ἀπανταχοῦ γονεῖς καὶ κηδεμόνες, ἀναλάβουν μιὰ στενὴ καὶ εἰλικρινῆ συνεργασία μὲ τὶς Ταχυδρομικὲς 'Υπηρεσίες καὶ κηρύξουν ἕναν ἐξοντωτικὸ πόλεμο κατὰ τῶν ἀσυνειδήτων αὐτῶν μορτέρνων ἐγκληματιῶν τῆς κοινωνίας.

Κατὰ τὸν περασμένο 'Οκτώβριο, τὸ Κογκρέσσο ἐψήφισε αὐστηρὰ καὶ δρα-

στικὰ νομοθετικὰ μέτρα κατὰ τῆς πορνογραφίας, ὁπλίζοντας τὶς Ταχυδρομικὲς Ὑπηρεσίες μὲ νέα δικαιώματα καὶ ἐξουσίες. Σύμφωνα μὲ τὸν ψηφισθέντα νέον Ὁμοσπονδιακὸ Νόμο, περὶ Ταχυδρομικῶν Ὑπηρεσιῶν, οἱ ποινὲς σήμερα μπορεῖ νὰ φθάσουν, μέχρι 5ετοῦς φυλακίσεως, μέχρι 5.000 δολλαρίων πρόστιμο, μέχρι ἐπιβολῆς ἀμφοτέρων τῶν ποινῶν γιὰ πρώτη καταδίκη. Ἐν ὑποτροπῇ, μπορεῖ νὰ ἐπιβληθῇ ποινὴ φυλακίσεως μέχρι 10 ἔτη, πρόστιμο μέχρι 10.000 δολλάρια ἢ καὶ ἀμφότερες οἱ ποινές.

Τὸ Κογκρέσσο, ἔκαμε κάτι ἀκόμη σπουδαιότερο, γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὶς Ὑπηρεσίες Ἐλέγχου καὶ Ἐρεύνης τῶν Ταχυδρομείων.

Μέχρι τοῦδε οἱ πορνογράφοι, ἦτο δυνατὸν νὰ συλληφθοῦν καὶ δικαστοῦν μόνον στὸν τόπο ταχυδρομήσεως. Ἁρμόδιο δικαστήριο γιὰ νὰ δικάσῃ παρόμοιο ἀδίκημα, ἐθεωρεῖτο τὸ δικαστήριο τοπικῆς δικαιοδοσίας, στὶς ὁποῖες ὑπήγετο τὸ Ταχυδρομεῖο ὅπου εἶχε παραδοθῇ τὸ ἀποστελλόμενον ὑλικόν. Ἔτσι, οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς κατέφυγον σὲ Πολιτεῖες ὅπου ἐπικρατοῦν, ὡς ἔχει ἀναφερθῇ, λίαν εὐρεῖες καὶ προοδευτικὲς ἀντιλήψεις, ὡς πρὸς τὸ τί εἶναι ἄσεμνο.

Ὁ νέος Νόμος προβλέπει ὅτι τὸ ἀδίκημα συνεχίζει διαπραττόμενο καὶ στὸ μέρος τῆς παραδόσεως τοῦ ταχυδρομηθέντος ὑλικοῦ, ἐπεκτεινομένης ἔτσι τῆς Τοπικῆς δικαιοδοσίας τῶν Δικαστηρίων καὶ ἐκεῖ ποὺ τὸ παιδί σας καὶ τό παιδί μου λαμβάνει τοιαῦτα πορνογραφήματα καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο μπορεῖ πλέον νὰ ἐκδοθῇ ἔνταλμα, καὶ συλληφθῇ ὁ δράστης ὁπουδήποτε καὶ ἂν βρίσκεται.

Μπορεῖ τώρα νὰ προσαχθῇ ἐνώπιον τῶν Ὁμοσπονδιακῶν Δικαστηρίων ὁποιασδήποτε Πολιτείας.

Ἐνισχυμένη τώρα μὲ τὸν νέο Νόμο, ἡ Ταχυδρομικὴ Ὑπηρεσία σχεδιάζει νὰ καταφέρῃ καίριο πλῆγμα καὶ νὰ πατάξῃ σκληρὰ τοὺς πωλητὰς καὶ προμηθευτὰς αὐτῶν τῶν ἐμπορευμάτων. Σχεδιάζει νὰ ἐφαρμόσῃ κατὰ τὸν πιὸ σκληρὸ τρόπο τὸ Νόμο γιὰ ν' ἀπαλλάξῃ τὴν Κοινωνία ἀπὸ τὴ λίαν ἐπικίνδυνη αὐτὴ μεταπολεμικὴ μάστιγα τῆς νεολαίας μας.

Αὐτὴ ὅμως ἡ Ἐθνικὴ προσπάθεια γιὰ τὴ σωτηρία τῆς αὐριανῆς γενεᾶς μας, ἔχει ἀνάγκην τῆς ὑποστηρίξεως καὶ βοηθείας ὅλων τῶν συμπολιτῶν μας, ἂν θέλουμε νὰ ἐπιτύχῃ.

Ἡ πρόθεσις καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ Νόμου, εἶναι νὰ δώσῃ στὶς Κοινότητες τ' ἀναγκαῖα δραστικὰ ὅπλα αὐτοπροστασίας των, ὅταν πέφτουν θύματα ἀχρείων καὶ ἀσυνειδήτων δηλητηριαστῶν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος τῶν παιδιῶν των. Καὶ θὰ βοηθήσουν τὶς Ταχυδρομικὲς Ὑπηρεσίες ποὺ ἔχουν κηρύξει ἕναν ἀμείλικτο πόλεμο κατὰ τῶν ἀχρείων αὐτῶν διαφθορέων, ἂν ὁ καθένας ποὺ λαμβάνει παρόμοια πορνογραφήματα, ἐπιστρέφει αὐτὰ ἀμέσως στὶς Ταχυδρομικὲς Ὑπηρεσίες.

«Ἔχομεν ἀνάγκην ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ὅσο τὸ δυνατὸν περισσοτέρων, » ἐδήλωσε ὁ Γενικὸς Ἐριθεωρητὴς τῶν Ταχυδρομικῶν Ὑπηρεσιῶν. Ἔχομεν ἀνά- » γκην νὰ ἔχουμε στὰ χέρια μας ὄχι 20-30 ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐγκυκλίους ποὺ διαφημί- » ζουν τὰ ἄσεμνα, ἀλλὰ 2-3 καὶ περισσότερες χιλιάδες ἀπὸ κάθε Κοινότητα. Ἔτσι » μόνο θὰ μπορέσωμε ν'ἀποδείξουμε κατὰ ἀδιάβλητο καὶ ἀναμφισβήτητο πλέον τρό- » πο, ὅτι τὸ πρὸς διαφθοράν, ἀκολασίαν, καὶ ἀνηθικότητα ὑλικὸ διοχετεύεται σὲ » πολυάριθμα σπίτια μιᾶς Κοινότητος μέσῳ τῶν Ταχυδρομικῶν της Ὑπηρεσιῶν. » Καὶ μόνο μὲ μιὰ ἀπόλυτο συνεργασία πολιτῶν καὶ Ὑπηρεσιῶν θὰ καταστῇ ὁ Νό- » μος τὸ θανατηφόρο ὅπλο κατὰ τῆς πορνογραφίας».

«Ἰδοὺ αὐτὸ ποὺ ζητοῦμε ἀπὸ τοὺς πολίτας: «Ν' ἀποστέλλουν τὰ αἰσχρά, ἄσε- » μνα καὶ ἀνήθικα φιλολογικὰ ἔντυπα καὶ τὶς ἄσεμνες πορνογραφικὲς εἰκόνες ποὺ » λαμβάνουν στὸ Διευθυντὴ τοῦ Ταχυδρομείου των ἢ στὸν Γενικὸ Ἐπιθεωρητὴ τῶν » Ταχυδρομικῶν Ὑπηρεσιῶν στὴν Οὐάσιγκτον.

«Ἐπίσης ν' ἀποστέλλουν μ' αὐτὰ καὶ τοὺς φακέλλους μέσα στοὺς ὁποίους

» περιέχονται τὰ ἔντυπα καὶ οἱ φωτογραφίες, διότι οἱ φάκελλοι, μᾶς παρέχουν » στοιχεῖα τοῦ ἀποστολέως».

Δυστυχῶς οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς γονεῖς, ὅταν ὑποπίπτουν στὴν ἀντίληψί τους τέτοια ἔντυπα καὶ φωτογραφίες ἀρκοῦνται μόνο στὸ νὰ τὰ καταστρέψουν καὶ παραλείπουν ἀπὸ ἐντροπὴ νὰ καταγγείλουν τὸ συμβάν.

Μ' αὐτὸ ὅμως δὲν κάμνουν τίποτε ἄλλο παρὰ προστατεύουν τοὺς ἀχρείους διαφθορεῖς, μὲ τὴν σιωπὴ καὶ ἀνοχή τους.

Ἡ μάχη κατὰ τῶν πανισχύρων πορνογράφων θὰ χρειασθῇ πολὺ χρόνο καὶ μεγάλη ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ γιὰ νὰ κερδισθῇ καὶ κανένας Νόμος δὲν μπορεῖ νὰ ἐξασφαλίσῃ μιὰ ταχεῖα νίκη. Ἡ Ὁμοσπονδιακὴ Νομοθεσία δὲν μπορεῖ ν' ἀνακόψῃ τὴν πορνογραφικὴ δραστηριότητα στὶς διάφορες Πολιτεῖες, χωρὶς τὴν ἔντονη δρᾶσι τῶν Ταχυδρομικῶν Ὑπηρεσιῶν.

Ρίξτε μιὰ ματιὰ γύρω σας. Θὰ παρατηρήσετε ὅτι οἱ διάφορες Ἀστικὲς Λέσχες ἔχουν κηρύξει μιὰ ἐκστρατεία κατὰ τῶν πωλητῶν ἀσέμνων εἰκόνων καὶ ἐντύπων, πέριξ τῶν Σχολείων, σὲ καταστήματα ζαχαρωτῶν, στὰ περίπτερα καὶ σ' ἄλλα μέρη. Λάβετε μέρος σ' αὐτὴ τὴ μάχη καὶ βοηθῆστε ὅλοι σας νὰ ἐξοντώσουμε αὐτὸ τὸ κοινωνικὸ μίασμα καὶ καρκίνωμα.

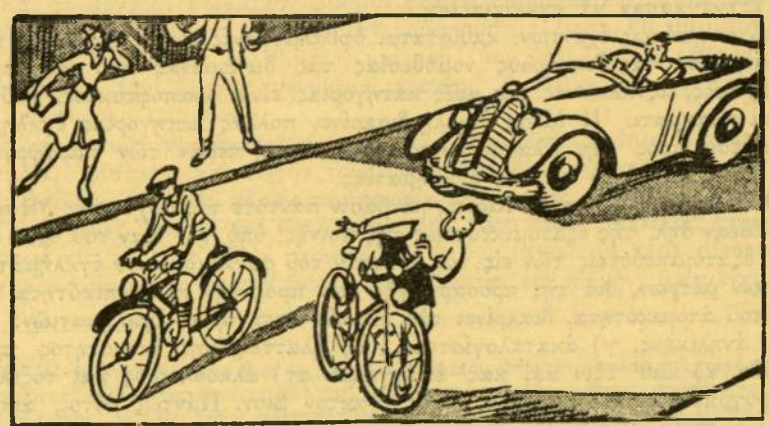
Καλεῖσθε νὰ βοηθήσετε καὶ νὰ παράσχετε ἀμέριστο τὴν ὑποστήριξίν σας στὸν ἀγῶνα αὐτὸν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν παιδιῶν μας, τῆς αὐριανῆς γενεᾶς μας.

Καλεῖσθε νὰ βοηθήσετε καὶ νὰ παράσχητε ἀμέριστο τὴ συνδρομή σας γιὰ ν' ἀποτρέψουμε τοὺς ἀσυνειδήτους καὶ ἀχρείους ἐκμεταλλευτὰς ἀπὸ τὸ νὰ διοχετεύουν τὸ θανατηφόρο δηλητήριο τῆς διαφθορᾶς στὶς ψυχὲς καὶ στὸ πνεῦμα τῶν παιδιῶν μας.

Τελικὰ φροντίστε νὰ λάβουν τὰ παιδιά σας, μιὰ σαφῆ, ὑγιᾶ καὶ συνειδητὴ διαπαιδαγώγησι πάνω στὸ σεξουαλικὸ θέμα, ὥστε νὰ μποροῦν ν' ἀντιμετωπίζουν τὸν κάθε ἀγύρτη ποὺ μὲ τὰ βρωμερὰ ἔντυπα καὶ τὶς αἰσχρὲς εἰκόνες, δηλητηριάζει τὴν ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα αὐτῶν ἐκμεταλλευόμενος τὴν ἀθῳότητα, ἀφέλεια καὶ ἄγνοιά τους.

Πράττοντες αὐτό, νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι προσφέρετε μιὰ σημαντικὴ βοήθεια νὰ κάνουμε ἕνα σοβαρὸ βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρὸς κατὰ τῶν σκοτεινῶν καὶ ὑπόπτων δυνάμεων τῆς ἐξαχρειώσεως, τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς ἀποσυνθέσεως, ποὺ σήμερα ἀπειλοῦν νὰ καταπνίξουν τὴ μέλλουσα γενεά μας.

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Προσέχετε πολὺ τοὺς ποδηλάτας, διότι συνήθως εἶναι νέοι καὶ δὲν γνωρίζουν τοὺς κινδύνους ποὺ διατρέχουν οἱ ἴδιοι, ἀλλὰ καὶ τὸ κακό, ποὺ μποροῦν νὰ κάμουν εἰς τὰ αὐτοκίνητα προκαλοῦντες συγκρούσεις καὶ δυστυχήματα.

ΟΙ ΑΝΗΛΙΚΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ

— ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΚΩΔΙΚΑ —

(ΑΡΘΡΑ 121 - 133 Π.Κ.)

Ὑπὸ Ὑπαστ. Α' κ. ΔΗΜ. Κ. ΝΤΖΙΩΡΑ

Α'.

ΕΙΔΙΚΗ ΠΟΙΝΙΚΗ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΙΣ ΤΩΝ ΑΝΗΛΙΚΩΝ ΕΝ ΓΕΝΕΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

I. Εἰσαγωγικαὶ παρατηρήσεις.
II. Ποῖοι χαρακτηρίζονται ὡς ἀνήλικοι, ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ Κώδικος.
III. Ἀνήλικοι Π.Ν. καὶ Ρ.Δ. Καινοτομίαι τοῦ νέου Κώδικος.
IV. Συμπεράσματα ἐκ τῆς Ἐγκληματολογίας.

* * *

I. Εἰσαγωγικαὶ τινὲς παρατηρήσεις.

Ὡς εἰς προηγούμενον τεῦχος τῶν Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν μᾶς ἐδόθη εὐκαιρία νὰ τονίσωμεν (σελ. 6656 τοῦ παρόντος), αἱ πλεῖσται τῶν συγχρόνων νομοθεσιῶν, αἵτινες διέπονται ὑπὸ τῶν πεφωτισμένων καὶ φιλελευθέρων τῆς ἐποχῆς ἀρχῶν, υἱοθετοῦν, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἐγκληματίας καὶ τὴν ποινικὴν αὐτῶν μεταχείρισιν, τὰς ἀρχὰς τῆς Μέσης Σχολῆς, ἥτις ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦτο, ὡς ἀκολουθοῦσα ἐνδιάμεσον ὁδὸν μεταξὺ Κλασσικῆς καὶ Θετικῆς Σχολῆς.

Εἰδικώτερον, ἐτονίσθη, ὅτι ἡ Μέση Σχολὴ δὲν ἐνδιαφέρεται μόνον μὲ τὴν πρᾶξιν (πρᾶγμα ἀποτελοῦν τὸ ἀποκλειστικὸν ἐνδιαφέρον τῆς Κλασσικῆς Σχολῆς). οὔτε πάλιν μὲ τὸν δράστην καὶ μόνον μὲ αὐτὸν (ὡς συμβαίνει μὲ τὴν Θετικὴν Σχολήν).

Ἡ Μέση Σχολὴ ἐνδιαφέρεται καὶ διὰ τὴν τελεσθεῖσαν πρᾶξιν καὶ διὰ τὸν δράστην.

Ὁ Δικαστής, καλούμενος, ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν καθηκόντων του, ν' ἀνταποκριθῇ πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἀρχῶν τῆς Μέσης Σχολῆς, προκειμένου νὰ ἐπιβάλῃ ποινὴν ἢ νὰ καταγνώσῃ μέτρον τι ἀσφαλείας, δὲν θὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του μόνον τὸ τελεσθὲν ἔγκλημα, ἀλλά, χωρῶν ἔτι περαιτέρω, θὰ ἐξετάσῃ καὶ τὶς ὁ τελέσας τοῦτο. Θὰ προσπαθήσῃ δηλ. νὰ ἐξακριβώσῃ πῶς καὶ διατί ὁ ὑπὸ κρίσιν ἐγκληματίας παρεβίασε τοὺς ὑπὸ τῆς πολιτείας θεσπισθέντας κανόνας δικαίου, ποῖοι λόγοι τὸν ἐξηνάγκασαν νὰ ἐγκληματίσῃ.

Τούτων, οὕτως ἐχόντων, καθίσταται ὀφθαλμοφανές, ὅτι ἡ διάκρισις τῶν ἐγκληματιῶν, κατὰ τὰς διαφόρους νομοθεσίας τὰς διεπομένας ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τῆς Μέσης Σχολῆς, εἰς πλείονας τῆς μιᾶς κατηγορίας, εἶναι ἀναπόφευκτος. Τοῦτο συμβαίνει καὶ πράγματι. Ἡ Μέση Σχολὴ διακρίνει πολλὰς κατηγορίας ἐγκληματιῶν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Κλασσικὴν τοιαύτην, ἥτις, πέραν τῶν παραφρόνων καὶ παίδων, διακρίνει μόνον κοινοὺς ἐγκληματίας.

Ὁ Ἑλληνικὸς Ποινικὸς Κῶδιξ, μὲ βάσιν πάντοτε τὰς ἀρχὰς τῆς Μέσης Σχολῆς, τὴν ἰδέαν δηλ. τῆς ἐξατομικεύσεως τῆς ποινῆς, ὑπὸ τὴν νέαν τοῦ ὅρου ἔννοιαν, ἤτοι τῆς ἐξατομικεύσεως τῶν εἰς τὸν δράστην τοῦ συγκεκριμένου ἐγκλήματος ἐπιβαλλομένων μέτρων, διὰ τῆς προσαρμογῆς των πρὸς τὴν προσωπικότητα καὶ ψυχικὴν αὐτοῦ ἀτομικότητα, διακρίνει τὰς κάτωθι κατηγορίας ἐγκληματιῶν: α) κοινούς, β) ἀνηλίκους, γ) ἀκαταλογίστους, δ) ἠλαττωμένης ἱκανότητος πρὸς καταλογισμόν, ε) καθ' ἕξιν καὶ κατ' ἐπάγγελμα στ) ἀλκοολικοὺς καὶ τοξικομανεῖς καὶ ζ) φυγοπόνους καὶ ρέποντας πρὸς ἄτακτον βίον. Πάντως οὗτοι, ἀπολαμβάνουσιν, ὡς εἰκός, ἰδιαζούσης ἐκάστοτε μεταχειρίσεως.

Κατωτέρω γίνεται λόγος περὶ τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν. Βεβαίως, πλήρης ἀνάπτυξις τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου τῶν ἀνηλίκων, οὔτε δυνατὴ οὔτε καὶ εὔκολος εἶ-

ναι. Δι' ὃ καὶ ἐπισημαίνονται ἐκεῖνα τὰ ζητήματα, ἅτινα παρουσιάζουν κυρίως ἀστυνομικὸν ἐνδιαφέρον. Τονίζεται ἐπίσης κατ' ἀρχήν, ὅτι ἡ ἰδέα τῆς ἐξατομικεύσεως τῆς ποινῆς, ἥτις καὶ ἀποτελεῖ θεμελιώδη ἀρχὴν τῶν συγχρόνων δικαίων, εὗρε πλήρη πρακτικὴν ἐφαρμογὴν καὶ ἐνσάρκωσιν, εἰς τὸ δίκαιον τῶν ἀνηλίκων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ποινικοῦ Κώδικος. Ὁ Ἑλληνικὸς Κῶδιξ, πρωτοπόρος ἴσως ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου, ἀφιεροῖ σειρὰν ὁλόκληρον διατάξεων (ἄρθρα 121—133) πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν.

Καὶ ἤδη εἰς τὰ καθ' ἕκαστον.

II. Ποῖοι χαρακτηρίζονται ὡς ἀνήλικοι, ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ Κώδικος.

Ὑπὸ τὸν ὅρον ἀνήλικοι, κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν Ποινικὸν Κώδικα, νοοῦνται οἱ ἡλικίας 7 μέχρι καὶ 17 ἐτῶν, ὡς ρητῶς τοῦτο τονίζεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 121 § 1 αὐτοῦ. Καὶ οἱ μὲν εἰσελθόντες εἰς τὸ 7ον ἔτος, οὐχὶ ὅμως καὶ εἰς τὸ 13ον, ὀνομάζονται παῖδες (infantes), οἱ δὲ ἄγοντες ἡλικίαν ἀπὸ τοῦ 13ου μέχρι τοῦ 17ου ἔτους συμπεπληρωμένου ὀνομάζονται ἔφηβαι (impumperes) [1]. Τέλος οἱ ἔχοντες συμπεπληρωμένον τὸ 17ον ἔτος τῆς ἡλικίας των μέχρι καὶ τοῦ 21ου καλοῦνται ἐγκληματίαι μετεφηβικῆς ἡλικίας. Νομίζομεν, ὅτι καὶ οἱ τελευταῖοι οὗτοι δέον νὰ συγκαταλέγωνται μεταξὺ τῶν ἀνηλίκων, ὑπαγόμενοι εἰς τὴν κατηγορίαν αὐτῶν, διότι ναὶ μέν, ὡς κατωτέρω ἐκτίθεται, ἐγκληματοῦντες, ὑποβάλλονται εἰς ποινὴν καὶ οὐχὶ εἰς σωφρονιστικὰ μέτρα, ὡς συμβαίνει μὲ τοὺς ἐφήβους, πάντως ὅμως ἡ ποινικὴ αὐτῶν μεταχείρισις εἶναι ἰδιάζουσα, ἀφοῦ ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἐξομοιοῦνται πλήρως καὶ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως μὲ τοὺς ἐνήλικας ἐγκληματίας.

III. Ἀνήλικοι Π. Ν. καὶ Ρ. Δ.—Καινοτομίαι τοῦ νέου Κώδικος.

Ὁ καταργηθεὶς Π.Ν. τοῦ 1833 διέκρινε καὶ αὐτός, διὰ τῶν ἄρθρων του 82—85, παῖδας καὶ ἐφήβους. Παῖδες ἦσαν οἱ μέχρι τοῦ 10ου ἔτους, ἔφηβοι δὲ οἱ ἄγοντες ἡλικίαν 10—14 ἐτῶν. Οἱ πρῶτοι ἦσαν ποινικῶς ἀνεύθυνοι εἰς πᾶσαν περίπτωσιν. Οἱ ἔφηβοι ἐφ' ὅσον ἤθελε κριθῇ, ὅτι ἐνήργησαν μετὰ διακρίσεως ἐτιμωροῦντο μὲ ποινὴν ἠλαττωμένην, ἄλλως εἰς οὐδεμίαν ὑπεβάλλοντο ποινήν [2].

Κατὰ ταῦτα ἑπομένως, κατὰ τὸν Π.Ν., διὰ τὴν μεταξὺ τοῦ 10ου καὶ 14ου ἔτους ἡλικίαν, δὲν καθιεροῦντο ἀπολύτως οὔτε τὸ καταλαγιστὸν οὔτε τὸ ἀκαταλόγιστον τῶν πράξεων, ἀλλ' ἐξητάζετο ἂν ἡ διανοητικὴ ἀνάπτυξις τῶν ἀνηλίκων ἦτο τοιαύτη, ὥστε νὰ δύνανται νὰ ἐνεργῶσι μετὰ διακρίσεως, ὁπότε (ἐν καταφατικῇ περιπτώσει) ὑπεβάλλοντο εἰς ποινήν, ἔστω καὶ μειωμένην [3].

Καὶ τὸ ἀρχαῖον Ρωμαϊκὸν Δίκαιον ἔκαμνε διάκρισιν εἰς παῖδας καὶ ἐφήβους. Οἱ πρῶτοι (μέχρι 7 ἐτῶν) εἰς οὐδεμίαν ποινὴν ὑπεβάλλοντο. Οἱ impumperes, ἤτοι οἱ μέχρι τοῦ 12ου ἔτους ἐπὶ θηλέων καὶ τοῦ 14ου ἐπὶ ἀρρένων, ἐχαρακτηρίζοντο ὡς ὑπεύθυνοι, ἐὰν ἐκ τῆς γενομένης ἐρεύνης ἀπεδεικνύετο, ὅτι ἐνήργησαν ἐκ «doli vel culpae capaces».

Ἐκτὸς τοῦ συστήματος τούτου, τῆς διακρίσεως δηλ. τῶν ἀνηλίκων εἰς δύο στάδια, ὑφίσταται καὶ ἕτερον τοιοῦτον, καθ' ὃ δὲν ὑπάρχει ἰδιαίτερον νεανικῆς ἡλικίας στάδιον, ἀλλ' εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ὁ δικαστὴς ἐξετάζει ἐλευθέρως, ἂν ὁ μέχρις ὡρισμένης ἡλικίας καὶ δὴ ὁ μέχρι τοῦ 16ου ἔτους ἀνήλικος, ἐνήργησε μετὰ διακρίσεως εἰς τὰς κατ' ἰδίαν περιπτώσεις ἢ ὄχι (avec ou sans discernement). Ἐν καταφατικῇ περιπτώσει ὁ ἔνοχος ὑποβάλλεται εἰς ποινὴν μειωμένην ὅμως, ἐ-

(1) Ἡ σχετικὴ διάταξις ἔχει ὡς ἑξῆς : «Ἀνήλικοι, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ παρόντος κεφαλαίου, θεωροῦνται οἱ ἄγοντες ἡλικίαν ἀπὸ τοῦ 7ου μέχρι τοῦ 17ου ἔτους συμπεπληρωμένου. Ἐκ τούτων οἱ μέχρι τοῦ 12ου ἔτους συμπεπληρωμένου ὀνομάζονται παῖδες, οἱ δὲ λοιποὶ ἔφηβοι».

(2) Ἴδε πλείονα εἰς Τούσῃ—Γεωργίου «Ποινικὸς Κῶδιξ» 1958 σελ. 278.

(3) Τὸ τυπικὸν τοῦτο κριτήριον διετήρει καὶ ὁ νόμος 5098 τοῦ 1931, ὡς καὶ ἐν τῇ εἰσηγητικῇ ἐκθέσει τοῦ Ποιν. Κώδικος διαλαμβάνεται (Εἰσηγ. ἔκθεσις ΙΙΙ στοιχ. Η περ. 2).

κείνης, ἥτις καταγιγνώσκεται εἰς τοὺς ἐνήλικας. Τοῦτο, ἀπηρχαιωμένον ὄν, δὲν ἀκολουθεῖται ἀπὸ τὰς νεωτέρας νομοθεσίας (1).

Ὁ νέος Κῶδιξ κατὰ τοῦτο συμφωνεῖ πρὸς τε τὸ Ρ.Δ. καὶ τὸν Π.Ν. Ὅτι καὶ αὐτὸς θέτει ἓν ὅριον ἡλικίας (τὸ 12ον ἔτος), κάτω τοῦ ὁποίου τὸν ἀνήλικον, τὸν τελέσαντα ποινικῶς ἀξιόλογον ἀδικοπραγίαν, θεωρεῖ ὡς ποινικῶς ἀνεύθυνον καὶ δὲν τιμωρεῖ. Τοῦτο, διότι, ὅπως ἐτονίσθη, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δεχθῶμεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος τῆς ἡλικίας ταύτης εἶναι εἰς θέσιν ν' ἀντιληφθῇ τὴν εὐθύνην τῶν πράξεών του. Ἀλλὰ καὶ ἂν παρουσιασθῇ περίπτωσίς τις τοιαύτη, θ' ἀποτελῇ σπανίαν τοῦ κανόνος ἐξαίρεσιν, δὲν εἶναι δὲ δίκαιον αὕτη ν' ἀνατρέψῃ μίαν ἀναμφισβήτητον πραγματικότητα. Ὁ ἄγων ἐπομένως τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ὡς μὴ ἔχων τὸ ἀπαιτούμενον μέτρον πνευματικῆς ὡριμότητος, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὑπεύθυνος διὰ τὰς πράξεις του.

Τὸ ὅριον τῆς παιδικῆς ἀνηλικότητος ὁ Κῶδιξ ἀναβιβάζει εἰς τὸ 12ον ἔτος, διότι, ὡς ἐκ τῆς κοινῆς πείρας βεβαιοῦται καὶ μετὰ τὸ 10ον ἔτος, ἡ πνευματικὴ ἀνάπτυξις τοῦ παιδίου εἶναι τόσον ἐλλιπής, ὥστε ν' ἀποκλείηται ἀπολύτως ὁ καταλογισμὸς τῆς παρ' αὐτοῦ διαπραχθείσης ἀξιοποίνου πράξεως. Οὕτω, αἱ παῖδες ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ Π.Κ. εἰς πᾶσαν περίπτωσιν εἶναι ποινικῶς ἀνεύθυνοι, τοῦ νόμου δεχομένου ὅτι οὗτοι δὲν εἶναι ἱκανοὶ πρὸς καταλογισμὸν (ἄρθρον 126 § Π.Κ.) (2)

Διαφέρει ὅμως ὁ νέος Κῶδιξ ἀπὸ τὸ Ρ.Δ. καὶ τὸν Π.Ν., ὡς καὶ τὸν Code pénale, κατὰ τὸ ὅτι ἀνεβίβασε τὸ ὅριον τοῦ σχετικοῦ ἀνευθύνου ἀπὸ τοῦ 14ου ἔτους εἰς τὸ 17ον ἔτος συμπεπληρωμένον καὶ κατήργησε τὸν ὅρον τῆς διακρίσεως. Ἐπὶ τοῦ τελευταίου τούτου σημείου ὁ Κῶδιξ ἡμῶν ἠκολούθησε τὴν ὑπὸ τοῦ Ἑλβετικοῦ Ποινικοῦ Κώδικος τοῦ 1937 καὶ ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς ordonnance relative à l'entance délinquante τῆς 2-2-1945, τεθείσης εἰς ἰσχὺν τὴν 1-10-1945, καθιερωθεῖσαν καὶ ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης ὑποστηριζομένην λύσιν (3) (4).

Ἡ κατάργησις τῆς διακρίσεως ὀφείλεται κυρίως εἰς τὴν ἀοριστίαν τοῦ ὅρου. Διότι ἡ ἀοριστία αὕτη δὲν παρέχει θετικὴν βάσιν εἰς τὸν δικαστὴν πρὸς κρίσιν περὶ ὑπάρξεως ἢ μή, παρὰ τῷ πράττοντι, καταλογισμοῦ. Τοῦτο συνάγεται καὶ ἐκ τῆς πληθύος καὶ ποικιλίας τῶν δοθεισῶν εἰς τὸν ὅρον ἑρμηνειῶν. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἄλλης ἀπόψεως κατακρίνεται τὸ ἐν λόγῳ τυπικὸν κριτήριον. Ἡ ἀπὸ μέρους τῶν διαφόρων δικαστηρίων, κατὰ διάφορον τρόπον (εὐρύτερον ἢ στενώτερον) ἑρμηνεία τῆς «διακρίσεως» ἄγει εἰς ἀνεπιεικῆ καὶ ἀπαράδεκτα συμπεράσματα, διὰ τὸ δίκαιον.

Ἐν τούτοις ὑπό τινων νομοθετημάτων (οὕτω λ.χ. ὁ Γαλλικὸς νόμος τῆς 22-7-1912, (5) γίνεται λόγος περὶ διακρίσεως, ὡς πρὸς τοὺς ἐφήβους 13—18 ἐτῶν, καὶ τοῦτο διότι ἐθεωρήθη ὡς ὑπερβολὴ ἡ κατάργησις τῆς ἐρεύνης αὐτῆς, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ ἀντικατάστασις τῶν ποινῶν διὰ μέτρων ἀγωγῆς.

Ἐρωτᾶται ἤδη· ἡ υἱοθέτησις τῶν νέων ἀρχῶν ὡς πρὸς τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ ὅλου θέματος τῶν ἀνηλίκων ἐγκλημάτιῶν καὶ ἡ κατάργησις τῆς διακρίσεως, εἶναι ὀρθή; Ἡ ἀπάντησις εἶναι ὁπωσδήποτε ναί, ὡς τοῦτο συνάγεται ἰδίᾳ ἐκ τῶν πο-

(1) Οὕτω ὁ Code pénal τοῦ 1810, ὅστις ἀναβιβάζει τὸ ὅριον τῆς ποινικῆς ἀνηλικότητος εἰς τὸ 16ον ἔτος. (Ἴδε περὶ τούτου εἰς R. Vouin MANUEL DE DROIT CRIMINEL 1955 § 327. Κατ' αὐτὸν «Le Code pénal de 1810 fixait à seize ans l' âge de la majorité pénal Il pre. crivait au juge de é udre à l' égard du mineur de seize ans estimé coupable, une question spéciale, dite question de discernement.

(2) Ἡ σχετικὴ διάταξις ἔχει ὡς ἑξῆς : «Ἡ παρὰ παιδὸς τελεσθεῖσα ἀξιόποινος πρᾶξις δὲν καταλογίζεται εἰς αὐτόν, ἐφαρμοζομένων μόνον ἀναμορφωτικῶν ἢ θεραπευτικῶν μέτρων».

(3) Ἴδε Εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν συνοδεύουσαν τὸν Κώδικα op cit.

(4) Ἴδε R. Vouin op cit. Κατ' αὐτὸν τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς ordonnance εἶναι spécialisation plus poussée de la juridiction et auppression de la question de discernement.

(5) Ἴδε R. Vouin op cit.

ρισμάτων τῆς ἐγκληματολογίας, περὶ ὧν γίνεται λόγος ἀμέσως κατωτέρω. Παρὰ ταῦτα ὅμως ἡ κατὰ τρόπον ἀπόλυτον καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐπιφυλάξεως παραμέρισις τῆς διακρίσεως εἶναι φρονοῦμεν ὑπερβολική. Διότι, ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τῶν νομοθετημάτων ἐκείνων, καθ' ἃ παρέχεται ἡ εὐχέρεια εἰς τὸν δικαστὴν νὰ ἐξετάσῃ ἂν ὁ ἀνήλικος ἐνήργησε μετὰ διακρίσεως ἢ ὄχι δὲν διαφεύγουν τοῦ ποινικοῦ κολασμοῦ νεαροὶ ἐγκληματίαι, τελοῦντες ὅμως ἐγκλήματα σκληρὰ καὶ κατὰ τρόπον ἀπάνθρωπον, πρὸς γενικὴν ἱκανοποίησιν τοῦ λαϊκοῦ περὶ δικαίου συναισθήματος, ὅπερ εἰς τὰς περιστάσεις αὐτὰς καὶ ὀρθῶς, ἀξιοῖ τιμωρίαν καὶ οὐχὶ σωφρονιστικὴν ἀγωγήν, ὡς ἤδη συμβαίνει. Ὡς λ.χ. μὲ τὸν νεαρὸν ἐγκληματίαν **Κώνσταν** τὸ εἰδεχθὲς ἔγκλημα τοῦ ὁποίου συνετάραξε τὸ πανελλήλιον καὶ ὁ ὁποῖος ὅμως, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ νέου δικαίου μας, θὰ παρέμενεν ἐντελῶς ἀτιμώρητος, ἐὰν ἡ ὑπόθεσις δὲν ἐξεδικάζετο μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 17ου ἔτους τῆς ἡλικίας τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐγκληματίου, ὅστις ἐτέλεσε τὸ ἔγκλημά του, κατὰ τὸ στάδιον τῆς ἐφηβικῆς αὐτοῦ ἡλικίας. Διότι, κατὰ τὸ ἄρθρον 130 τοῦ Π.Κ., ὅταν **ἀνήλικος**, ἄγων κατὰ τὸν χρόνον τῆς τελέσεως τῆς πράξεως τὴν ἐφηβικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν, εἰσάγεται εἰς δίκην μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 17ου ἔτους, τὸ δικαστήριον δύναται (ὑπὸ προϋποθέσεις κ.λ.π.) νὰ καταγνώσῃ κατ' αὐτοῦ ποινὴν ἠλαττωμένην καὶ οὐχὶ περιορισμὸν ἐντὸς σωφρονιστικοῦ καταστήματος. Διὰ τῆς διατάξεως ταύτης τὸ κακὸν μετριάζεται ὁπωσδήποτε, δὲν διαφεύγουν δὲ τοῦ ποινικοῦ κολασμοῦ εἰδεχθεῖς καὶ στυγεροὶ ἐγκληματίαι, ἱκανοποιουμένου ἕν τινι μέτρῳ τοῦ λαϊκοῦ περὶ δικαίου συναισθήματος.

Ἐλέχθη ἀνωτέρω ὅτι οἱ παῖδες (οἱ ἄγοντες ἡλικίαν 7—12 ἐτῶν ἀνήλικοι) εἶναι, ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ Κώδικος, ἀνεύθυνοι ποινικῶς, εἰς πᾶσαν περίπτωσιν. Ἀντιθέτως οἱ ἔφηβοι (12—17 ἐτῶν) εὐθύνονται πάντοτε ποινικῶς, μὲ τὴν διαφοράν, ὅτι ἡ κατ' αὐτῶν κύρωσις διὰ τὰς διαπραττομένας ποινικῶς ἀξιολόγους ἀδικοπραγίας των δὲν εἶναι ἡ ποινή, ἀλλὰ μέτρα ἀναμορφωτικὰ ἢ θεραπευτικὰ ἢ καὶ ποινικὸς σωφρονισμός. Ὁ δικαστὴς δηλ., ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ νέου Κώδικος, δὲν ἐξετάζει ἂν ὁ ποινικῶς ὑπεύθυνος ἀνήλικος ἐνήργησεν ἢ ὄχι μετὰ διακρίσεως, ἵνα ἐν συνεχείᾳ ἐπιβάλῃ κατ' αὐτοῦ ποινήν, ἔστω καὶ μειωμένην, ἀλλ' ἐνδιαφέρεται νὰ κρίνῃ, ἐν ὄψει τῶν περιστάσεων ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐτελέσθη ἡ πρᾶξις καὶ τῆς ὅλης προσωπικότητος αὐτοῦ, ἂν εἶναι ἀναγκαῖος ὁ ποινικὸς σωφρονισμὸς τοῦ ἀνηλίκου ἐγκληματίου διὰ τὴν συγκράτησιν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς τελέσεως νέων ἐγκλημάτων ἢ μήπως ἀρκοῦν ἀναμορφωτικὰ ἢ θεραπευτικὰ μέτρα (1). Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει καταδικάζει αὐτὸν εἰς περιορισμὸν ἐντὸς σωφρονιστικοῦ καταστήματος, κατὰ τὸ σύστημα τῆς σχετικῶς ἀορίστου ποινῆς (ἄρθρον 127 § 1 Π.Κ.). Ἄλλως ὑποβάλλεται εἰς τὰ κατὰ τὰ ἄρθρα 122 καὶ 123 Π.Κ. ἀναμορφωτικὰ ἢ θεραπευτικὰ μέτρα, εἰς τὰ ὁποῖα καὶ οἱ παῖδες. Ὅθεν, ὑπὸ τοῦ συχρόνου δικαστοῦ, ὡς πρὸς τοὺς ἐφήβους δὲν τίθεται ζήτημα καταλογισμοῦ ἢ μὴ τῆς πράξεως, ἀλλὰ ζήτημα προσφόρου ἢ μὴ τῶν ἀναμορφωτικῶν, θεραπευτικῶν ἢ σωφρονιστικῶν μέτρων, πρὸς συγκράτησιν αὐτῶν ἀπὸ τῆς τελέσεως νέων ἀξιοποίνων πράξεως (2).

ΙΥ. Συμπεράσματα ἐκ τῆς Ἐγκληματολογίας.

Ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρω συνάζεται ὅτι ὁ Κῶδιξ, ὡς πρὸς τὸ κεφαλαιῶδες θέμα τῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν, ἀκολουθεῖ τὴν ὑπὸ τῶν νεωτέρων νομοθεσιῶν καθιερωθεῖσαν λύσιν, καθ' ἣν προσήκει μεγαλυτέρα ἀπασχόλησις τοῦ νομοθέτου καὶ τοῦ δικαστοῦ μὲ τὸν ἐγκληματίαν καὶ οὐχὶ μὲ τὸ ἔγκλημα. Δι' ὃ καὶ ἐπιβάλλεται κατὰ τῶν παίδων καὶ ἐφήβων οὐχὶ ποινή, ἀλλ'

(1) Ἴδε Εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν συνοδεύουσαν τὸν Κώδικα op. cit.
(2) Ἴδε σχετικῶς Χωραφᾶ Ποιν. Δίκαιον 1956 σελ. 277.

ἀγωγὴ καὶ περίθαλψις, ἀκολουθουμένου ἐπὶ τούτου τοῦ Ἀγγλοαμερικανικοῦ συστήματος, διὰ τοῦ ὁποίου ἀπεκλείσθη, τὸ πρῶτον ἡ ἐπιβολὴ ποινῆς.

Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου τὸ νέον δίκαιον ἀνταποκρίνεται ἐν πολλοῖς πρὸς τὰ ἐγκληματολογικὰ δεδομένα. Εἰδικώτερον κατὰ τὴν Ἐγκληματολογίαν παρομοία ποινικὴ μεταχείρισις ἀνηλίκου καὶ ἐνήλικος δὲν εἶναι δικαία, τοῦ ἀνηλίκου μὴ ὄντος ἐν σμικρογραφία ἐνήλικος (1).

Ἡ ἀτομικὴ ψυχολογία διδάσκει, ὅτι αἱ ψυχικαὶ καὶ σωματικαὶ ἰδιότητες τοῦ ἀνηλίκου εἶναι ἰδιόρρυθμοι καὶ ἐντελῶς διάφοροι τῶν τοιούτων τῶν ἐνηλίκων.

Ὁ ἀνήλικος διαπράττει ἔγκλημα μὴ κινούμενος ἐξ ἐγκληματικῶν ἐνστίκτων καὶ παθολογικῆς διαστροφῆς, ἀλλ' ἐξ ἄλλων λόγων, ὡς ἐκ κακῆς οἰκογενειακῆς ἀνατροφῆς καὶ ἀγωγῆς.

Ἡ ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἐγκατάλειψις τῶν ἀνηλίκων, ἀπὸ τοὺς φυσικοὺς προστάτας των, ἀποτελεῖ σπουδαῖον παράγοντα τοῦ ἐγκλήματος ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ. Ἄλλοτε πάλιν τὸ παράδειγμα κακῶν καὶ ἀναξίων γονέων, οἵτινες ζῶσιν ἐν ἐξαχρειώσει καὶ ἀνηθικότητι, συντελοῦν τὰ μέγιστα εἰς τὴν ὑπὸ τῶν τέκνων των διάπραξιν ἐγκλημάτων. Τοῦτο συμβαίνει λ.χ. μὲ τὰ τέκνα τῶν διεζευγμένων, ἀλκοολικῶν, τοξικομανῶν, ἐπαιτῶν καὶ ἀλητῶν, πορνῶν κ.λ.π. ὡς καὶ μὲ τὰ νόθα καὶ ὀρφανά.

Ἀλλὰ καὶ τὸ κοινωνικὸν περιβάλλον ἀσκεῖ δυσμενεστάτην, ἐπὶ τὴν διαμόρφωσιν τοῦ ἀνηλίκου, ἐπίδρασιν. Κινηματογράφοι, θέατρα, εἴσοδος καὶ παραμονὴ εἰς ὕποπτα κέντρα (2). Ἡ ἔλλειψις ὄθεν ἐπιβλέψεως, τὸ κακὸν κοινωνικὸν περιβάλλον, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ψυχικὴν ἰδιοσυγκρασίαν τοῦ ἀνηλίκου, ἀποτελοῦν τὴν αἰτίαν τοῦ κακοῦ. Διὸ καὶ ἐπιβεβλημένη καθίσταται ἡ εἰδικὴ ἀντιμετώπισις τῶν ἐγκληματούντων ἀνηλίκων. Ἐξομοιώσις των μὲ τοὺς ἐνήλικας δὲν εἶναι οὔτε ὀρθή, οὔτε καὶ δικαία. Τιμώρησις λ.χ. ἐγκαταλελειμμένου ἐφήβου ὑπὸ τῶν ἀδιαφόρων καὶ ἀναξίων γονέων του, οἵτινες ἐνίοτε παρωθοῦν αὐτὸν εἰς τὴν διάπραξιν ἐγκλημάτων, μὲ κοινὰς ποινάς, κάθε ἄλλο παρὰ σύμφωνος πρὸς τὴν λαϊκὴν περὶ δικαίου συναίσθησιν εἶναι, πολλῷ μᾶλλον ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι καὶ ἡ παιδικὴ φαντασία καθιστᾷ τοῦτον ἕρμαιον καὶ ὑποχείριόν της.

Ἐπὶ τῇ βάσει παρομοίων σκέψεων ὁ νομοθέτης τοῦ νέου Κώδικος ἤχθη εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀντιμετωπίσῃ κατὰ διάφορον τρόπον τοὺς ἀνηλίκους ἐγκληματίας μὴ ὑποβάλλων πλέον αὐτοὺς εἰς ποινήν, ἔστω καὶ ἂν ἤθελον κρατεῖσθαι οὗτοι κεχωρισμένως.

Διότι οὐδεὶς δύναται νὰ ἔχῃ ἀντίθετον γνώμην, ὅτι ἡ φυλακὴ ἀσκεῖ δυσμενεστάτην ἐπ' αὐτῶν ἐπίδρασιν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οὗτοι συντρίβονται ἠθικῶς, αἰσθάνονται δηλ. ἐν ψυχικὸν τραῦμα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μισήσουν τὴν κοινωνίαν καὶ νὰ ἐξεγείρωνται ἐνίοτε κατ' αὐτῆς, μὲ δεινὰ βεβαίως ἐπακόλουθα, διά τε τοὺς ἰδίους καὶ τὸ κοινωνικὸν σύνολον.

Ἀνήλικος ἐξερχόμενος τῶν σιδηροφράκτων φυλακῶν θὰ στραφῇ ἐκ νέου κατὰ τῶν, κατὰ τὴν γνώμην του, ἐχθρῶν αὐτοῦ, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἐστέρησαν ὅ,τι πολυτιμώτερον ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον, τὴν ἐλευθερίαν.

Ἀντιθέτως, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι κατὰ τὰ δεδομένα τῆς ψυχολογίας, οὗτος ἀποτελεῖ προσωπικότητα εὑρισκομένην εἰσέτι ἐν τῇ διαπράξει της, ὑπάρχει οὐ μόνον πιθανότης, ἀλλὰ καὶ βεβαιότης, ὅτι οὗτος διὰ καταλλήλου μεταχειρίσεως, δύναται νὰ ὁδηγηθῇ εἰς κανονικὸν κοινωνικὸν βίον καὶ ν' ἀποβῇ τίμιος καὶ ὠφέλιμος διὰ τὴν κοινωνίαν ἄνθρωπος.

Καθῆκον ὄθεν τῆς πολιτείας ἐπιτάσσει, ὅπως αὕτη, οὐ μόνον ἐκ λόγους ἠθι-

(1) Ἴδε λεπτομερείας εἰς Γαρδίκα Ἐγκληματολογία, 1948 Β σελ. 287 καὶ ἑπ. Ποιν. Χρονικὰ Τόμος Α' σελ. 212 ἑπ.

(2) Ἴδε σχετικῶς Ἰω. Παπαζαχαρίου. Οἱ ἀνήλικοι ἐγκληματίαι κατὰ τὰ παρ' ἡμῖν καὶ ἀλλαχοῦ κρατοῦντα, τεύχη Α' (1932) Β (1934) καὶ μελέτην τοῦ ἰδίου εἰς Ποινικὰ Χρονικὰ τόμος Γ' σελ. 281 ἑπ.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ [1]

— Ο ΠΙΟ ΚΑΘΟΛΙΚΟΣ ΝΟΥΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ —

Ὁ Ἀριστοτέλης ἐκάλυψε μὲ τὸ ἐκπληκτικὸ ἐπιστημονικὸ βάθος καὶ πλάτος του ὅλους τοὺς τομεῖς τοῦ ἐπιστητοῦ καὶ—πρᾶγμα παράξενο— ἔθρεψε καὶ τοὺς δύο φιλοσοφικοὺς κόσμους: τὸν ἰδεαλισμὸ καὶ τὸν ὑλισμό. Γεννήθηκε στὰ Στάγειρα τῆς Χαλκιδικῆς τὸ 384 καὶ πέθανε τὸ 322 π.Χ. Ὁ πατέρας του Νικόμαχος ἦταν γιατρὸς στὰ Ἀνάκτορα τοῦ βασιλιᾶ Ἀμύντα τοῦ Γ' (παπποῦ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου) καὶ καταγόταν ἀπὸ τὸ γένος τῶν Ἀσκληπιάδων ὅπως ἐπίσης καὶ ἡ μητέρα του Φαιστίς.

Σὲ ἡλικία 17 ἐτῶν, τὸ 368, μπῆκε στὴν Ἀκαδημία τοῦ Πλάτωνος ὅπου παρέμεινε 20 ὁλόκληρα χρόνια. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ μεγάλου διδασκάλου, τὸ 384, περιώδευσε τὴν Τρωάδα καὶ τὴν Μυτιλήνη ἐπὶ τρία χρόνια καὶ τὸ 342 προσεκλήθη ἀπὸ τὸ βασιλιᾶ Φίλιππο στὰ Ἀνάκτορα τῆς Πέλλας γιὰ δάσκαλος τοῦ γιοῦ του Ἀλεξάνδρου. Ἐκεῖ παρέμεινε 6 χρόνια. Τὸ 335 ξαναγύρισε στὴν Ἀθήνα καὶ ἵδρυσε τὸ Λύκειο (ἀφιερωμένο στὸν Λύκειο Ἀπόλλωνα) μεταξὺ Λυκαβηττοῦ καὶ Ἰλισοῦ. Ἡ Σχολή του εἶχε μία μεγάλη στοὰ μέσα στὸν ὁποία δίδασκε περπατῶντας μὲ τοὺς μαθητές του, γι' αὐτὸ ὠνομάστηκε «Περιπατητική». Τὸ 323, ὅταν ἀναγγέλθηκε ὁ θάνατος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἄρχισε ἐναντίον του πολιτικὸς διωγμὸς καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ καταφύγῃ στὴν πατρίδα τῆς μητέρας του Χαλκίδα, ὅπου πέθανε ἀπὸ καρκίνο τοῦ στομάχου, κατ' ἄλλους δὲ αὐτοκτόνησε στὸν Εὔριππο μὴ μπορῶντας νὰ ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενο τῆς παλίρροιας.

Ὁ Ἀριστοτέλης ὑπῆρξε ὁ πιὸ καθολικὸς νοῦς τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Ἦταν, μὲ τὴ βαθεῖα ἔννοια τῆς λέξεως, ἕνας ἐγκυκλοπαιδιστής. Δὲν ἀσχολήθηκε

(1) Ἀναδημοσίευσις ἀπὸ τὸ περιοδικὸν «Πειραϊκὴ—Πατραϊκὴ», τ. Αὐγούστου 1958.

κοῦ συναισθήματος, ἀλλὰ καὶ δημοσίου συμφέροντος, ἐπιδιώκῃ, ἀντὶ νὰ τιμωρῇ τοὺς ἀνηλίκους, νὰ τοὺς ἐπαναφέρῃ εἰς τὸν εὐθεῖαν ὁδὸν τοῦ ἐντίμου βίου, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἀποβοῦν οὕτω χρήσιμα τῆς κοινωνίας μέλη. Τοῦτο ὅμως, ἐπαναλαμβάνομεν, δὲν ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς ποινῆς, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγωγῆς. Δι' ὃ καὶ οἱ ἀνήλικοι ἐγκληματίαι δὲν ὑποβάλλονται πλέον εἰς κοινὰς ποινάς, διὰ τὰς τελουμένας ὑπ' αὐτῶν ποινικῶς ἀξιολόγους ἀδικοπραγίας, ἀλλ' εἰς θεραπευτικά, ἀναμορφωτικὰ καὶ σωφρονιστικὰ μέτρα. Ποῖα δὲ ταῦτα κ.λ.π., θὰ ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον ἰδίας μελέτης, μας προσεχῶς δημοσιευθησομένης εἰς τὰ Ἀστυνομικὰ Χρονικά.

Δ. ΝΤΖΙΩΡΑΣ

ἁπλῶς, ἀλλὰ ὑπῆρξεν αὐθεντία στὴ φιλοσοφία, στὴν ἱστορία, στὰ μαθηματικά, στὴν ἀστρονομία, στὴ φυσική, στὴ χημεία, στὴ ζωολογία, στὴν φυσιολογία, στὴ βοτανική, στὴν ἰατρική, στὴν ποιητικὴ τέχνη, στὴν κοινωνιολογία. Εἰσήγαγε στὴ φιλοσοφία καὶ στὴν ἐπιστήμη ὅρους ποὺ παρέμειναν ἀμετάβλητοι καὶ χρησιμοποιοῦνται καὶ σήμερα ἀπὸ τοὺς φιλοσόφους καὶ ἐπιστήμονας, ὅπως: ὕλη, μορφή, δύναμις, ἐνέργεια, ἐντελέχεια, συλλογισμός, κατηγορία, κλπ. Ἔγραψε περὶ τὰ 400 συγγράμματα, τὰ ὁποῖα χωρίζονται σὲ 9 κατηγορίες: 1) τὰ Λογικά, 2) τὰ Φυσικά, 3) τὰ Βιολογικά, 4) τὰ Ψυχολογικά, 5) τὰ Μεταφυσικά, 6) τὰ Ἠθικά, 7) τὰ Πολιτικά, 8) τὰ Τεχνολογικὰ (ρητορική, ποιητική), 9) τὰ Προβλήματα. Τὸ Σύμπαν, ὁ κόσμος, ἡ γύρω του ζωντανὴ πραγματικότητα δὲν μποροῦσε ν' ἀφίσουν τὸν γίγαντα αὐτὸ τῆς σκέψης προσκολλημένο στὸν κόσμο τῶν ἰδεῶν τοῦ Πλάτωνα. Ἡ καταπληκτικὴ πνευματική του εὐφορία τὸν ὠδήγησε στὴ ριζικὴ ἀπόσπασή του ἀπὸ τὶς Πλατωνικὲς δοξασίες. Τοῦτο ἔγινε σὲ τρία στάδια: α) Στὸ διάστημα ποὺ φοιτοῦσε στὴ Σχολὴ τοῦ Πλάτωνα (368—348) εἶναι ἀπόλυτα πλατωνικὸς καὶ ἀσπάζεται τὴν περὶ ἰδεῶν θεωρία τοῦ διδασκάλου του, β) 348—335 ἀπομακρύνεται προοδευτικὰ ἀπὸ τὴ διδασκαλία τοῦ Πλάτωνα καὶ γ) 335—322 ἀποχωρίζεται τελειωτικὰ ἀπὸ τὶς θεωρίες τοῦ διδασκάλου του καὶ συγκροτεῖ δική του κοσμοθεωρία. Στὴν περίοδο αὐτὴ στρέφει τὸ βλέμμα του ὄχι πρὸς τὰ οὐράνια ἀλλὰ πρὸς τὸ «ἔνυλον εἶδος», πρὸς τὸ ἰδανικὸν ποὺ βρίσκεται μέσα στὴν ὕλη. Μεταβάλλει τὴν ὑπερβατικὴ πλατωνικὴ ἰδέα σὲ ἄμεσο παρόν. Ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς τὴν κατεβάζει καὶ τὴν τοποθετεῖ μέσα στὰ ὄντα καὶ τὴν ὀνομάζει «εἶδος». Ἡ μετατροπὴ τῆς ἰδέας σὲ εἶδος πῆρε πρωτεύουσα ὀντολογικὴ θέση.

Ὅπως ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Πλάτων, ἔτσι καὶ ὁ Ἀριστοτέλης βλέπει τὴ φιλοσοφία σὰν μέσο νὰ κατακτήσουμε τὴ σοφία. Στὸν ἄνθρωπο προηγεῖται ὁ θαυμασμός, ἡ περιέργεια, ἡ ἀπορία ποὺ κάνουν ὥστε νὰ νοιώσῃ τὴν ἄγνοιά του. Ἡ διαπίστωση τῆς ἀγνοίας ὠθεῖ πρὸς μάθηση. «Διὸ γὰρ τὸ θαυμάζειν οἱ ἄνθρωποι... ἤρξαντο φιλοσοφεῖν... ὁ δ' ἀπορῶν καὶ θαυμάζων οἴεται ἀγνοεῖν...» (Διότι οἱ ἄνθρωποι παρακινούμενοι ἀπὸ τὸ θαυμασμὸ ἄρχισαν νὰ φιλοσοφοῦν... ἐκεῖνος δὲ ποὺ ἀπορεῖ καὶ θαυμάζει διαπιστώνει τὴν ἄγνοιά του...) Τὸ «φιλοσοφεῖν» λοιπόν, ξεκινῶντας ἀπὸ τὴν ἀπορία προχωρεῖ πρὸς τὸ «εἰδέναι», πρὸς τὴ γνώση ὄχι τῶν καθέκαστα ὄντων ἀλλὰ τῶν «εἰδῶν», τῶν ἐννοιῶν τους. Π.χ. ὁ φιλόσοφος ἐξετάζει τί εἶναι ἀδικία, ὁ ῥήτορας ἀποδείχνει ὅτι αὐτὸς ἐδῶ, ὁ ὡ ρ ι σ μ έ ν ο ς ἄνθρωπος, εἶναι ἄδικος. Ἐνῶ ὁ φιλόσοφος ἐξετάζει τὶ εἶναι τυραννία, ὁ ῥήτορας ἀναλύει τὶ πρᾶγμα εἶναι ὁ τύραννος. Ἡ θεώρηση τοῦ κόσμου διὰ μέσου τῶν εἰδῶν, πρέπει νὰ εἶναι φυσικὴ καὶ καθολική. Ἡ φιλοσοφία, λέγει, εἶναι ἡ ἔρευνα τῶν πρώτων ἀρχῶν καὶ αἰτιῶν. Τὰ πρῶτα αἴτια, οἱ πρῶτες ἀρχές, διὰ τὰ μὲν χωριστὰ ὄντα εἶναι τὰ εἴδη, (οἱ ἔννοιες), διὰ δὲ τὸ σύμπαν τὸ «καθαρὸ εἶδος» (ὁ Θεός). Ἐπομένως ἡ φιλοσοφία παρουσιάζεται μὲ δύο ὄψεις: ἡ μία—οἱ ἐπιστῆμες—ἐξετάζουν τὶς αἰτίες καὶ τὶς ἀρχὲς τῆς συγκεκριμένης πραγματικότητας, ἡ ἄλλη—ἡ θεωρητικὴ ἐπιστήμη—ἐξετάζει αὐτὲς τοῦτες τὶς ἀρχὲς καὶ τὶς αἰτίες, δηλαδὴ τὰ «εἴδη». Συνεπῶς ὁ φιλόσοφος πρέπει νὰ ξεκινᾷ πρῶτα ἀπὸ τὴν ἐμπειρία, νὰ μαθαίνῃ ὕστερα τὶς ἐπιστῆμες καὶ νὰ ὑψώνεται κατόπιν στὴ θεώρηση τῶν εἰδῶν.

Τὶς ἔννοιες ὄν, οὐσία, ἀρχή, αἰτία, κλπ. τὶς μελετᾷ ἡ θεωρητικὴ ἐπιστήμη, ἡ «ἀρχικὴ φιλοσοφία» ἢ «Δέσποινα τῶν ἐπιστημῶν», ὅπως τὴν εἶπαν ἀργότερα. Αὐτὴ ἡ ἀρχικὴ φιλοσοφία εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τὶς ἄλλες ἐπιστῆμες, γιατὶ δὲν ἔχει σχέσι μὲ τὶς πρακτικὲς ἐφαρμογὲς ἀλλὰ τὴν καλλιεργοῦμε γι' αὐτὴν τὴν ἴδια, «ἑαυτῆς ἕνεκεν». Ἡ γνώση γιὰ τὴ γνώση. Αὐτὴ ἡ ἐπιστήμη, ποὺ εἶναι ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν, χρειάζεται γιὰ νὰ ἐποπτεύῃ, νὰ φωτίζῃ ἀπὸ τοῦ ὕψους της τοὺς κλάδους ὅλων τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν. Δηλαδὴ νὰ δίνῃ τὶς ἔννοιες,

λ.χ. τῶν μαθηματικῶν, τῆς γεωμετρίας, τῆς φυσικῆς, τῆς χημείας καὶ ν' ἀφίνῃ τὶς ἄλλες ἐπιστῆμες (τὶς ὑπηρέτριές της) ν' ἀσχολοῦνται ἡ κάθε μία, μὲ τὰ ἐπὶ μέρους προβλήματα. 'Ισχυρὴ ἐπίδραση στὴν κοσμοθεωρία του ἄσκησαν ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Πλάτων ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ καὶ ὁ Δημόκριτος ἀπὸ τὴν ἄλλη. Πατῶντας ὅμως μὲ τόνα πόδι στὸν ἰδεαλισμὸ τῶν Σωκράτη - Πλάτωνα καὶ μὲ τὸ ἄλλο στὸν ὑλισμὸ τοῦ Δημοκρίτου ὕψωσε τὸ δικό του τρισμέγιστο γνωσιολογικὸ καὶ ὀντολογικὸ οἰκοδόμημα. Στὸν τομέα τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν ὁ 'Αριστοτέλης ἀσχολήθηκε μὲ τὴν γέννηση, ἀνάπτυξη καὶ τὸ θάνατο τῶν ὀργανικῶν ὄντων. Οἱ βαθειὲς μελέτες του στὴ φυσιολογία τὸν ὡδήγησαν νὰ ἐξετάσῃ τὰ φυσικὰ φαινόμενα καὶ τὴν κοινωνικὴ καὶ ἀτομικὴ ζωὴ τῶν ὄντων σὰν ὀργανικὲς λειτουργίες στὸ ἀσταμάτητο γίγνεσθαι. 'Η ζωή, λέγει, εἶναι κίνηση καὶ δύναμη μέσα στὰ ὄντα ποὺ ὠθοῦν νὰ πάρουν τὴν προκαθωρισμένη ἀπὸ τὸ σκοπὸ (τέλος) μορφή. Οἱ σπόροι δίνουν τὴν προκαθωρισμένη μορφὴ στὰ φυτά. Τὸ σπέρμα δίνει τὴν προκαθωρισμένη μορφὴ στὸν ἄνθρωπο καὶ στὰ ζῷα. 'Η μορφὴ καὶ ἡ ὕλη δὲν εἶναι ἀφῃρημένες ἔννοιες ἀλλὰ ἀδιάσπαστη ἑνότητα μὲ διαφορετικὴ ὅμως ὑπόσταση ἡ κάθε μιὰ σὲ κάθε ζωντανὸ ἢ φυσικὸ φαινόμενο. Αὐτὴ εἶναι μιὰ βαθειὰ ρεαλιστικὴ ἀντίληψη, ποὺ διαφέρει ριζικὰ μὲ τὴν ἰδεαλιστικὴ ἄποψη τοῦ Πλάτωνα. "Ολο τὸ Σύμπαν τείνει νὰ πάρῃ διαρκῶς ὅλο καὶ μιὰ τέλεια μορφή, ποὺ εἶναι κλεισμένη μέσα του. Τὰ λουλούδια, τὰ ἔντομα, τὰ δένδρα, τὰ ζῷα ὁ ἄνθρωπος ἐπίσης. Μὰ τέλειος συνδυασμὸς μορφῆς καὶ περιεχομένου, δὲν μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ παρὰ μόνο στὰ ἔργα τέχνης, ποὺ δὲν ἀντιγράφουν ἁπλῶς τὸν πραγματικὸ κόσμο, ἀλλὰ τὸν βαθαίνουν καὶ τὸν ἐκτείνουν. 'Η ἀρχικὴ αἰτία κάθε ζωντανῆς λειτουργίας εἶναι ἡ ὤθηση ποὺ δέχεται ἀπ' ἔξω, ποὺ βάζει σὲ κίνηση τὶς δυνάμεις ποὺ εἶναι κλεισμένες μέσα σ' αὐτήν. 'Η ὤθηση προέρχεται ἀπὸ τὸ λογικὸ (νοῦς), στὸ ὁποῖο ὁ 'Αριστοτέλης στὰ ἔργα του δίνει διάφορα ὀνόματα: «νόηση τῆς νόησης», «καθαρὴ νόηση», «ἐντελέχεια», «πρῶτον κινοῦν», «Θεός», κλπ. Κέντρον τῆς φιλοσοφίας του εἶναι τὸ λογικὸ ποὺ βοηθάει νὰ βρίσκουμε τὴν ἀλήθεια. Κόσμος, λέει, θὰ πῇ κίνηση. Χωρὶς κίνηση δὲν ὑπάρχει οὔτε χρόνος, οὔτε χῶρος, οὔτε ὕλη». Μὲ μιὰ λέξη δὲν ὑπάρχει ζωή. 'Η λογική του εἶναι τὸ πιὸ ψηλὸ σημεῖο τῆς διδασκαλίας του. 'Η πεῖρα εἶναι θεμελιώδης προϋπόθεσις γιὰ νὰ βροῦμε μὲ τὴν ἐπαγωγὴ τὶς πρῶτες ἀρχές. "Υστερα, διὰ τῆς ἀπαγωγῆς καὶ τῶν συλλογισμῶν, μὲ σειρὰ δηλαδὴ διαλεκτικῶν σκέψεων βγάζουμε τὰ μερικὰ συμπεράσματα. Τὴ θεωρία του περὶ συλλογισμῶν τὴν ἀναπτύσσει στὸ «"Οργανο» = Λογική, ποὺ εἶναι ἐξ ὁλοκλήρου ἀφιερωμένο στὰ προβλήματα τῆς λογικῆς καὶ τῆς μεθοδολογίας. Αὐτὸ τὸ ὄργανο αἰῶνες ὁλόκληρους ἀπετέλεσε τὸ Α καὶ τὸ Ω τῆς ἀνθρώπινης γνώσης καὶ στὸν μεσαίωνα ἦταν τὸ Εὐαγγέλιο τῆς λεγομένης Σχολαστικῆς Φιλοσοφίας.

Σ' ἀντίθεση μὲ τὸν Πλάτωνα ποὺ εἶχε κατατάξει σὲ 5 γένη τὸν κόσμο, δηλαδὴ στὸ ὄν, τὴν κίνηση, τὴν στάση, τὴν ταυτότητα, τὴν ἑτερότητα, ὁ 'Αριστοτέλης, στηριζόμενος στὶς πολλαπλὲς σημασίες τοῦ ρήματος «εἶναι» κατέταξε σὲ 10 γένη τὴν ὑπάρχουσα πραγματικότητα. Αὐτὰ εἶναι: 1) Οὐσία. 2) Ποσόν. 3) Ποιόν, 4) Πρός τι. 5) Ποῦ. 6) Πότε. 7) Κεῖσθε. 8) "Εχειν 9) Ποιεῖν. 10) Πάσχειν. Τὰ δέκα αὐτὰ γένη τὰ ὀνομάζει «κατηγορίες». "Οταν σκεφτόμαστε ἢ ἐξετάζουμε τὰ ὄντα, τὰ γεγονότα, τὰ φαινόμενα, τὰ βλέπουμε διὰ μέσου τῶν δέκα αὐτῶν κατηγοριῶν. «Καθαυτὰ δὲ εἶναι λέγετε ὅσαπερ σημαίνει τὰ σχήματα τῆς κατηγορίας· ὁσαχῶς γὰρ λέγεται, τοσαυταχῶς τὸ εἶναι σημαίνει». (Σημασία ὀντολογικὴ ἔχουν ὅλα ἐκεῖνα ποὺ ἐκφράζονται διὰ τῶν κατηγοριῶν· διότι τὸ «εἶναι» ἔχει τόσες σημασίες ὅσοι οἱ τρόποι ποὺ τὸ ἐκφράζουμε). Κάθε πρᾶγμα ἢ γεγονὸς ἢ ἀντικείμενον ποὺ πέφτει στὴν ἀντίληψή μας θὰ τὸ χαρακτηρίσουμε μὲ μιὰ ἀπὸ τὶς δέκα αὐτὲς κατηγορίες. Π. χ. αὐτὸς ἐδῶ

ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἕνας ἄνθρωπος (οὐσία). Αὐτὸς εἶναι ἄνθρωπος μὲ ἀρετὲς (ποιότης). Αὐτὸς εἶναι δυὸ μέτρα ψηλὸς (ποσότης) ἢ εἶναι ψηλότερος ἀπὸ τὸν ἄλλο ἐκεῖ ἄνθρωπο (σχέσις). Διαχωρίζοντας ὁ 'Αριστοτέλης τὶς κατηγορίες ἄλλοτε σὲ δυὸ ὁμάδες καὶ ἄλλοτε σὲ τρεῖς. 1) οὐσία, 2) πάθη, 3) πρός τι, (ποιόν, ποσόν, σχέσις) προχωρεῖ διὰ τῶν κατηγορικῶν προσδιορισμῶν, τῶν λεκτικῶν προτάσεων καὶ τὴ λογικὴ κρίση, στὴ θαυμαστὴ σύλληψη τῆς «Τυπικῆς Λογικῆς».

Εἰς τὸ «περὶ ψυχῆς» σύγγραμμά του γράφει: «"Ωστε λόγος τις ἂν εἴη (ἡ ψυχὴ) καὶ εἶδος, ἀλλ' οὐχ' ὕλη καὶ ὑποκείμενον». ("Ωστε ἡ ψυχὴ εἶναι κάποιος λόγος καὶ ὄχι ὕλη, ὑλικὸ ὑπόβαθρο). 'Η ψυχὴ εἶναι ἐκείνη ποὺ ὠθεῖ τὸ σῶμα ν' ἀποχτήσῃ ζωή. Δι' αὐτῆς θρέφεται, μεγαλώνει, παίρνει μιὰ ὡρισμένη μορφή. Εἶναι ἡ «ἐντελέχεια» τὸ εἶδος μέσα στὸν ὀργανισμό. "Εχει θρεπτική, αἰσθητική, ὀρεκτική, κινητικὴ ἰδιότητα. "Ολες ὅμως αὐτὲς εἶναι θνητὲς καὶ μόνο ὁ νοῦς, ποὺ εἶναι ἡ ἀνωτάτη ἐκδήλωση τῆς ψυχῆς, εἶναι ἀθάνατο. «Τὸν νοῦν μόνον θύραθεν ἐπεισιέναι καὶ θεῖνον εἶναι μόνον». ('Ο νοῦς μόνο εἰσέρχεται ἀπ' ἔξω καὶ αὐτὸ μόνο τὸ μέρος τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀθάνατο). 'Ο νοῦς δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὶς ὀργανικὲς λειτουργίες. Εἶναι ἔξω καὶ πάνω ἀπ' αὐτές, πανεπόπτης στὸ «μικρὸ κόσμο» ὅπως ὁ Θεὸς στὸν «μεγάλο κόσμο». Τὸν χωρίζει στὰ δύο: στὸν παθητικὸ καὶ στὸν ποιητικό. 'Ο παθητικὸς (ὑποσυνείδητο) δέχεται τὶς ἐξωτερικὲς ἐπιδράσεις, ἀπεικονίζει τὰ ἀντικείμενα, τὰ «φαντάσματα» τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου. Οἱ εἰκόνες αὐτές, ἢ φαντασίες, στερεώνονται καὶ διατηροῦνται στὴν ψυχὴ ἀπὸ μνήμη. 'Ο ποιητικὸς ὕστερα νοῦς ἀναλαμβάνει νὰ δώσῃ σ' αὐτὴ τὴ συσσώρευση τῶν παραστάσεων τὶς πιὸ ψηλὲς ἐρμηνεῖες (ἀξιώματα, ἐπιστημονικὲς ἔννοιες). 'Εκεῖνο ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπο ἱκανὸ νὰ ἐνεργεῖ εἶναι ἡ αἴσθηση, ἡ φαντασία καὶ ἡ νόηση. 'Η συνεργασία νοῦ καὶ ὑποσυνειδήτου παράγουν τὴ βούληση ποὺ εἶναι ἐλευθέρα, ἀφοῦ καθοδηγεῖται ἀπὸ τὸ νοῦ, νὰ διαλέξῃ τὸ καλὸ ἢ τὸ κακό.

Μελετῶντας τὰ κοινωνικὰ προβλήματα, ὁ 'Αριστοτέλης, ἤρθε σὲ ριζικὴ ἀντίθεση μὲ τὸ 'Ιδανικὸ Κράτος τοῦ Πλάτωνα καὶ ὑποστήριξε ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ νοηθῇ ἴδιας μορφῆς Κράτος γιὰ ὅλες τὶς ἐποχὲς καὶ γιὰ ὅλους τοὺς λαούς. Τέλειο καθεστώς, εἶπε, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ καὶ μόνο λιγώτερο ἢ περισσότερο τέλειο δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ σὲ ἀνάλογες πολιτικὲς καὶ ἱστορικὲς συνθῆκες. Στὰ «Πολιτικά» του κάνει βαθύτατες κοινωνικὲς ἀναλύσεις καὶ παρατηρήσεις. Στὸ περισπούδαστο ἔργο του «'Αθηναίων Πολιτεία», ποὺ βρέθηκε τὸ 1893, ἀπαρρίπτοντας τὶς ἰδέες τοῦ Πλάτωνα περὶ 'Ιδανικοῦ Κράτους, προτείνει τρεῖς μορφὲς κράτους σωστὲς ἢ μὴ σωστές: 1) τὴ Μοναρχία, 2) τὴν 'Αριστοκρατία καὶ 3) τὴ Δημοκρατία. Κάθε μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς μορφὲς εἶναι καλὴ καὶ σωστή, λέγει, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ παραβιάσῃ τοὺς ἀπαραιτήτους ὅρους ποὺ εἶναι χρήσιμοι γιὰ τὸ κοινὸ συμφέρον. Δηλαδὴ ἡ Μοναρχία ὅταν ἐκφυλιστῇ σὲ δεσποτεία ἢ τυραννία γίνεται κακὸ καθεστώς. 'Η Δημοκρατία ὅταν μεταβληθῇ σὲ ὀχλοκρατία γίνεται ἐπίσης ἄθλιο καθεστώς. Καλλίτερο πολίτευμα γιὰ τὴν 'Αθήνα θεωροῦσε τὴ μετριοπαθῆ Δημοκρατία.

Λ. ΑΠΟΣΤ.

ΧΑΝΟΥΣΕΝ Ο Α' - ΧΑΝΟΥΣΕΝ Ο Β' ΤΑΧΡΑΝΜΠΕΗΣ

— ΤΡΕΙΣ ΜΕΓΑΛΟΙ ΜΑΓΟΙ ΚΑΙ ΙΣΩΣ ΤΡΕΙΣ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ —

Ὑπὸ τ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων κ. **Ι. ΚΑΛΥΒΙΤΗ**

Στὸ περιοδικὸ «Θησαυρὸς» τῆς 5ης Μαρτίου ἐ.ἔ. ἐδιάβασα ὅτι στὸ Δυτικὸ Βερολῖνο ἐδικάσθη πρό τινων ἑβδομάδων ὁ μάγος Χανοῦσεν ὁ Β' ἐπὶ ἀπάτῃ καὶ ἠθῳώθη πανηγυρικῶς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ μοῦ θύμησε μιὰ σχεδὸν ἄλλη περίπτωσι τοῦ μάγου Χανοῦσεν τοῦ Α', ὅστις κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ αὐτοῦ περιοδικοῦ, ἐδολοφονήθη τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1933 στὸ Βερολῖνον.

Τὸ 1930 ἤμην Διοικητὴς τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς καὶ Ἀστυνομικὸς Δ/τὴς Κερκύρας. Μιὰ ἡμέρα παρουσιάσθη στὸ γραφεῖο μου ὁ εἰρημένος μάγος μὲ τὸ διερμηνέα του καὶ μοῦ ἐζήτησε ἄδεια γιὰ νὰ ἐπιδείξῃ τὶς μαντικὲς ἱκανότητές του σὲ μιὰ αἴθουσα τῆς πόλεως. Ἐνέκρινα τὴ χορήγησι τῆς σχετικῆς ἀδείας καὶ τὴν ἡμέραν τῆς παραστάσεως παρευρέθην καὶ ἐγὼ ἐκ λόγων περιεργείας. Κατὰ τὴν παράστασι, ἀφοῦ ἐξετέλεσε μερικὰ ἄλλα νούμερα ταχυδακτυλουργικῆς φύσεως καὶ μεταβιβάσεως σκέψεως, ἐκάλεσε μία κυρία ἀπὸ τὸ ἀκροατήριο ἐπάνω στὴ σκηνή, καὶ ἀφοῦ τὴν ὑπνώτισε τῆς ὑπέβαλε τὴν ἰδέα ὅτι ἦτο ἡ κυρία Χανοῦσεν. Τοῦτο ἐπανέλαβε ἡ κυρία καὶ μετὰ τὸ ξύπνιό της ἐπιμένουσα ὅτι ἦτο ἡ κυρία Χανοῦσεν. Τὸ πείραμα αὐτὸ ἐπανελήφθη καὶ ἐπὶ ἄλλων κυριῶν μὲ τὴν αὐτὴν καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν. Τὴν ἑπομένην ἐπληροφορήθην ὅτι ὁ Χανοῦσεν προσεκλήθη σὲ ἰδιωτικὰ σπίτια καὶ ἐπανέλαβε τὸ κόλπο του. Ἐπειδὴ μαζὶ μὲ τὴν ἀνωτέρω πληροφορίαν διεδόθη εὐρέως ὅτι ὁ Χανοῦσεν ἴσως θὰ ἠδύνατο νὰ κάνῃ κατάχρησι τῆς δυνάμεώς του αὐτῆς ἐπὶ ἐντίμων κυριῶν, εἰς τὰς κατ' ἰδίαν παραστάσεις, τὸν ἐκάλεσα τὴν μεθεπομένην εἰς τὸ γραφεῖο μου καὶ τοῦ ἀνεκοίνωσα τὴν ἀπόφασί μου περὶ ἀνακλήσεως τῆς δοθείσης εἰς αὐτὸν ἀδείας. Τοῦ προσέθεσα δὲ ὅτι πρὸς τὸ συμφέρον του, καλὰ θὰ ἔκανε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Κέρκυραν. Πράγματι τὴν ἑπομένην, μεθ' ὅλας τὰς διαματυρίας του καὶ τὰς ἀπειλὰς ὅτι θὰ ἀναφερθῇ στὴν Πρεσβεία του, ἀνεχώρησε μὲ τὸ πρῶτο βαπόρι.

Καὶ τώρα ἐπανέρχομαι στὴν ἀφήγησι τοῦ κλασσικοῦ νούμερου τοῦ Χανοῦσεν Β' ποὺ μόνο αὐτὸ τοῦ ἐξησφάλισε τεράστιες πιέννες. «Ὁ Χανοῦσεν ζητάει ἀπὸ τοὺς θεατὰς νὰ γράψουν σ' ἕνα χαρτάκι μιὰ ἐρώτησι γιὰ ἕνα ζήτημα ποὺ τοὺς ἐνδιαφέρει, ἕνα αἴσθημά τους, ἕνα συγγενῆ τους ποὺ λείπει, μιὰ ὑπόθεσί τους στὰ δικαστήρια κ.λ.π. ἀποφεύγοντας μόνον τὶς ἐρωτήσεις τὶς σχετιζόμενες μὲ πρόσωπα ποὺ δὲ βρίσκονται πιὰ στὴ ζωή. Κατόπιν ἀνακατεύοντας αὐτὰ τὰ σημειώματα ἀπαντάει μὲ ἐκπληκτικὴ ἀκρίβεια στὶς διάφορες ἐρωτήσεις καὶ ἐπὶ πλέον ξεχωρίζει ἀμέσως ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν θεατῶν ἐκεῖνον ποὺ ἔγραψε τὸ κάθε σημείωμα. Οἱ ἄθλοι αὐτοὶ ἐξησφάλισαν στὸ Χανοῦσεν μιὰ ἀπέραντη δημοτικότητα, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως ἀφύπνισαν καὶ τὶς ὑπόνοιες ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μιᾶς τεραστίας ἀπάτης. Ὁ Χανοῦσεν ἐμηνύθη, παρουσιάσθη στὸ δικαστήριο καὶ ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν ἐκπλήκτων δικαστῶν ἐπανέλαβε τὰ πειράματά του καὶ ἀπέδειξε ὅτι αὐτὰ δὲν περιέχουν οὐδὲ τὸ παραμικρὸ στοιχεῖο ἀπάτης.

Καὶ ἐν τούτοις, καθ' ἡμᾶς ἴσως νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἀπάτης, διότι τὸ ἀνωτέρω περιστατικὸ μοῦ θύμησε ἕνα ἄλλο παρόμοιο, ὄχι μὲ τὸν Χανοῦσεν, ἀλλὰ μὲ τὸν διάσημο μάγο Ταχράνμπεη.

Στὰ 1922 ἤμην Ἀστυνομικὸς Δ/τὴς Πατρῶν, ὁπότε μιὰ μέρα παρουσιάσθη ὁ Ταχράνμπεης, γνωστὸς καὶ στὸ Ἀθηναϊκὸ κοινὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μὲ τὴν ἰδιαιτέρα στολὴ τῶν φακιρῶν τῶν Ἰνδιῶν καὶ μοῦ ἐζήτησε τὴν ἄδειαν ὅπως ἐπιδείξῃ εἰς τὸ Πατραϊκὸ κοινὸ τὶς μαντικὲς ἰδιότητές του. Τοῦ παρεχώρησα τὴν ζητηθεῖσαν

ἄδειαν καὶ τὴν ἡμέραν τῆς παραστάσεως στὸ θέατρο τῶν Πατρῶν, μαζὶ μὲ τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριο παρέστην καὶ ἐγώ. Τὴν παράστασιν παρηκολούθησε πολὺς κόσμος διότι, ὅπως εἶπα πάρα πάνω, ὁ Ταχράνμπεης εἶχε δώσει ἀρκετὲς παραστάσεις στὰς Ἀθήνας καὶ εἶχε γίνει διάσημος. Οἱ παληοὶ θὰ τὸν ἐνθυμοῦνται ἀκόμη.

Εὑρέθηκα κι' ἐγὼ σὲ ἕνα θεωρεῖο τοῦ θεάτρου περίεργος νὰ παρακολουθήσω τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καταπληκτικῶν κόλπων του. Ὅπως καὶ ὁ Χανοῦσεν στὴν Κέρκυρα, ἔτσι καὶ ὁ Ταχράνμπεης στὸ θέατρο τῶν Πατρῶν ὕστερα ἀπὸ μερικὰ ταχυδακτυλουργικὰ ἀσήμαντα κόλπα, ἔφθασε στὴν ἐκτέλεσι τοῦ σοβαρωτέρου. Ἐπῆρε ἀπὸ τὸ τραπέζι δέκα φακέλλους καὶ ἐσημείωσε σὲ κάθε ἕναν φάκελλο ἕναν ἀριθμό, ἀπὸ τὸ ἕνα ἕως τὸ δέκα. Ἔβαλε σὲ κάθε φάκελλο ἕνα λευκὸ χαρτὶ καὶ τοὺς ἐμοίρασε αὐτοπροσώπως σὲ δέκα θεατὰς τοῦ θεάτρου. Μεταξὺ τῶν λαβόντων φάκελλον ἤμην καὶ ἐγώ. Κατὰ σύστασιν τοῦ Ταχράνμπεη, ἔπρεπε νὰ σημειώσωμεν στὸ χαρτὶ μιὰ ὀλιγόλογο ἐρώτησι, νὰ τὸν κλείσωμεν καὶ νὰ τοῦ τὸν ἐπιστρέψωμεν. Ἐσημείωσα στὸ χαρτὶ τὴν λέξιν «Θὰ προβιβασθῶ ;» καὶ ἔστειλα τὸν φάκελλον στὸν Ταχράνμπεη. Τὸ ἴδιο ἔκαναν καὶ οἱ ἄλλοι κάτοχοι φακέλλων, σημειώσαντες διαφόρους ἐρωτήσεις ἕκαστος. Ὅταν μαζεύτηκαν ὅλοι οἱ φάκελλοι, ὁ Ταχράνμπεης ἐπῆρε τὸν ὑπ' ἀριθ. 1 φάκελλον καὶ ρώτησε σὲ ποιὸν ἀνῆκε ὁ φάκελλος. Ὁ κάτοχος τοῦ φακέλλου ἀπήντησε καταφατικῶς. Ὁ Ταχράνμπεης μὲ μιὰ μεγαλόπρεπη κίνησι ἔφερε τὸν φάκελλον πλησίον τοῦ μετώπου του καὶ δῆθεν ἐμπνεόμενος ἀπήντησε μὲ τὰ ὀλίγα Ἑλληνικά του, ὅτι ὁ κύριος τὸν ρωτοῦσε «πῶς πᾶνε οἱ δουλειές του» ὁ κύριος κατένευσε καὶ ὁ Ταχράνμπεης ἄρχισε νὰ λέῃ ὅπως οἱ γύφτισες καὶ οἱ καφετζοῦδες ὅτι κ.λ.π., κ.λ.π. Ταυτοχρόνως ἄνοιξε τὸν ὑπ' ἀριθ. 1 φάκελλον καὶ ἀφοῦ ἐδιάβασε τὸ περιεχόμενον τοῦ σημειώματος διεβεβαίωσε τὸ κατάπληκτο κοινὸ ὅτι αὐτὴ πράγματι ἦτο ἡ ἐρώτησις. Κατόπιν ἐπῆρε τὸν ὑπ' ἀριθ. 2 φάκελλον καὶ ἐπηκολούθησε ἡ αὐτὴ διαδικασία μὲ τὴν αὐτὴν πάντοτε ἐπιτυχίαν. Ἐν τέλει ἔφθασε καὶ ἡ σειρά μου. Ὁ Ταχράνμπεης ἀποτεινόμενος πρὸς ἐμὲ εἶπε τὰ ἑξῆς : «Τὸ κύριο διευθυντὴ μὲ ρωτάει «ἂν θὰ παντρευτῇ».Ἐγὼ εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς ἐρωτήσεως παραξενεύτηκα, διότι δὲν εἶχα γράψει ἂν θὰ παντρευτῶ, ἀλλ' ἁπλῶς ἂν θὰ προβιβασθῶ. Ἀμέσως μοῦ μπῆκαν «ψύλλοι στὰ αὐτιά», ἀλλὰ δὲν εἶπα τίποτα καὶ ἄφισα τὸν Ταχράνμπεη νὰ λέῃ ἄρες μάρες κουταμάρες, περιστατικὰ δηλαδὴ ποὺ θὰ μοῦ συνέβαιναν στὴ ζωή μου. Μάλιστα ἐνθυμοῦμαι καλὰ ὅτι μαζὶ μὲ τὶς ἀνοησίες μοῦ εἶπε ὅτι λίαν προσεχῶς θὰ παντευόμουνα καὶ θὰ ἔκανα τέσσερα παιδιὰ (ἐδῶ ἂς μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ σημειώσω ὅτι μέχρι σήμερα ἔμεινα ἄγαμος).

Κατόπιν ἐτελείωσαν καὶ οἱ ἄλλοι φάκελλοι καὶ οἱ θεαταὶ ἀπεκόμισαν τὴν ἐντύπωσι ὅτι πρόκειται περὶ μάγου μεγάλης ὁλκῆς. Ὅταν βραδύτερον ἐξήτασα τὰ πράγματα προσεκτικὰ καὶ θυμήθηκα τὴν ἀποτυχία τοῦ Ταχράνμπεη εἰς τὸ ἐρώτημά μου, ἔβγαλα τὸ ἀσφαλὲς συμπέρασμα ὅτι οὗτος ἐδιάβασε προηγουμένως τὸ περιεχόμενον τοῦ σημειώματός μου, ἀλλὰ μὲ τὰ λίγα Ἑλληνικὰ του, ἔκανε λάθος στὸ διάβασμα. Ἐκ τούτου συνεπέρανα ἀσφαλῶς, ὅτι καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους φακέλλους τὸ ἴδιο θὰ εἶχε κάνει, θὰ εἶχε δηλαδὴ διαβάσει τὸ περιεχόμενο καὶ τῶν ἄλλων φακέλλων διότι θὰ ἦτο ἀσφαλῶς συνεννοημένος ἐκ τῶν προτέρων μὲ τὸν κάτοχον τοῦ πρώτου φακέλλου τοῦ ὁποίου θὰ ἐγνώριζε τὸ περιεχόμενον, καὶ δὲν εἶχε ἀνάγκην νὰ ξαναδιαβάσῃ. Κατὰ συνέπειαν ὅταν προεῖπε τὸ μέλλον τοῦ πρώτου κατόχου, δὲν ἄνοιξε τὸν φάκελλον 1 ἀλλὰ τὸν φάκελλον 2, ὁπότε ἐδιάβασε τὸ περιεχόμενον τοῦ σημειώματος καὶ οὕτω καθεξῆς. Γνωρίζοντας ἔτσι προκαταβολικῶς τὰς ἐρωτήσεις ὅλων τῶν κατόχων φακέλλων προέλεγε τὰ μέλλοντα καὶ ἔδινε τὴν ἐντύπωσι εἰς τοὺς θεατὰς ὅτι κατεῖχε ὑπερφυσικὰς δυνάμεις.

Κατόπιν αὐτῆς τῆς διαπιστώσεως ἐκάλεσα τὴν ἑπομένην εἰς τὸ γραφεῖο μου τὸν Ταχράνμπεη καὶ ἀφ' οὗ τοῦ ἐξήγησα τὸν τρόπον τῆς ἐνεργείας του καὶ τὴν συνεννόησί του μὲ τὸν κάτοχον τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1 φακέλλου, τὸν ἀπεκάλεσα ἀπατεῶνα. Αἱ ἐξηγήσεις μου καὶ ὁ χαρακτηρισμός μου γιαυτόν, φυσικὰ τὸν ἀνεστάτωσαν καὶ

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΣΤΑΘΜΕΥΣΕΩΣ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΑΝΤΙΑΤΟΜΙΚΑ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1. Γενικά.
2. Ὑπόγειοι σταθμοὶ αὐτοκινήτων καὶ καταφύγια.
3. Σταθμοὶ αὐτοκινήτων εἰς οἰκίας τοῦ Λονδίνου.
4. Ὑπόγεια καταφύγια καὶ ἀποθῆκαι εἰς Μόσχαν.
5. Ἕνα ἀντιατομικὸν καταφύγιον εἰς Παρισίους.
6. Καταφύγιον — Γκαράζ εἰς τὸ Ὄσλο τῆς Νορβηγίας.
7. Ὑπόγειοι διαβάσεις διὰ τοὺς πεζούς.

***

1. Γενικά.

Ἕνα ἀπὸ τὰ σοβαρώτερα προβλήματα τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν ὅλας σχεδὸν τὰς μεγάλας πόλεις εἶναι τὸ πρόβλημα τῆς κυκλοφορίας τῶν αὐτοκινήτων καὶ τῶν πεζῶν.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καθιστᾷ ἰδιαιτέρως δυσχερῆ τὴν κυκλοφορίαν εἶναι ἡ πολύωρος στάθμευσις τῶν διαφόρων αὐτοκινήτων εἰς διάφορα σημεῖα τῶν ὁδῶν καὶ πλατειῶν τῶν πόλεων. Πολλὰ μέτρα ἐλήφθησαν κατὰ καιροὺς ὑπὸ τῶν Ἀστυνομικῶν καὶ εἰδικώτερον τῶν ὑπηρεσιῶν Τροχαίας διὰ τὴν ἐπίλυσιν τοῦ ὀξυτάτου αὐτοῦ προβλήματος τῆς σταθμεύσεως τῶν αὐτοκινήτων, ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ταῦτα ἐπέτυχον ἀπολύτως.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν κυκλοφορούντων παντὸς εἴδους αὐτοκινήτων, ἀτυχῶς ἢ εὐτυχῶς, αὐξάνει κάθε ἡμέραν. Ὑπολογίζεται ὅτι ἤδη κυκλοφοροῦν εἰς τὴν Χώραν μας περὶ τὰ 62.000 αὐτοκίνητα παντὸς τύπου καὶ πάσης κατηγορίας.

Εἰς τὰ αὐτοκίνητα ταῦτα δὲν ὑπολογίζονται τὰ πολυάριθμα στρατιωτικὰ αὐτοκίνητα καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας. Ἐξ ἄλλου εὑρίσκονται ἐν κυκλοφορίᾳ 17.150 διάφοροι τύποι μοτοσυκλεττῶν καὶ πολλαὶ χιλιάδες ποδήλατα. Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι τὰ περισσότερα τῶν ἐν λόγῳ αὐτοκινήτων καὶ μοτοσυκλεττῶν κυκλοφοροῦν εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἢ διέρχονται δι' αὐτῆς, δύναται νὰ φαντασθῇ τις τὴν δυσχερῆ θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεται ἡ Ὑποδ/νσις Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν καὶ ἡ Διοίκησις Τροχαίας Προαστείων, προκειμένου νὰ ἐπιτύχουν μίαν ἀνεκτὴν λύσιν τοῦ κυκλοφοριακοῦ προβλήματος.

Αἱ προσπάθειαι ὅμως τῶν Ὑπηρεσιῶν Τροχαίας προσκρούουν σοβαρῶς εἰς τὴν ρύθμισιν τοῦ προβλήματος τῆς σταθμεύσεως τῶν αὐτοκινήτων.

Τελευταίως γίνεται πολὺς λόγος περὶ κατασκευῆς σταθμῶν αὐτοκινήτων (Γκαράζ) εἰς διάφορα κεντρικὰ σημεῖα τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ κατασκευὴ

ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ μπροστὰ καὶ στὸν τότε Ὑπασπιστή μου ἀείμνηστον Πειρουνάκην, τὴν ἀκρίβειαν τῶν ἰσχυρισμῶν μου. Κατόπιν τούτου ὁ Ταχράνμπεης δὲν ξαναπαρουσιάσθη εἰς τὸ θέατρον, ἀλλ' ἀνεχώρησε σιδηροδρομικῶς διὰ τὰς Ἀθήνας.

Τώρα, δὲν εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος ἂν καὶ ὁ Χανοῦσεν Β' στὸ Δυτικὸ Βερολῖνο μετεχειρίσθη τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς κόλπο μὲ ἄλλον τρόπον ἐνεργείας, πάντως μεταβίβασι σκέψεως τόσων προσώπων τὴν ἀποκλείω ἀπολύτως. Εἶναι ὅμως βέβαιον «κατὰ τὸ αὐτὸ περιοδικὸ» ὅτι ὁ Χανοῦσεν ἐνώπιον τῶν δικαστῶν ἔκανε καὶ ἄλλα καταπληκτικὰ κόλπα, τὰ ὁποῖα ὑπεχρέωσαν τοὺς δικαστὰς νὰ τὸν ἀθῳώσουν. Γεγονὸς εἶναι ὅτι τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ κόλπα πολλῶν μάγων, εἶναι κατὰ τὴν γνώμην μου ταχυδακτυλουργικὲς ἐπιτυχίες, τὰ δὲ ὑπόλοιπα σωστὴ ἀπάτη.

Ι. ΚΑΛΥΒΙΤΗΣ

παρομοίων σταθμῶν αὐτοκινήτων θὰ συνέβαλλε τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν κεντρικῶν ὁδῶν ἀπὸ τ' αὐτοκίνητα «βεντοῦζες» τὰ ὁποῖα σταθμεύουν ἐπὶ πολλὰς ὥρας εἰς κεντρικὰς ὁδοὺς καὶ παρακωλύουν αἰσθητῶς τὴν κυκλοφορίαν πεζῶν καὶ ὀχημάτων.

2. Ὑπόγειοι σταθμοὶ αὐτοκινήτων καὶ καταφύγια.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνατο νὰ συμβάλῃ ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν ἀνακούφισιν τῶν κεντρικῶν ὁδῶν καὶ πλατειῶν ἀπὸ τὰ σταθμεύοντα αὐτοκίνητα, εἶναι ἡ κατασκευὴ ὑπογείων σταθμῶν αὐτοκινήτων κάτωθι τῶν κεντρικῶν Πλατειῶν τῆς Πόλεως, ὡς εἶναι ἡ Πλατεῖα Συντάγματος, ἡ Πλατεῖα Κλαυθμῶνος, ἡ Πλατεῖα Κοτζιᾶ, ἡ Πλατεῖα Κάνιγγος καὶ ἄλλαι.

Ἐπειδὴ δὲν γνωρίζομεν ἂν θὰ γίνῃ πόλεμος, πότε θὰ γίνῃ καὶ τί ὅπλα θὰ χρησιμοποιηθοῦν ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων, ἐπιβάλλεται ἡ κατάλληλος διαρρύθμισις τῶν ἐν λόγῳ ὑπογείων σταθμῶν αὐτοκινήτων, ὥστε νὰ δύνανται ταῦτα νὰ χρησιμεύσουν ὡς καταφύγια, προστασίας τῶν πολιτῶν, ἐν περιπτώσει ἐπιθέσεως ἀπὸ ἀέρος εἴτε διὰ κλασσικῶν βομβῶν εἴτε δι' ἀτομικῶν ἢ πυρηνικῶν τοιούτων.

Αἱ Ὑπηρεσίαι Πολιτικῆς Ἀμύνης ὅλων τῶν Χωρῶν συμφωνοῦν ἐπὶ τοῦ γεγονότος ὅτι τὰ καταφύγια θὰ ἠδύναντο νὰ συμβάλουν εἰς τὴν διάσωσιν πολυαρίθμων ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων καὶ ἀποτελοῦν ἕνα σπουδαῖον παράγοντα διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ ἠθικοῦ τοῦ λαοῦ.

Ἕνα καλὸν καταφύγιον εἶναι δυνατὸν νὰ μᾶς προφυλάξῃ ἀπὸ τὰ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα μιᾶς ἀτομικῆς ἐκρήξεως, ὡς εἶναι τὸ θερμικὸν κῦμα, τὸ ὠστικὸν κῦμα καὶ ἡ πυρηνικὴ ἀκτινοβολία. Ἕνα καλὸν δημόσιον καταφύγιον θὰ ἠδύνατο ἐπίσης νὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν ὑπηρεσιῶν ἐκείνων τῶν ὁποίων ἡ λειτουργία εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν ἐπιβίωσιν τοῦ πληθυσμοῦ. Οὐχ' ἧττον ὅμως ὑπόγεια καταφύγια δύνανται νὰ χρησιμεύσουν καὶ διὰ τὴν ἀποθήκευσιν μεγάλων ποσοτήτων τροφίμων καὶ ἐφοδίων.

Ἐξόχως ἀποτελεσματικὰ δύνανται νὰ ἀποβοῦν τὰ δημόσια καταφύγια διὰ τὴν προστασίαν προσωπικοῦ καὶ ὑλικοῦ ἀπὸ τὰ ραδιενεργὰ κατάλοιπα ἢ τὴν ἄλλως λεγομένην ραδιενεργὸν διασποράν, ἡ ὁποία δύναται νὰ ἀπειλήσῃ μίαν περιοχὴν ὄχι μόνον ἐν καιρῷ πολέμου, ἀλλὰ καὶ ἐν καιρῷ εἰρήνης, ἐκ τῶν συνεχιζομένων πυρηνικῶν ἢ θερμοπυρηνικῶν δοκιμῶν ἢ ἐξ ἀτυχήματος κατὰ τὴν μεταφορὰν τῶν ὅπλων τούτων.

3. Σταθμοὶ αὐτοκινήτων εἰς τὰς οἰκίας τοῦ Λονδίνου.

Ὡς καὶ ἄλλοτε ἐγράψαμεν εἰς τὸ Λονδῖνον, τὸ ὁποῖον ἀντιμετωπίζει καὶ αὐτὸ πρόβλημα σταθμεύσεως αὐτοκινήτων, ὑπεχρεώθησαν διὰ Νόμου οἱ ἀνεγείροντες οἰκοδομὰς ὅπως κατασκευάζουν σταθμοὺς αὐτοκινήτων ὡς ἀκολούθως:

Αἱ πολυκατοικίαι ἕνα γκαράζ ἐπαρκὲς διὰ τὴν στάθμευσιν ἑνὸς αὐτοκινήτου ἀνὰ δύο διαμερίσματα, αἱ μονοκατοικίαι δι' ἕνα αὐτοκίνητον, τὰ ξενοδοχεῖα καὶ οἰκοτροφεῖα χῶρον δι' ἕνα αὐτοκίνητον ἀνὰ πέντε ὑπνοδωμάτια, τὰ καταστήματα γενικοῦ ἐμπορίου χῶρον δι' ἕνα αὐτοκίνητον ἀνὰ 2.500 τετραγωνικοὺς πόδας τῆς ἐκτάσεώς των, τὰ θέατρα δι' ἕνα αὐτοκίνητον ἀνὰ 30 θέσεις καὶ οἱ κινηματογράφοι δι' ἕνα αὐτοκίνητον ἀνὰ 60 θέσεις.

Τὰ οὕτως κατεσκευασμένα γκαράζ θὰ ἠδύναντο νὰ διασκευασθοῦν, ἐν περιπτώσει ἀνάγκης καὶ νὰ χρησιμεύσουν καὶ ὡς καταφύγια τῶν ἐνοίκων, διασκευαζόμενα καταλλήλως.

4. Ὑπόγεια καταφύγια καὶ ἀποθῆκαι εἰς Μόσχαν.

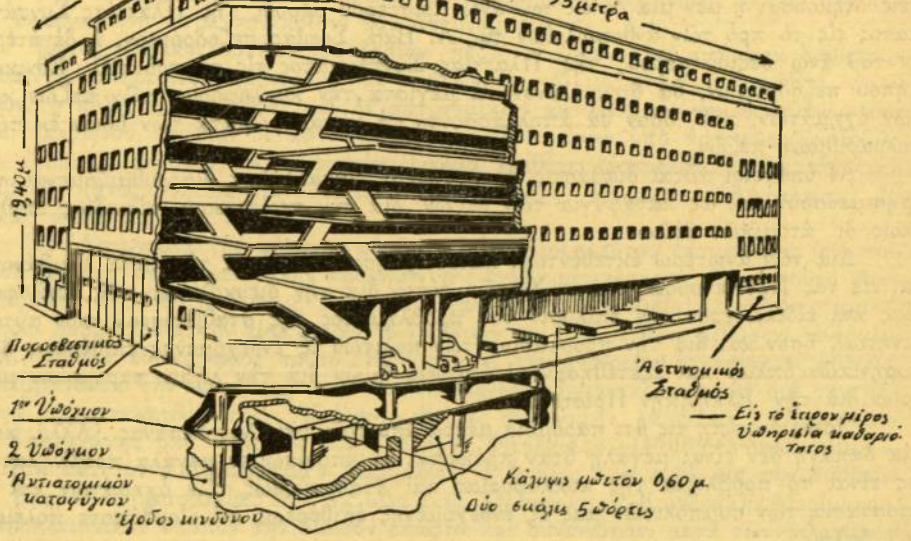
Τελευταίως ἐπεσκέφθη τὴν Μόσχαν μία ὁμὰς Ἀμερικανῶν Γερουσιαστῶν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ μέρος τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κογκρέσσου, ἥτις εἶναι ἐπιφορτισμένη μὲ τὴν μελέτην τοῦ προβλήματος τῆς προστασίας τοῦ πληθυσμοῦ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐναντίον τῶν ραδιενεργῶν καταλοίπων.

Εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους αὐτοὺς τοῦ Κογκρέσσου ἐπεδείχθησαν, μεταξὺ τῶν ἄλλων, καί τινες τῶν ὑπογείων ἐγκαταστάσεων τοῦ ὑπογείου ἠλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου τῆς Μόσχας. Δι' εἰδικῶν ταχυκινήτων κλιμάκων δύνανται νὰ κατέλθουν ταχέως καὶ νὰ προστατευθοῦν εἰς τὸ ὑπέδαφος τῆς Σοβιετικῆς Πρωτευούσης ἑκατοντάδες χιλιάδες προσώπων, ὡς διεπίστωσαν οἱ Ἀμερικανοὶ Γερουσιασταί. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου, παρετήρησαν ὅτι αἱ ἀποβάθραι, αἱ ὁποῖαι ὑπάρχουν κατὰ μῆκος τοῦ ἠλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου ἔχουν πλάτος 25 μ. καὶ μῆκος 300 μ., εἰς δὲ τὰ ἄκραῖα σημεῖα τούτων εἶναι κατεσκευασμέναι μεγάλαι θῦραι ἱκανοῦ πάχους, ὁδηγοῦσαι εἰς ἀγνώστους ὑπογείους ἀποθήκας. Ὅταν οἱ Ἀμερικανοὶ Γερουσιασταὶ ἐζήτησαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὰς ὑπογείους αὐτὰς ἀποθήκας ἔτυχον ἀρνητικῆς ἀπαντήσεως. Αἱ ὑπόγειαι αὗται ἀποθῆκαι καὶ τὰ καταφύγια εὑρισκόμενα εἰς βάθος 40 μ. περίπου, δύνανται νὰ παράσχουν ἀποτελεσματικὴν προστασίαν ἐναντίον ἀτομικῶν καὶ ὑδρογονικῶν βομβῶν καὶ ἀποτελοῦν, κατὰ τοὺς Ἀμερικανούς, τὸ μεγαλύτερον καὶ πλέον ἀποτελεσματικὸν καταφύγιον τοῦ κόσμου. Διὰ τὴν κατασκευὴν του εἰργάσθησαν χιλιάδες Γερμανῶν σκλάβων.

5. Ἕνα ἀντιατομικὸν καταφύγιον εἰς Παρισίους.

Ἀπὸ διετίας περίπου, ἤρχισεν ἡ κατασκευὴ εἰς Παρισίους ἑνὸς τεραστίου σταθμοῦ αὐτοκινήτων καὶ ἀντιατομικοῦ καταφυγίου. Τὸ τεράστιον τοῦτον οἰκοδόμημα θὰ εἶναι ἕτοιμον τὸν προσεχῆ Μάϊον. Ἔχει ὕψος 19,40 μ., μῆκος 93 μ., καὶ πλάτος 47 μ. Εἰς τοὺς δύο ὑπογείους ὀρόφους καὶ εἰς τοὺς 5 τοιούτους ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, θὰ δύνανται νὰ σταθμεύσουν ἀνέτως 1.000 αὐτοκίνητα. Ὁ σταθμὸς αὐτὸς τῶν αὐτοκινήτων ἀνεγείρεται εἰς τὸ σημεῖον ἀκριβῶς ὅπου ἀπὸ τὸ 1807 ὑφίστατο ἡ μεγάλη ἀγορὰ τοῦ ΣΑ·Ι·ΝΤ—ΟΝΟΡΕ καὶ πρὶν ἀπὸ αὐτὴν ἡ παλαιὰ Μονὴ τῶν Ἰακωβίνων.

Εἰς τὸ δεύτερον ὑπόγειον τοῦ ἐν λόγῳ γκαράζ ἔχει κατασκευασθῆ ἕνα ἀντιατομικὸν καταφύγιον ἱκανὸν ν' ἀνθέξῃ πιέσεις προερχομένας ἐξ ἐκρήξεως πυρη-

Σχεδιάγραμμα τοῦ νέου σταθμοῦ αὐτοκινήτων καὶ ἀντιατομικοῦ καταφυγίου τῶν Παρισίων.

νικῶν ὅπλων, εἰς τὸν ἀέρα, ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως καθ' ἣν ἤθελεν ἐκραγῆ πλησίον αὐτοῦ ἀτομικὴ βόμβα καὶ εἰς ὕψος τοιοῦτον ὥστε νὰ προσβληθῇ ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν ἔκρηξιν ἀτομικοῦ ἢ θερμοπυρηνικοῦ ὅπλου σχηματιζομένης πυρίνης σφαίρας, ἤτοι εἰς τὸ λεγόμενον σημεῖον μηδὲν τῆς ἐκρήξεως. Ἡ προστασία αὐτοῦ τοῦ ὑπογείου ἔχει ἐπιτευχθῆ διὰ κατασκευῆς καταφυγίου «τύπου 60», ὡς ὀνομάζονται τὰ καταφύγια τὰ ὁποῖα ἔχουν κάλυψιν 0,60 μ. ἐκ μπετὸν - ἀρμέ. Ἡ διαρρύθμισις τοῦ ὑπογείου αὐτοῦ χώρου εἰς καταφύγιον ἔγινε κατόπιν αἰτήσεως τῆς Ὑπηρεσίας Πολιτικῆς Ἀμύνης τοῦ Γαλλικοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν.

6. Καταφύγιον-Γκαράζ εἰς τὸ Ὅσλο τῆς Νορβηγίας.

Εἰς τὴν πόλιν Ὅσλο, Πρωτεύουσαν τῆς Νορβηγίας, κατεσκευάσθη τελευταίως ἕνα τεράστιον καταφύγιον, ἐντὸς βράχου, ἱκανὸν νὰ προστατεύσῃ 4,600 ἄτομα ἐξ οἱασδήποτε πυρηνικῆς ἐπιθέσεως. Τὸ καταφύγιον τοῦτο ἐν καιρῷ εἰρήνης χρησιμεύει ἐν μέρει ὡς σταθμὸς αὐτοκινήτων (γκαράζ) καὶ ἐν μέρει ὡς ἀποθήκη. Εἰς τοῦτο ἔχουν γίνει καὶ πολλαὶ ἐκθέσεις.

7. Ὑπόγειαι διαβάσεις διὰ τοὺς πεζούς.

Ἐκτὸς τοῦ προβλήματος τῆς σταθμεύσεως τῶν αὐτοκινήτων, ἕνα ἄλλο σοβαρὸν θέμα τὸ ὁποῖον ἀπασχολεῖ τὰς Ὑπηρεσίας Τροχαίας, εἶναι τὸ θέμα τῆς κυκλοφορίας τῶν πεζῶν εἰς τὰ κεντρικὰ σημεῖα τῆς πόλεως. Τὸ ζήτημα τοῦτο, τὸ ὁποῖον σχετίζεται μὲ τὸ ὅλον πρόβλημα τῆς κυκλοφορίας, θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιλυθῇ διὰ τῆς κατασκευῆς ὑπογείων διαβάσεων πεζῶν, καὶ εἰς ἄλλα σημεῖα τῆς πόλεως ἐκτὸς ἐκείνων τῆς Ὁμονοίας. Μία ὑπόγειος διάβασις πεζῶν διήκουσα ἀπὸ τῆς Πλατείας Κοτζιᾶ μέχρι τῆς Πλατείας Κάνιγγος θὰ διηυκόλυνε σοβαρῶς τοὺς πεζοὺς οἵτινες κατὰ μάζας κινοῦνται ἐκ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου πρὸς τὴν ὁδὸν Πατησίων καὶ παρακωλύουν αἰσθητῶς τὴν κυκλοφορίαν τῶν αὐτοκινήτων. Κατὰ μῆκος τῆς ὑπογείου ταύτης διαβάσεως δύνανται ν' ἀνοιγοῦν δύο ἀκόμη εἴσοδοι διὰ τὴν καλλιτέραν ἐξυπηρέτησιν τῶν πεζῶν. Ἄλλη ὑπόγειος διάβασις διήκουσα ἐκ τοῦ ἔναντι τοῦ Πανεπιστημίου χώρου εἰς τὸ μέσον περίπου τῆς Πλατείας Κλαυθμῶνος θὰ ἐξυπηρέτῃ τοὺς πολυαρθίμους πεζοὺς οἵτινες διέρχονται διὰ τῶν ὁδῶν Πανεπιστημίου καὶ Σταδίου μέσῳ τῆς ὁδοῦ Κοραῆ. Ἄλλαι ὑπόγειαι διαβάσεις διήκουσαι ἡ μὲν μία δὲ ἐκ τοῦ ἄνω ἀριστεροῦ μέρους τῆς Πλατείας Συντάγματος εἰς τὸ πρὸ τῶν ἀνθοπωλείων τῆς Λ. Βασ. Σοφίας πεζοδρόμιον, ἡ δὲ ἑτέρα ἐκ τοῦ ἄνω δεξιοῦ μέρους τῆς Πλατείας Συντάγματος εἰς τὸ πρὸ τοῦ Ἐθνικοῦ κήπου πεζοδρόμιον, θὰ διηυκόλυνον τὰ μέγιστα τὴν κυκλοφορίαν τῶν πεζῶν καὶ τῶν ὀχημάτων, καθ' ὅσον θὰ ἀπηλλάσσοντο τὰ καταστρώματα τῶν ὁδῶν ἐκ τῶν πολυαρίθμων πεζῶν.

Αἱ ὑπόγειοι αὗται διαβάσεις θὰ ἠδύναντο, καταλλήλως διαρρυθμιζόμεναι, νὰ χρησιμεύσουν καὶ ὡς καταφύγια τῶν πεζῶν διὰ τὴν περίπτωσιν αἰφνιδίας ἐπιθέσεως δι' ἀτομικῶν ὅπλων.

Διὰ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων, κατεδείχθησαν τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα λαμβάνονται εἰς τὰς Πρωτευούσας ἄλλων Χωρῶν τόσον διὰ τὴν διευκόλυνσιν τῆς κυκλοφορίας καὶ εἰδικώτερον τὴν ἐπίλυσιν τοῦ προβλήματος τῆς σταθμεύσεως τῶν αὐτοκινήτων, ὅσον καὶ διὰ τὴν προστασίαν τῶν πολιτῶν ἐξ ἐνδεχομένης ἐπιθέσεως διὰ πυρηνικῶν ὅπλων καὶ ἐξετέθησαν αἱ ἀπόψεις ἡμῶν διὰ τὴν λῆψιν παρομοίων μέτρων διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Πρωτεύουσαν.

Ἴσως ἀντείπῃ τις ὅτι παρόμοια μέτρα ἀπαιτοῦν μεγάλας δαπάνας. Ἀλλά, καμία δαπάνη δὲν εἶναι μεγάλη ὅταν πρόκειται νὰ ἐπιλύσωμεν μεγάλα προβλήματα, ὡς εἶναι τὸ πρόβλημα τῆς κυκλοφορίας καὶ σταθμεύσεως τῶν ὀχημάτων καὶ ἡ προστασία τῶν συμπολιτῶν μας ἐξ ἐνδεχομένης ἐπιθέσεως δι' οἱουδήποτε πολεμικοῦ ὅπλου.

Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΧΩΡΑΣ

Ὑπὸ Ἀρχιφύλακος J. Kramer,
κατὰ μετάφρασιν Ὑπαστυνόμου Α'
κ. **ΧΡΙΣΤΟΥ ΠΑΤΣΟΥΡΗ**

2. ΚΟΠΕΝΧΑΓΗ

Ἡ Ἀστυνομία τῆς Κοπενχάγης ἔχει δύναμιν 2.486 ἀστυνομικῶν, ὁ δὲ πληθυσμὸς τῆς πόλεως καὶ τῶν προαστίων αὐτῆς ἀνέρχεται εἰς 753.361 κατοίκους.

Ἡ πρόσκλησις νέων ἀστυνομικῶν δὲν «διαφημίζεται» διὰ τοῦ τύπου, ἀλλ' οἱ ὑποψήφιοι πρὸς κατάταξιν εἰς τὰς τάξεις τῆς Ἀστυνομίας ἀπευθύνονται πρὸς τοὺς Ἀστυνομικοὺς Διοικητὰς τῆς περιοχῆς των. Οὗτοι δέον νὰ ἔχουν ἡλικίαν μεταξὺ 21—25 ἐτῶν καὶ ὕψος τοὐλάχιστον 1,78 μέτρ. Ὅταν ὁ ὑποψήφιος ὀνομασθῇ ἀστυφύλαξ, ἐφοδιάζεται διὰ στολῆς καὶ ἑνὸς ποδηλάτου, μερίμνῃ δὲ τῆς Ὑπηρεσίας τοποθετεῖται εἰς τὴν οἰκίαν του τηλέφωνον.

Ὁ ἀρχικὸς μισθὸς τοῦ ἐγγάμου ἀστυφύλακος ἀνέρχεται περίπου εἰς 4.900 δραχμὰς μηνιαίως, ὁ δὲ τοιοῦτος τοῦ ἐγγάμου ἀρχιφύλακος εἰς 6.125 δρχ. Ἐπὶ πλέον τοῦ βασικοῦ μισθοῦ ὁ ἀστυνομικὸς τῆς Κοπενχάγης λαμβάνει 315 δρχ., καὶ ὁ ὑπηρετῶν ἐκτὸς τῆς πόλεως λαμβάνει 174 δρχ., ὡς ἐπίδομα ηὐξημένου βιοτικοῦ ἐπιπέδου. Οἱ ἀστυφύλακες δύνανται ν' ἀποχωρήσουν τῆς ἐργοῦ ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας ὅταν συμπληρώσουν τὸ 60ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, οἱ δὲ τῶν ἀνωτέρων βαθμῶν τὸ 67ον ἔτος.

Ἡ ἀνοικτὴ στολή των εἶναι χρώματος μαύρου. Φέρουν φαιὸν ὑποκάμισον μετὰ μαύρης γραβάτας. Τὸ ὑπηρεσιακὸν πιστόλιον καὶ ἡ ἀστυνομικὴ ράβδος φέρονται κάτωθι τοῦ χιτωνίου. Ἐξάρτησις δὲν προβλέπεται. Οὗτοι δέον νὰ φέρουν μεθ' ἑαυτῶν πάντοτε τὸ δελτίον τῆς ἀστυνομικῆς των ταυτότητος. Ἄνωθεν τοῦ δεξιοῦ θυλακίου τοῦ χιτωνίου φέρουν ἀνηρτημένον τὸ ἀστυνομικὸν σῆμα.

Ἡ Κοπενχάγη εἶναι διῃρημένη εἰς ἐννέα Ἀστυνομικὰς Ὑποδιευθύνσεις (Divisions). Ἡ ἐκτελουμένη ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ὑπηρεσία εἶναι : 1) Ἀκίνητος σκοπιά, 2) σκοπιά, ἥτις ἐκτελεῖται διὰ χρονομετρημένης διαδρομῆς καὶ 3) περιπολία, ἐκτελουμένη κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἀστυνομικοῦ.

Ἐκτὸς τῶν ἐκτελούντων ὑπηρεσίαν πεζῇ, τ' ἀστυνομικὰ τμήματα διαθέτουν δύναμιν δι' ὑπηρεσίαν περιπόλου, διὰ ποδηλάτων καὶ μοτοσυκλεττῶν. Ἐπὶ πλέον αὐτῶν, ἡ πόλις περιπολεῖται καὶ δι' ἀστυνομικῶν αὐτοκινήτων ἐφωδιασμένων διὰ ραδιοτηλεφώνου, ὡς καὶ δι' ἀστυφυλάκων συνοδευομένων ὑπὸ ἀστυνομικῶν σκύλλων. Ἐπίσης ἕκαστον Ἀστυνομικὸν Τμῆμα διαθέτει ἀστυφύλακας ἐν πολιτικῇ περιβολῇ, (ἀνεξαρτήτως τῶν διατιθεμένων ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας Ἀσφαλείας) δι' εἰδικὰς ἀποστολάς.

Ἡ Ἀστυνομία τῆς πόλεως αὐτῆς χαίρει ἀξιοζηλεύτου ἐκτιμήσεως ὑπὸ τοῦ κοινοῦ διὰ τὴν ἐπιτυγχανομένην πρόληψιν τῆς ἐγκληματικότητος. Πρὸς τοῦτο βοηθεῖται ὑπὸ τῆς Ὀργανώσεως Ἐπαναποκαταστάσεως (Resocialisation Sections), ἡ ὁποία μεριμνᾷ διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν ἐνδεῶν καὶ ἀπέλπιδων, μεθύσων, ἀνέργων κ.λ.π., εἰς τὰ εἰδικὰ πρὸς τοῦτο Ἱδρύματα ἢ τὴν ἀνεύρεσιν ἐργασίας δι' αὐτούς, ἀναλαμβάνουσα τὴν καταβολὴν τῶν ἀπαιτουμένων χρηματικῶν ποσῶν διὰ τὴν μέριμναν τῶν «πελατῶν» της. Ἀξιόλογον ἐπίσης συνδρομήν, λαμβάνει ἡ Ἀστυνομία τῆς Κοπενχάγης ὑπὸ «Ἀστυνομικῆς Λέσχης Νεολαίας», (Police youth clubs—P.U.K.) καὶ τὸν «Ἀξιωματικὸν Μερίμνης», ὁ ὁποῖος ἔχει τεθῇ εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ὑπηρεσίας Ἀσφαλείας ὑπὸ τῆς «Δανικῆς Ὀργανώσεως Κοινωνικῆς Μερίμνης», μὲ ἀποκλειστικὸν σκοπὸν τὴν ἄμεσον ἐπαφὴν καὶ συνεννόησιν μετὰ τῶν φιλανθρωπικῶν Ἱδρυμάτων διὰ τὴν παροχὴν βοηθείας πρὸς τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἀνάγκην πρὸς τοῦτο.

(Συνεχίζεται)

ΣΚΕΨΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Ὑπὸ τοῦ δοκ. Ἀστυφύλακος
κ. ΔΗΜ. ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗ

Ἂς μοῦ ἐπιτραπῇ κάπου ἐδῶ στὸν πνευματικὸ τοῦτο φωτοδότη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, νὰ παραθέσω μερικὲς σκέψεις καὶ μερικὰ συναισθήματα ποὺ πλημμυρίζουν τὴν ψυχή μου λίγο πρὶν βγοῦμε ἀπ' τὴ Σχολὴ καὶ τοποθετηθοῦμε ἔξω στὰ διάφορα Τμήματα Τάξεως, ὕστερα ἀπὸ ἑξάμηνη ἐπίπονη καὶ συνεχῆ ἐκπαίδευσι σ' αὐτήν. Σὰν χθὲς μοῦ φαίνεται ἀπὸ χρονικὴ σκοπιὰ ἡ ἡμέρα ποὺ καταταχθήκαμε στὴ Σχολὴ ἀλλὰ σὰν μιὰ ἡμέρα ποὺ ἀνήκει πολὺ μακρυὰ στὸ παρελθὸν ἀπὸ πλευρᾶς ἐπαγγελματικῆς καταρτίσεως, πνευματικῆς ἀναπτύξεως καὶ μορφώσεως γενικά. Συλλάβαμε ὅλοι μας κάποτε τὴν ἰδέα νὰ ὑπηρετήσωμε τὴν πατρίδα στὰ ὑψηλότερα αὐτῆς ἰδεώδη, τὸ δίκαιον, τὴν τάξιν καὶ ἀσφάλειά της καὶ πρὸς πλήρωσι τῆς ἰδέας αὐτῆς καταταχθήκαμε στὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας τῶν Πόλεων, τὸν κατ' ἐξοχὴν φορέα τῆς ἐσωτερικῆς εἰρήνης καὶ ἀσφαλείας. Καὶ δὲν ἄργησε ὁ δρόμος τῶν ὁραματισμῶν μας νὰ λάβῃ σάρκα καὶ ὀστᾶ καὶ νὰ σταθεροποιηθῇ. Ἤδη ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματα τῆς ζωῆς μας στὴ Σχολὴ τὸ «εὖ παρέστητε» τοῦ ἐρίτιμου διδακτικοῦ καὶ ἐκπαιδευτικοῦ προσωπικοῦ ἔχυσε δραστικότητα στὶς φλέβες μας τὸν ἀστυνομικὸν ὀρρὸ καὶ ἐπλημμύρισε τὴν ψυχή μας μὲ τὴν τρανὴ ἰδέα «Ἀστυνομία Πόλεων». «Κύριοι θὰ γίνετε οἱ ἐνσαρκωταὶ τῆς κοινωνικῆς τάξεως καὶ γαλήνης καὶ θὰ ἀπονείμητε αὔριον δικαιοσύνην εἰς τοὺς πολίτας», ἦταν τὰ μεστωμένα λόγια ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ πολυμαθῆ καὶ πολύπειρα χείλη τῶν καθηγητῶν—ἐκπαιδευτῶν μας καὶ ἐδρόσιζαν τὰ διψασμένα γιὰ γνῶσι χείλη τῆς νοήσεώς μας.

Μᾶς παραστάθηκαν ἀκάματοι καθ' ὅλο τὸ χρονικὸ διάστημα τῶν ἓξ μηνῶν μὲ ἐπιστρατευμένες ὅλες τους τὶς δυνάμεις διὰ νὰ μᾶς κάνουν ὅσον τὸ δυνατὸν ἱκανώτερους γιὰ τὴν ἐνάσκησι τῶν καθηκόντων μας. Μὲ τὸν εὐγενικὸ καὶ ὑποχρεωτικὸ τρόπο τους ὥργωσαν κυριολεκτικὰ τὸ εἶναι μας σὲ ὅλο του τὸ βάθος καὶ πλάτος,τὸ ἐξωράϊσαν μὲ ὅ,τι ὡραῖο καὶ ἀνώτερο εἶχαν, ἀπομονώνοντες μερικὲς κακὲς ἕξεις τὶς ὁποῖες ἀναμφίβολα εἶχε ὁ καθένας μας καὶ τὸ πανώπλισαν μὲ τὴν Ἀχίλλειο ἀσπίδα γιὰ τὸν αὐριανὸ ἀγῶνα κατὰ τοῦ παντοειδοῦς κακοῦ ποὺ ἐνεδρεύει τὴν κοινωνίαν.

Καὶ ἤδη ἐφθάσαμε πρὸς τὸ τέλος καὶ ἡ δομὴ τῆς ἐκπαιδεύσεως τελειώνει. Δὲν ἀρκεῖ ὅμως νὰ γραφῇ, ὅτι ἡ δομὴ τῆς ἐκπαιδεύσεως τελειώνει, ἀλλὰ πρέπει νὰ προστεθῇ, ὅτι ὁλόκληρη ἀπὸ θεμελίων μέχρις ὀροφῆς ἐπετελέσθη κατὰ τρόπο ἄτρωτο ἀπὸ τὸ κοινωνικὸ ξεροβόρρι τῆς αὔριον. Ὅλα αὐτὰ ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνονται διωγκωμένα καὶ ὑπερβολικά, ἀλλὰ ἂν σημειωθῇ, ὅτι οἱ πρακτικὲς ἀσκήσεις ἀπέδειξαν, ὅτι πράγματι ἐξωπλισθήκαμε θεωρητικὰ ὑπὲρ τὸ δέον, ἀσφαλῶς θὰ ριζώσουν τὴν ἀληθοφάνειά τους.

Κε Διοικητά μας κ.κ. καθηγηταὶ—ἐκπαιδευταί μας οἱ προσφορές σας σ' ὅλους τοὺς τομεῖς ἦταν ἀνυπολόγιστοι. Οἱ πλουσιοπάροχες διδαχὲς σας ἐζύμωσαν, ἐγαλούχησαν καὶ ἔθρεψαν πᾶν ὅ,τι ὡραματισθήκαμε λίγο πρὶν συμπεριληφθοῦμε στοὺς τιμημένους κόλπους τῆς Ἀστυνομίας τῶν Πόλεων. Οἱ ὅμορφες συμβουλές σας νὰ ἀγαπήσωμε πολύ, μὰ πάρα πολὺ τὸν πολίτη, ὅπως καὶ σεῖς ἀγαπήσατε ἡμᾶς, καὶ νὰ τὸν κάνωμε τὸν καλλίτερο φίλο μας, θὰ στέκωνται φωτεινὰ μετέωρα προσανατολισμοῦ στὴν ἀστυνομική μας σταδιοδρομία. Τὰ καλοζυγισμένα λόγια σας δὲν θὰ σβύσουν πλέον, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ ὑποσυνειδήτου, ὡς μικρὲς φωνοῦλες θὰ ἀντηχοῦν μέσα μας πάντοτε, ὅταν θὰ μᾶς καλῇ τὸ καθῆκον νὰ ἐνεργήσωμεν. Μὲ ἄπειρο σεβασμὸ καὶ ἐπιβεβλημένην εὐγνωμοσύνην θὰ διακείμεθα, ὅπως χθὲς καὶ αὔριο καὶ ἐσαεὶ καὶ ἡ σκέψι μας, σᾶς διαβεβαιώνωμε, ὅτι πάντα θὰ βρίσκεται κοντά σας.

Καὶ νὰ ἡ πόρτα τῆς ζωῆς μᾶς περιμένει πλέον ὁλάνοιχτη γιὰ νὰ μᾶς προωθήσῃ στὸν πλατὺ κοινωνικὸ στίβο στὸν ὁποῖο καὶ ἡμεῖς μὲ τὴν σειρά μας καλούμεθα νὰ

Τῆς Πάτρας ἡ δύμηση

Ὑπὸ δοκ. Ὑπαστυνόμου κ. **Σ. ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ**

Ἀνήμποροι νὰ φράξουμε τοῦ χρόνου τὴν ἀσταμάτητη τρεχάλα, μοιρολατρικὰ τὸν ἀκολουθᾶμε. Μέ πιασμένη τὴν ἀνασεμιὰ ὅλο κι' ἀνοίγουμε τὴ δρασκελιά μας μὴν τύχῃ καὶ μᾶς ξεμακρύνῃ καὶ τότες ἄντε-πιάστον!

Εἶναι αὐτὴ ἡ μοῖρα μας. Ἐτοῦτο τὸ ριζικό μας.

Στὸ χωρὶς τελειωμὸ πλάνο τῆς αἰωνιότητας ἔχει γραφτῆ ἡ ζωή μας μὲ ὧρες μὲ λεφτὰ καὶ δευτερόλεπτα!

Τοῦ χρόνου τὶς τρεῖς σαγηνευτικὲς θυγατέρες, τὸ χθές, τὸ σήμερα καὶ τὸ αὔριο, τρελλὰ τὶς ἐρωτευθήκαμε! Μάγια μᾶς ἔκαναν καὶ σκλάβωσαν τὸ μυαλὸ καὶ τὴν καρδιά μας!...

Ἔχουμε γνώση πὼς τὰ φιλιὰ καὶ τὰ χάδια τους εἶναι ψεύτικα, πρόσκαιρα. Θἄρθῃ σίγουρα ἡ στιγμή, ποὺ θὰ βαρεθοῦν τὴν συνοδεία μας καὶ θὰ μᾶς ποῦν: «Φτωχὲ ἐρωτευμένε ἄνθρωπε ξώφλησες πιά! Σ' ἀπόκαμε ἡ πορεία! Σταμάτα ἐδῶ! Σὲ χόρτασα! Πάρε, γιὰ τὸν κόπο σου, δυὸ... μέτρα γῆς νὰ ξεκουράσῃς τὸ σῶμα σου καὶ δῶσε μου τὸ πνεῦμα σου, νὰ τὸ στείλω ἀπὸ ἐκεῖ ποὖρθε. Στὸν Θεό, στὴν Ἀθανασία...».

Τὸ ξέρουμε πὼς ἔτσι θὲ νὰ γίνῃ, ἀλλ' ὅμως δὲν φρενάρουμε. Μᾶς μαγνητίζει τοῦ πεπρωμένου μας ἡ ἀπόκοσμη προσταγὴ καὶ τρέχουμε, τρέχουμε, τρέχουμε!

Μὲ μιὰ δρασκελιὰ ἀπὸ τὸ χθὲς πηδᾶμε στὸ σήμερα κι' ἀπ' αὐτὸ στὸ αὔριο. Ἐτοῦτο μᾶς θέλγει, μᾶς κρύβει κρυφὲς συγκινήσεις. Τὸ ἄγνωστο, τὸ ἀνεξερεύνητο ἔχει μιὰ πρωτόγνωρη γοητεία, μᾶς συναρπάζει τὴν ὕπαρξη!..

Νοιώθουμε ἀποστροφή, λακτίζουμε τὸ χθές. Μᾶς ἔγινε ρουτίνα τὸ χορτάσαμε.

Ὅμως ἐτοῦτο μᾶς ἀγάπησε καὶ ἀποζητᾷ νὰ τοῦ μείνουμε πιστοί, καταδικοί του!..

Τότε ρίχνει τὸ ἀγκίστρι του καὶ ἀγκιστρώνει τὴν καρδιά μας. Γιὰ λίγο μποδιζόμαστε νὰ τραβήξουμε μπροστά. Ἄθελα σταματᾶμε.

Σφαλίζουμε τὰ μάτια μας κι' ἀνοίγουμε τὴν ψυχή μας. Πετᾶμε στὰ ἀνάλαφρα σύγνεφα, στὸ ἄπειρο, στ' οὐρανοῦ τὸ τέρμα καὶ μετὰ κατρακυλᾶμε στὸ σκονισμένο παρελθόν. Ἄθελα τὸ ξαναζοῦμε.

Οἱ ἀναμνήσεις προβάλλονται ἀπροσκάλεστες στὴν ὀθόνη τῆς σκέψης μας. Ἡ ὕπαρξη γαληνεύει, ἡ ψυχὴ φτερουγάει.

Ἐτοῦτο εἶναι νοσταλγία!

Ἂς πῶ πιὸ καλὰ νίκη τοῦ χθές. Μπορῶ νὰ σκεφτῶ, ἡ μοναδικὴ νίκη του στὸ ἀδιάκοπο κυνηγητὸ τοῦ χρόνου!..

Αὐτὴ τὴν στιγμὴ αἰσθάνομαι ἀγκιστρωμένη τὴν καρδιά μου στῆς νοσταλγίας τ' ἀγκίστρι!..

Τὸ παρελθόν μου προβάλλεται μ' ἀπαίτηση... Δὲν σέβεται τὴν τωρινή μου

ἐργασθοῦμε μὲ πραγματικὴν ζέσι καὶ ἔνθερμο ζῆλο γιὰ νὰ ποτίσωμε καὶ ἀναπτύξωμε τὸ λαμπρότατο ἀστυνομικὸ δένδρο, τὸ ὁποῖον τόσο καὶ τόσο ἐμεγάλωσαν καὶ ὡμόρφηναν οἱ προγενέστεροί μας. Σ' αὐτὸ μὴν ἀνησυχῆτε διόλου, ἀλλὰ νὰ εἶστε βέβαιοι, ὅτι θὰ κάνωμε ὅ,τι μποροῦμε γιὰ νὰ ἰδῆτε ὑπερήλικες πλέον τὴν Ἀστυνομία μὲ ἰδιαίτερη ὑπερηφάνεια σὲ ὑψηλοὺς ὁρίζοντες μεγαλείου. Τελειώνων δὲν ἔχω παρὰ νὰ σᾶς προδιαθέσω, ὅπως καὶ ὅλους τοὺς ἀστυνομικούς, νὰ καμαρώσητε ἄξιοι κοινωνικοὶ λειτουργοὶ τὴν νέα πλειάδα τῶν κατωτέρων ἀστυνομικῶν ποὺ διοχετεύετε στὴν κοινωνία καὶ ἡ ὁποία σᾶς ὑπόσχεται, ὅτι θὰ διατελέσῃ προσηλωμένη καθ' ὅλην τὴν ζωή της ὑπὸ τὶς πτυχὲς τοῦ εὐειδοῦς ἀστυνομικοῦ πέπλου.

Δ. ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ

κατάσταση, πού̃ναι ξέχυλη ἀπὸ ὑποχρεώσεις κι' ἐργασία. Δὲν σκέφτεται πὼς στὴν Σχολὴ Ὑπαστυνόμων, ποὺ φοιτῶ, εἶναι ἐγκληματικὴ σπατάλη νὰ κόβῃς κομμάτι ἀπὸ τὶς ὧρες σου καὶ νὰ τὶς διαθέτῃς γιὰ ἀναμνήσεις.

Ἀφοῦ ὅμως τὸ κλεισμένο βιβλίο τ' ἄνοιξε τ' ἀγέρι τῆς θύμησης θὰ μεταφέρω λίγες σελίδες του στὸ περιοδικό μας. Ἔχουν γραφτῆ μὲ γεγονότα, ἐντυπώσεις, λύπες καὶ χαρὲς τῆς Ἀστυνομικῆς μου ζωῆς στὴν Πάτρα, ποὺ ὑπηρέτησα σὰν Ἀρχιφύλακας.

Κύλλησαν δυόμισι χρόνια ἀπὸ τότε. Νηόβγαλτοι ἀπὸ τὴν Σχολὴ Ἀρχιφυλάκων μὲ τρεῖς συνάδελφους φτάσαμε στὴν Πάτρα. Ἐκεῖ τοποθετηθήκαμε. Ἔτσι ἔγραφε τὸ «φύλλον πορείας».

Μιὰ φανερὴ νευρικότητα ἤτανε κυρίαρχη στὸν ἑαυτό μας. Ἡ ἀγωνία εἶχε σφηνώσει στὴν ψυχή μας ἀμέτρητα ἐρωτηματικά.

Πῶς εἶναι ἡ ὑπηρεσία; Ποιὸ πνεῦμα ἐπικρατεῖ; Κι' οἱ κάτοικοι εἶναι νομοταγεῖς.

Οἱ συνάδελφοι, οἱ προϊστάμενοι;...

Σύντομα τὰ ἐρωτηματικὰ διαγράφτηκαν, ἔπαψαν νὰ ὑπάρχουν. Ἀπὸ τὴν πρώτη κι' ὅλας ἡμέρα νοιώσαμε πὼς ἤρθαμε σὲ δικό μας τόπο. Ἐξοικειωθήκαμε. Τὰ σύγνεφα τῆς ἀμφιβολίας χάθηκαν καὶ φάνηκε ὁ γαλάζιος οὐρανὸς μιᾶς εὐχάριστης ζωῆς, ποὺ μᾶς πρόσμενε!

Νοιώσαμε δυὸ ἀπέραντα χέρια, τὰ φιλόξενα χέρια τῆς Πάτρας, νὰ μᾶς ἀγκαλιάζουν. Ἀκούσαμε τὴν λαλιά της: «καλῶς ἤρθατε, καλῶς ἤρθατε... Χωθῆτε κι' ἐσεῖς στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μου, ἐκεῖ ποὺ ἔχω τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα...».

Ἕνα πήδημα ἐμεῖς καὶ τὸ χάδι τῆς στοργῆς της ἄγγιξε τὴν ὕπαρξή μας. Χωθήκαμε στὴν καρδιά της!

Νέα ἔκπληξη μᾶς πρόσμενε. Ἦταν ἡ εἰλικρινής, ἡ αὐθόρμητη συναδελφικὴ ὑποδοχὴ τῆς Ἀστυνομικῆς Πάτρας. Ὅλοι οἱ συνάδελφοι τσακίστηκαν νὰ μᾶς κατατοπίσουν, νὰ μᾶς διευκολύνουν.

Μᾶς ἔνωσε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μιὰ δυνατὴ φιλία, ἕνας φλογερὸς δεσμὸς τῆς ψυχῆς.

Ἡ τοποθέτησή μου στὸ Β' Τμῆμα μοῦδωσε τὴν δυνατότητα ν' ἀντιληφθῶ τὸ μεγαλεῖο τῆς Ἀστυνομικῆς ἰδέας, ποὺ καλύπτει εὐεργετικὰ τὴν Ἀστυνομία τῆς Πόλης.

Τὸ ἀπόλυτο γράμμα τοῦ Κανονισμοῦ ἐφαρμόζεται χωρὶς παρέκλιση. Ἡ κιβωτὸς τῆς γνώσης καὶ τῆς πείρας τῆς σκοπιμότητας καὶ νομιμότητας τοῦ Κανονισμοῦ φυλάσσεται, σὰν πολύτιμη διαθήκη, ἀπὸ κάθε ἀστυνομικό.

Τοῦτο ἔχει συνέπεια νὰ εἶναι ἀπαράδεκτες πρόχειρες καὶ ἐλαστικὲς ἐνέργειες, ποὺ ξεφεύγουν ἀπὸ τὴν χαραγμένη πορεία τῆς ἀστυνομικῆς ἡγεσίας.

Ὁ ἀστυφύλακας θὰ πραγματοποιήσῃ τὸ 4ωρό του μὲ συνείδηση. Ὑποπτοι τεμαχισμοί, δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὅτι ἔχουν λείψει, ἔχουν ὅμως περιοριστῆ, ὅσο παίρνει... πιὸ πολύ.

Μὲ πολὺ συγκίνηση θυμᾶμαι ἕνα ὅμορφο περιστατικό, ποὺ δείχνει τὸ μέγεθος τῆς συνειδητῆς ὑπηρεσίας.

Ἡ νύχτα μάζευε τὰ σκοτάδια της κι' ἔκανε ἔτσι τόπο στὸ φῶς τῆς χαραυγῆς! Χάραζε καινούργια ἡμέρα. Χειμωνιάτικη ἡμέρα, μὲ κρύο καὶ παγερὸ ἀέρα, ποὺ παράλυε χέρια-πόδια-πρόσωπο...

Ἦμουν Ἀξιωματικὸς Ἐπιθεωρήσεως 2-6. Τὸ ρολόϊ ἔδειχνε 5,15' ὥρα. Βαδίζοντας γιὰ νὰ ἐπιθεωρήσω ἕναν ἀπὸ τοὺς πολλοὺς σκοπούς, ἕνα σεμνὸ ἀστυφύλακα, ἀντελήφθηκα νὰ βαδίζῃ μὲ κόπο. Φυσικά, τὸν ρώτησα γιὰ τὸν λόγο ποὺ εἶχε ἀναγκασθῆ νὰ σέρνῃ τὰ πόδια του μὲ βία.

«Κύριε Ἀρχιφύλακα» μοῦ ἀπαντᾷ «ἡ ὑγρασία, οἱ ρευματισμοὶ μὲ χτύπησαν ἀπόψε. Ἔχουν δέσει τὰ πόδια μου καὶ πονῶ».

Τοῦ συνέστησα νὰ καθήσῃ 15′, νὰ ξεκουρασθῇ λίγο. Στὶς 5,35′ συνήντησα τὸν Διοικητὴ τοῦ Τμήματος, ποὺ βγῆκε γιὰ ἐπιθεώρηση. Τοῦ ἀνέφερα τὸ γεγονός.

Μοῦ ἀποκρίθηκε ὅτι τὴν 5,25′ εἶχε συναντήσει τὸν ἀστυφύλακα αὐτό, νὰ ἐκτελῇ κανονικὰ τὸ δρομολόγιό του. Τὸ πρᾶγμα μὲ γιόμισε ἔκπληξη. Ἦταν φανερὸ ὅτι δὲν χρησιμοποίησε τὰ 15′ γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ.

Ἀργότερα σὲ σχετικὴ ἐρώτησή μου, εἶπε «Αὐτὰ τὰ 15′ ποὺ θὰ καθόμουνα μπορεῖ νὰ γινόταν κάτι στὸ μέρος τῆς σκοπιᾶς, ποὺ δὲν θὰ πέρναγα. Μετὰ δὲν θέλησα νὰ σᾶς ἐκθέσω. Ἔκανα ὑπομονὴ γιατὶ ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ».

Ὑποκλίθηκα ψυχικὰ στὴν ταπεινή, ἀλλὰ μεστὴ ἀπὸ ὑπαλληλικὴ συνείδηση, λογικὴ τοῦ ἀστυφύλακα!

Ὁ βαθμοφόρος θὰ δεχτῇ τὸν ἰδιώτη, ποὺ καταφεύγει στὸ Τμῆμα, μὲ προθυμία καὶ καταπληκτικὴ διάθεση νὰ τὸν ἱκανοποιήσῃ. Νὰ γίνῃ γιατρὸς ποὺ θὰ γιατρέψῃ κάθε λογικὸ καὶ δίκαιο παράπονο. Στὸ γεγονὸς αὐτὸ ἀκριβῶς ἑρμηνεύω τὴν ἀθρόα προσέλευση πολιτῶν στὰ Τμήματα, γιὰ θεραπεία καὶ ἐπίλυση καθαρὰ ἰδιωτικῶν προβλημάτων ἀκόμη.

Οἱ κάτοικοι τῆς Πάτρας θέλουν τὴν σωστικὴ συμβουλὴ τῆς Ἀστυνομίας τους, ποῦναι γι' αὐτοὺς ὁ στοργικὸς πατέρας, ἡ ἀγαπημένη μάννα τους.

Τὰ 4 Ἀστυνομικὰ Τμήματα καὶ οἱ δύο Ἀστυνομικοὶ Σταθμοί, ποὺ ἀνήκουν ἀντίστοιχα ὁ τῆς Ἀρόης εἰς τὸ Δ′ Τμῆμα καὶ τῶν Ἰτεῶν εἰς τὸ Β′ Τμῆμα, χωρὶς δισταγμὸ λέω ὅτι εἶναι 4 ἀγαπημένες οἰκογένειες. Αὐτὸ βέβαια συμβαίνει καὶ μὲ τὶς λοιπὲς εἰδικὲς ὑπηρεσίες.

Μιὰ ἀόρατη κλωστὴ συνδέει τὶς ψυχὲς τῶν ὑπαλλήλων. Χωρὶς νὰ παραβιάζεται ἡ συνειδητὴ πειθαρχία, ἔχει δημιουργηθῇ μιὰ ζηλευτὴ ἀτμόσφαιρα ὑπηρεσιακῆς συνεργασίας, ποὺ οἱ καρποί της συνιστοῦν μιὰ ἰδανικὴ μπορῶ νὰ πῶ, Ἀστυνόμευση τῆς Πάτρας.

Αἰτιολογῶ τὰ παραπάνω στὸ ὅτι ἡ Πόλη δὲν ἔχει τῆς πρωτεύουσας τὴν ἀπεραντωσύνη. Ἔτσι ὁ παράγοντας τῆς ἀνωνυμίας ἀπουσιάζει. Ἂν παραστρατήσῃς ἀπὸ τὸ χαραγμένο μονοπάτι ἔγινες ἀμέσως νούμερο, βγῆκες... στὴν δημοσιότητα.

Μετὰ εἶναι ἡ γοητεία, ἡ ἀρχοντιὰ τῆς Πάτρας, ποὺ ἐπιδροῦν ἀναγκαστικὰ στὶς ψυχές. Ἡ θάλασσα, τὸ δάσος, ὁ γαλάζιος οὐρανός, οἱ κατακάθαροι καὶ ἴσοι, σὰν τεντωμένα φίδια δρόμοι, οἱ γραφικὲς στοές, ἡ οἰκοδομικὴ λιτότητα, συνθέτουν τὸ τοπικὸ εὐεργετικὸ κλῖμα, ποὺ θέλοντας καὶ μὴ ἀναγκάζεσαι νὰ τὸ ζήσῃς.

Ὅλα αὐτὰ σὲ κάνουν νὰ δώσῃς στὴν Ἀστυνόμευση καθαρὴ μορφὴ στοργικῆς ἐποπτείας. Ἂν δὲν φερθῇς μὲ ἀξιοπρέπεια καὶ πολιτισμὸ μειώνεσαι,.φθείρεσαι ἠθικά, δὲν σὲ ...χωράει ὁ τόπος!..

Αὐτὸ ἔχει γίνει βαθειά, κι' ἀκλόνητη συνείδηση σ' ὅλους τοὺς συνάδελφους ποὺ ἔχουν τὴν μεγάλη τιμὴ νὰ ὑπηρετοῦν σ' αὐτὴ τὴν πολιτεία καὶ πιὸ πολὺ στὴν Ἀστυνομικὴ ἡγεσία.

Μὲ ζηλευτὴ μαεστρία προσάρμοσε τὸ δύσκολο ἔργο μας στὰ μέτρα, ποὺ ἁρμόζουν στὴν Πελοποννησιακὴ Πρωτεύουσα. Οἱ διάφοροι Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταί, ἄλλος πιὸ λίγο, ἄλλος πιὸ πολὺ ἔδωσαν στὴν Πάτρα καὶ τὴν ψυχή τους ἀκόμη, μπορῶ νὰ πῶ, γιὰ νὰ χαράξουν τὰ ἰδιότυπα ὅρια τῆς ὑπηρεσιακῆς πορείας.

Μὲ ἔντονη συγκίνηση θυμᾶμαι τὸν ἐρχομὸ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ κ. Τσίπη στὶς ἀρχὲς τοῦ 1958, γιὰ ν' ἀναλάβῃ τὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση τῆς Πόλης. Ὁ δημιουργικὸς ἀέρας τῆς ἄφιξής του, ποὺ προστέθηκε στὴν ὑπάρχουσα κατάσταση, ἔδωσε ἕνα πρωτοφανῆ ὀργασμὸ ἐργασίας. Ξέφυγε ἀπὸ τὴν ρουτίνα καὶ ἔβαλε τὴν σφραγῖδα τῆς προσωπικῆς του δραστηριότητας σ' ὅλους τοὺς τομεῖς. Ἐργάστηκε ἀκούραστα γιὰ νὰ δώσῃ στὴ πόλη ὄψη μεγαλούπολης. Τὰ ἐπιτεύγματά του ἰδίως στὰ τροχαῖα ζητήματα εἶναι πληθωρικά, συγκριτικὰ μὲ τὸ χρόνο ποὺ παράμεινε στὴ πόλη.

Οἱ διαταγές του μεστὲς ἀπὸ γνώση καὶ πεῖρα εἶχαν τὴν ἔννοιαν τῆς πατρικῆς συμβουλῆς.

Πανταχοῦ παρὼν σὲ κάθε ἐκδήλωση, δραστήριος, θετικὸς καὶ ὡριμώτατος σὲ πνευματικὸ φόρτο, μὲ ἔκδηλο τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τοὺς ὑφισταμένους του, ἔφυγε ἀπὸ τὴν Πάτρα, ποὺ τόσο τὸν εἶχε ἀνάγκη. Ἀλησμόνητη θὰ μείνῃ ἡ διάβασή του ἀπὸ τὴν ὅμορφη ἐτούτη πολιτεία.

Δὲν θὰ πράξω τὴν ἀσχημιά, νὰ παραλείψω νὰ μνημονεύσω τὴν συμβολή, στὸ ἔργο τοῦ κ. Τσίπη, τῶν Ἀστυνομικῶν Διευθυντῶν κ.κ. Ψαρᾶ καὶ Καραμπούλη.

Ὁ πρῶτος Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' ἀνέλαβε, ὕστερα ἀπὸ τὴν μετάθεση τοῦ κ. Τσίπη τὰ ἡνία τῆς Ἀστυνομικῆς Δ/νσης. Εἶναι γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Ἀστυνομίας Πάτρας, γιατὶ ἐκεῖ πέρασε ὅλη τὴν δοκιμασία τῆς ἀνηφορικῆς πρὸς τὰ ἄνω πορείας του.

Γνώστης τοῦ σφυγμοῦ τῆς Πόλης, ἀποτέλεσε τὴν θετικὴ ἐλπίδα μιᾶς φωτεινῆς καὶ δημιουργικῆς πορείας τῆς Ὑπηρεσίας μας.

Ὁ κ. Καραμπούλης Ἀστυνομικὸς Δ/ντὴς Β' πρώην Περιφερειακὸς Ὑποδ/ντὴς καὶ τωρινὸς Ὑποδ/ντὴς τῆς Ἀστυνομικῆς Δ/νσης εἶναι τὸ τρανὸ κεφάλαιο τοῦ Σώματος μας. Ἀληθινὸ παιδὶ τῆς Ἀστυνομίας Πάτρας, βγαλμένο ἀπὸ τὰ σπλάγχνα της, ἐκπροσωπεῖ τὴν δικαιοσύνη καὶ ἠθικότητά της.

Ἀγάπησα δυνατὰ τὴν Ἀστυνομία τῆς Ἐπαρχίας καὶ αἰσθάνομαι ἄπειρη εὐγνωμοσύνη στὸ Θεὸ γιατὶ βρίσκεται ἡ μοῖρα της σὲ στιβαρὰ καὶ σοφὰ χέρια.

Σὲ κοινωνικές, θρησκευτικὲς, καλλιτεχνικὲς ἐκδηλώσεις, ἡ Πάτρα δὲν ἔχει τίποτα νὰ ζηλέψῃ ἀπὸ ἄλλη πολιτεία. Τὸ λεπτὸ γοῦστο καὶ ἡ ξέχυλη διάθεση τοῦ Πατρινοῦ γιὰ κάθε τι ποὺ ὁμορφαίνει τὴ ζωὴ ἔχει βρῆ διέξοδο. Ποιὸς δὲν γνωρίζει τὸ Πατρινὸ Καρναβάλι! Ὁλάκερη ἡ πόλη, τότε, γλεντάει, χορεύει, ξεφαντώνει. Ἡ ἀνίαρη μονοτονία τῆς ζωῆς σπάει κι' ὁ ἄνθρωπος βρίσκει λίγο ἀπὸ τὸν χαμένο ἑαυτό του.

Τὰ...θρυλικὰ μπουρμπούλια (χοροί, ποὺ μόνο οἱ γυναῖκες μεταμφιέζονται), οἱ παρελάσεις καλλιτεχνικῶν ἁρμάτων, ὁ σοκκολατοπόλεμος καὶ τόσα ἄλλα μετατρέπουν τὴν Πάτρα σὲ μιὰ ἀπέραντη πίστα κεφιοῦ καὶ ξεγνοιασιᾶς.

Ὅταν ὅμως ἀλλάζει τὸ σκηνικὸ τοῦ χρόνου, κάθε ψυχὴ γίνεται προσκυνητάρι τοῦ Ἀπόστολου Ἀνδρέα, ποὺ μέσα της τὸν ἔχει φωλιάσει. Μιὰ ἀμέτρητη στρατιὰ πιστῶν λιτανεύει στοὺς δρόμους τὸν Ἅγιο της. Τότες ἡ Πόλη γίνεται μιὰ ἀπέραντη ἐκκλησιά, μὲ θόλο τ' οὐρανοῦ τὰ πλάτη. Κι' ἡ ἀστυνομικὴ ψυχὴ ἑνώνεται τοῦτες τὶς στιγμὲς μὲ τὴν ψυχὴ τῆς πόλης. Ρίχνει κι' αὐτὴ λάδι στὸ κοινὸ καντηλέρι, ποὺ καίει ἀκοίμητο στὴν μνήμη τοῦ μάρτυρα Πρωτόκλητου!..

Θἄθελα τόσα νὰ γράψω τόσα νὰ πῶ. Μὰ πρέπει νὰ βγάλω τὸ ἀγκίστρι τῆς νοσταλγίας ἀπὸ τὴν ψυχή μου.

Πρέπει ὁ λογισμός μου νὰ γίνῃ διάκονος τῆς σημερινῆς μου ἰδιότητας σὰν Δοκίμου Ὑπαστυνόμου, ποὺ θέλει τὴν πιὸ μεγάλη μερίδα στὴ σκέψη καὶ στὴ προσπάθεια.

Κλείνοντας τὶς ψυχικὲς σελίδες τῆς θύμησης, οἱ τρεῖς ἀντιπρόσωποι τῆς Ἀστυνομίας Πάτρας στὴν Σχολὴ Ὑπαστυνόμων, ἀπὸ τὴν φιλόξενη αὐτὴ στήλη τοῦ περιοδικοῦ μας, στέλνουμε θερμὸ μήνυμα ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ στοὺς προϊσταμένους μας καὶ συναδέλφους ποὺ ζοῦν ἐκεῖ κάτω.

Θερμὴ ἱκεσία ἀναπέμπουμε στὸν Θεὸ νὰ μᾶς ἀξιώσῃ σὰν μὲ τὸ καλὸ ἀποφοιτήσουμε, νὰ βρεθοῦμε καὶ πάλι μαζί τους. Ἔχει ἡ ψυχή μας ποτιστῆ μὲ «νερὸ ἀπὸ τὸν Ἅγιον Ἀνδρέαν» κι' ἔτσι δέθηκε γιὰ πάντα μὲ τὴ γαλάζια Πρωτεύουσα τοῦ Μωρηᾶ.

Σ. ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **Ι. ΡΑΪΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴ σειρὰ

Ἄλδου Μανουτίου.

Πάροδος Δ. Σούτσου 43, στὸ Ἀντικαρκινικό.

Ὁ Ἄλδος Μανούτιος, τυπογράφος—ἐκδότης καὶ οὐμανιστὴς τῆς ἐποχῆς τῆς Ἀναγεννήσεως, γεννήθηκε τὸ 1449 ἢ 1450 στὸ Μπασσιάνο τῆς Ἰταλίας καὶ πέθανε στὶς 6 Φεβρουαρίου 1515 στὴ Βενετία. Ἔνθερμος μύστης τῆς διαδόσεως τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων καὶ σπουδῶν, κατείχετο ἀπὸ ἀληθινὸ πάθος γιὰ τὸν Ἑλληνισμὸ καὶ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα.

Ἀλέκτορος.

Πάροδος Ἰσσαίου 8, στὴ Γούβα.

Ἀλέκτωρ εἶναι, κατὰ τὴ μυθολογία, ἐπίθετο τῆς προστάτιδος τῶν Ἀθηνῶν θεᾶς Ἀθηνᾶς, σὰν σύμβολο τῆς μαχητικότητος της.

Ἀλεξάνδρας λεωφόρος.

Κεντρικὴ λεωφόρος τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ Πατησίων 58.

Ὀφείλει τ' ὄνομά της στὴν Ἑλληνίδα βασιλόπαιδα, μεγάλη Δούκισσα τῆς Ρωσσίας καὶ τρίτο παιδὶ τῶν βασιλέων Γεωργίου Α'. καὶ Ὄλγας, τὴν Ἀλεξάνδρα. Γεννήθηκε στὴ Κέρκυρα στὶς 18 Αὐγούστου 1870 καὶ πέθανε σὲ πολὺ νεαρὰ ἡλικία στὸ Ἰλίνσκογιε, κοντὰ στὴ Μόσχα στὶς 12 Σεπτεμβρίου 1891. Ἀγαπήθηκε ἀπὸ τὸ λαὸ τῆς Ἑλλάδος περισσότερο ἀπὸ κάθε μέλος τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας ἀλλὰ καὶ αὐτὴ μ' ὅλη της τὴν ψυχὴ ἀνταπέδωσε αὐτὴ τὴν ἀγάπη.

Παντρεύτηκε τὸ 1889 στὸ Ἀνατολικὸ παρεκκλήσιο τῆς Πετρουπόλεως, τὸ Μεγάλο Δοῦκα Παῦλο Ἀλεξάνδροβιτς. Μετὰ τὸ δεύτερο τοκετὸ της πέθανε σὲ ἡλικία 21 χρόνων. Ὁ πρόωρος θάνατός της βύθισε σὲ πραγματικὸ πένθος τὶς ψυχὲς τῶν Ἑλλήνων.

Ὁ σύζυγός της τυφεκίσθηκε στὶς 28 Ἰανουαρίου 1918, τὸ καιρὸ τῆς Ρωσικῆς Ἐπαναστάσεως, ὁ δὲ γυιός της Δημήτριος σκοτώθηκε προηγουμένως στὴ μάχη τοῦ Ἀρχάγκελσκ. Ἡ τύχη τῆς κόρης της Μαρίας Παύλοβνας δὲν εἶναι γνωστή.

Τὰ λείψανα τῆς βασιλόπαιδος Ἀλεξάνδρας διεκομίσθησαν στὸ Τατόϊ ἐπὶ βασιλείας Γεωργίου τοῦ Β΄. τὸ 1939 καὶ ἐναποτέθησαν σὲ ἰδιαίτερο τάφο κοντὰ στοὺς τάφους τῶν γονέων της.

Ἀλεξανδρείας.

Ἀπὸ Λένορμαν 138, στὴν Ἀκαδημία Πλάτωνος.

Πῆρε τὴν ὀνομασία της ἀπὸ τ' ὄνομα τῶν πολλῶν πόλεων τὰς ὁποίας εἶχε κτίσει ὁ Μ. Ἀλέξανδρος. Ἀπ' αὐτὲς σώζεται σήμερα μόνον ἡ «Αἴγυπτία» ὅπως ὠνομάστηκε, γιὰ διάκρισι ἀπὸ τὴν τῆς Ἀραβικῆς κυριαρχίας «Ἰσκανταριγέ». Κτίστηκε τὸ χειμῶνα τοῦ 332—221 π.Χ. καὶ ἦτο ἕδρα τῶν Πτολεμαίων, πρωτεύουσα δὲ τῆς ὑπὸ Ρωμαϊκὴν κυριαρχίαν Αἰγύπτου.

Ἀλεξανδρουπόλεως.

Ἀπὸ Καισαρείας 24, Γουδί.

Πρόκειται γιὰ τὴ γνωστὴ πόλι τῆς Θράκης, ἕδρα τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας τοῦ νομοῦ Ἔβρου. Ἀπὸ τοὺς Τούρκους ἐλέγετο Δεδέαγατς. Ὠνομάστηκε Ἀλεξανδρούπολις τὸ 1919, μετὰ τὴ κατάληψί της ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων, πρὸς τιμὴν τοῦ Βασιλέως Ἀλεξάνδρου ὁ ὁποῖος ἐπεσκέφθηκε τότε τὴ Θράκη. Στὸ χρονικὸ διάστημα τοῦ Β΄. Παγκοσμίου Πολέμου ἡ Ἀλεξανδρούπολις, ὅπως ὁλόκληρη ὁ Θράκη καὶ ἡ Ἀνατολικὴ Μακεδονία βρισκόνταν ὑπὸ Βουλγαρικὴ κατοχή.

Ἀλεξίνου.

Πάροδος λεωφ. Βουλιαγμένης 97, στὸν Ἅγιο Ἰωάννη.

Ὁ φιλόσοφος Ἀλεξίνος κατήγετο ἀπὸ τὴν Ἠλεία κι' ἦτο μαθητὴς τοῦ Εὐβουλίδου. Ἀνήκοντας στὴ Μεγαρικὴ φιλοσοφικὴ αἵρεσι. (ἄγονη καὶ ἐριστικὴ) ἤκμασε τὸ 300—270 π.Χ. Ὑπῆρξε ἀντίπαλος τοῦ στωϊκοῦ Ζήνωνος.

Ἀλεξίου.

Πάροδος Ἡλιουπόλεως 54 στὴ Γούβα.

Πρόκειται γιὰ τ' ὄνομα πολλῶν Αὐτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου καθὼς ἐπίσης καὶ γιὰ πολλοὺς διακεκριμένους κληρικούς.

Ἀληθείας.

Ἀπὸ Κερκύρας 34, στὴ Κυψέλη.

Ἡ Ἀλήθεια, κατὰ τὴ μυθολογία, ἦτο μητέρα τῆς Ἀρετῆς καὶ κόρη τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Δικαιοσύνης.

Ἀλιάκμονος.

Πάροδος Μοναστηρίου 31, στὴν Ἀκαδημία Πλάτωνος.

Ὁ Ἀλιάκμων εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους ποταμοὺς τῆς Μακεδονίας. Τὸ μῆκος τοῦ ροῦ του εἶναι 500 περίπου χιλιόμετρα. Πηγάζει ἀπὸ τὶς ἀνατολικὲς κλιτύες τοῦ Βοΐου ὄρους. Τὸ πλάτος του ποικίλλει μεταξὺ 30 καὶ 120 μέτρων, τὸ δὲ μέσον βάθος του εἶναι 150 μέτρα. Λέγεται ὅτι στὴν ἀρχαιότητα ἔπλεον τριήρεις μέχρι τὴ Βέρροια. Σήμερα πάντως, διατρέχουν τὸν ποταμὸ κάθε ἐποχὴ τοῦ ἔτους, σχεδίες. Ἡ στρατιωτικὴ σημασία τῆς κοιλάδας τοῦ Ἀλιάκμωνος εἶναι σημαντική.

Ἀλιβερίου.

Ἀδιέξοδος τῆς ὁδοῦ Εὐβοίας 21, στὴ Κυψέλη.

Τὸ Ἀλιβέριον εἶναι κωμόπολις τῆς ἐπαρχίας Καρυστίας στὴν Εὔβοια. Πῆρε τὸ ὄνομα ἀπὸ τὸν φεουδάρχη Ἀλίβερο. Βρίσκεται στὴ θέσι τῶν ἀρχαίων Ταμυνῶν. Ἔχει ἄξια λόγου λιγνιτοφόρα στρώματα, παρουσιάζει δὲ βιομηχανικὴ καὶ βιοτεχνικὴ κίνησι. Ἔχει ἐργοστάσιον ἀποστάξεως λιγνίτου τὸ μόνο στὴν Ἀνατολή, ὑπάρχει δ' ἀκόμη τὸ γνωστὸ θερμοηλεκτροπαραγωγικὸ ἐργοστάσιο τῆς Δ.Ε.Η.

Ἀλικαρνασσοῦ.

Πάροδος Λένορμαν 54, στὸ Κολωνό.

Ἡ Ἀλικαρνασσός, εἶναι ἡ μεγαλυτέρα ἀπὸ τὶς ἓξ Δωρικὲς πόλεις τῆς Μ. Ἀσίας, ποὺ ἀπετέλουν τὴν Ἑξάπολι (Λίνδος—Ἰαλυσός—Κάμειρος—Κῶς—Κύδνος). Βρίσκονταν στὴ Β. παραλία τοῦ Κεραμεικοῦ κόλπου (σήμερα Κῶ) καὶ σύμφωνα μὲ τὴ παράδοσι, κτίστηκε ἀπὸ Τροιζηνίους μὲ πρώτους ἀποίκους Ἴωνες καὶ Δωριεῖς. Στὴ διαδρομὴ τῆς ἱστορίας, ἀνέπτυξε ἀξιόλογο πολιτισμό. Εἶναι ἡ πατρὶς τοῦ πατρὸς τῆς ἱστορίας Ἡροδότου καὶ τοῦ ἱστορικοῦ, Διονυσίου τοῦ Ἀλικαρνασσέως. Περίφημο μνημεῖο τῆς Ἀλικαρνασσοῦ εἶναι τὸ Μαυσωλεῖο (τάφος τοῦ βασιλέως Μαυσώλου) τὸ ὁποῖο συγκαταλέγεται στὰ ἑπτὰ θαύματα τῆς ἀρχαιότητος. Σήμερα ἡ πόλις λέγεται Μπουδρούμ κι' εἶναι ἕδρα ὑποδ/σεως τοῦ νομοῦ Σμύρνης.

Ἁλιμουσίων.

Πάροδος Θριασίων 1, στὰ Ἄνω Πετράλωνα.

Οἱ Ἁλιμούσιοι ἦσαν κάτοικοι τοῦ ἀρχαίου δήμου τῆς Ἀττικῆς Ἁλιμοῦντος, ποὺ βρίσκοταν στὴ σημερινὴ περιοχὴ τοῦ Καλαμακίου (ἐξ οὗ καὶ Ἅλιμος). Ἀπὸ ἐκεῖ κατήγετο ὁ ἱστορικὸς Θουκιδίδης. Οἱ Ἁλιμούσιοι ἀνῆκον στὴ Λεοντίδα φυλή.

Ἁλιμπέρτης Σωτηρίας.

Πάροδος Θρασυβούλου 9, στὴ παλαιὰ Ἀγορά.

Ἡ Ἁλιμπέρτη Σωτηρία γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1847 κατήγετο δὲ ἀπὸ τὸ Αἴγιο. Διετέλεσε διευθύντρια τοῦ Ζαππείου παρθεναγωγείου Κωνσταντινουπόλεως. κι' εἶναι ἀπὸ τὶς πρῶτες μορφωμένες γυναῖκες ποὺ ἀσχολήθηκαν γιὰ τὴν ἀνύψωσι τῆς Ἑλληνίδος, ἱδρύοντας στὴν Ἀθήνα τὸ κοινωφελῆ σύλλογο «Ἐργάνη Ἀθηνά». Τὸ συγγραφικό της ἔργο εἶναι ἀξιόλογο.

Ἁλιστράτη.

Ἀπὸ Ἄρτης 21 στὸν Ἐρυθρο Σταυρό.

Ἡ Ἁλιστράτη εἶναι κοινότης τῆς ἐπαρχίας Φυλλίδος (Ζίχνης) τοῦ νομοῦ Σερρῶν. Κατὰ τὴ Τουρκοκρατία ἦτο ἀπὸ τὶς σημαίνουσες πόλεις τῆς Μακεδονίας.

Ἁλίτσης.

Πάροδος Ἠπείρου 22, στὸ Μουσεῖο.

Ἡ Ἁλίτση ἢ Ἁλίτσι ἢ Χαλέτσι εἶναι χωριὸ τῆς ἐπαρχίας Λαρίσης. Τὴν ἐποχὴ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου κοντὰ στὸ χωριὸ ὑπῆρχε πλούσιος συνοικισμός, τοῦτο δὲ θεωρεῖται σὰν βέβαιο γιατὶ τὸ 1907 βρέθηκαν μέσα σ' ἕνα δοχεῖο 2.000 περίπου ἀργυρᾶ νομίσματα.

Ἀλκαίου.

Πάροδος Ποταμιάνου 26, στὰ Κουπόνια.

Ὁ Ἀλκαῖος, λυρικὸς ποιητὴς ἀπὸ τὴ Μυτιλήνη σύγχρονος τῆς Σαπφοῦς, ἤκμασε στὶς ἀρχὲς τοῦ 7ου π.Χ. αἰῶνος. Εἶναι ὁ ἐφευρέτης τοῦ ἀλκαϊκοῦ μέτρου καὶ διέπρεψε σ' ὅλα τὰ εἴδη τῆς λυρικῆς ποιήσεως. Φαίνεται, ὅτι κάποιο αἴσθημα ὑπῆρχε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Σαπφοῦς. Τοῦτο συνάγεται ἀπὸ τὰ διασωθέντα χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα:Ἀλκαῖος στὴ Σαπφὼ «ἀγνὴ Σαπφώ, μὲ τὰ μενεξεδένια μαλλιὰ καὶ τὸ γλυκὸ χαμόγελο, ἔχω κάτι νὰ σοῦ πῶ, ἀλλὰ ἡ ντροπὴ μὲ συγκρατεῖ». Καὶ ἡ Σαπφὼ ἀπήντησε «Ἂν εἶχες τὸν πόθο τοῦ ὡραίου καὶ τοῦ καλοῦ, ἂν ἡ γλώσσα σου δὲν ἔστοχαζόταν κανένα λόγο κακό, ἡ ντροπὴ δὲ θὰ σκέπαζε τὰ μάτια σου καὶ θἄλεγες εἰλικρινὰ ὅ,τι σκέπτεσαι».

Ἁλκαμένους.

Πάροδος Ἠπείρου 66, στὴ Βάθη.

Ὁ Ἀλκαμένης, γλύπτης ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἢ τὴ Λῆμνο, σύγχρονος τοῦ Φειδίου ἤκμασε κατὰ τὸ 2ο ἥμισυ τοῦ Ε'. π.Χ. αἰῶνος καὶ θεωρεῖται ἀντίπαλος καὶ ἰσόπαλος τοῦ δασκάλου του Φειδίου. Εὐπρέπεια, ἀκρίβεια, ὑψηλοφροσύνη, γλυκύτης καὶ ἁπαλότης ἐκφράσεως εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἔργων του.

(Συνεχίζεται)

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΑΝΩ ΣΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΟΥ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΟΣ

— ΥΠΑΚΟΗ - ΤΙΜΙΟΤΗΣ - ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΣΙΑ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΚΑΛΟΥ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΟΣ —

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυφύλακος
κ. ΛΑΜ. ΣΤΡΑΤΙΚΗ

Δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε πάντοτε τὴ ζωή μας ὅπως τὴ θέλουμε. Τὸ σύνθημα πάντως εἶναι νὰ ζήσουμε, νὰ δημιουργήσουμε καὶ νὰ χαροῦμε.

Μᾶς ἐδόθη ἀρκετὴ νοημοσύνη, ὥστε νὰ ξεχωρίζουμε τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακό. Κι' αὐτὸ ἀρκεῖ... Σπάνιες βέβαια εἶναι οἱ περιπτώσεις ἀνθρώπων ποὺ ἔκαναν τὴ ζωή τους ὅπως τὴν ὀνειρεύτηκαν. Ὅμως, ἢ στὸ τέλος ἢ στὴν ἀρχή, ὁπωσδήποτε, δὲν θἆταν ἴδια μὲ τὴν ἐπιθυμία τους.

Τί ἔκαναν λοιπόν; Ἀγωνίστηκαν. Ὅσοι εἶχαν ὑπάρχοντα γιὰ νὰ τὰ συγκρατήσουν καὶ ὅσοι δὲν εἶχαν γιὰ νὰ δημιουργήσουν. Ἀπὸ φιλοδοξίες κι' ἐπιθυμίες οἱ ἄνθρωποι, ἄλλο τίποτα...

Δὲν πραγματοποιοῦνται ὅμως οἱ φιλοδοξίες καὶ οἱ ἐπιθυμίες μας περιμένοντας. Οὔτε καταπατῶντας μὲ ἀδιαφορία, ὅ,τι βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μας, ὑπὸ τὴν δύναμίν μας καὶ τὴν θέλησίν μας. Οἱ προσπάθειες καὶ οἱ ἀγῶνες στὴ ζωή μας εὐοδοῦνται μόνον ὅταν ξεκινοῦν ἀπὸ λογικὲς ἐνέργειες καὶ ἀποβλέπουν σ' ἕνα γενικώτερο καλό...

Τὸ οἰκοδόμημα ποὺ τὰ θεμέλιά του ἔγιναν πάνω σὲ ἀδικίες, σὲ ἀτιμίες καὶ ἀπερισκεψίες, ὅσο ὄμορφο κι' ἂν τὸ κάνῃ κανεὶς καὶ μ' ὅση ὡραιότητα καὶ ἂν τὸ στολίσῃ εἶναι σὰν νὰ τὸ χτίζῃ στὴν ἄμμο. Ἂν δὲν πέσῃ, θὰ μοιάζῃ μὲ στοιχειωμένο κάστρο ποὺ πρῶτο θῦμα του θὰ γίνῃ ὁ δημιουργὸς αὐτοῦ γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ κατόπιν καὶ ὁλόκληρη ἡ γεννιά του...

Ἄπειρα εἶναι τὰ παραδείγματα στὴ ζωή. Δὲν τἄχω πρόχειρα στὸ νοῦ μου αὐτὴ τὴ στιγμή. Ἂν καὶ ἡ ζωὴ μᾶς τὰ προσφέρει καθημερινῶς, μὲ περιπτώσεις συνανθρώπων μας καὶ δικές μας ἀκόμη.

« Τὸ ἠθικὸ μέρος τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι τὸ σπουδαιότερο κεφάλαιο τῆς ζωῆς » μας» εἶπε μιὰ μέρα στὴ συγκέντρωσι ὁ Διοικητής μου.

Καὶ τί δὲν μᾶς λένε οἱ Διοικητές μας, οἱ ἀνώτεροί μας. Αὐτοὶ ποὺ χρόνια ἔχουν τὸ εἰσιτήριο τῆς πρώτης θέσεως στὸ θέατρο τῆς ζωῆς καὶ ἡ πεῖρα τοὺς ἐδίδαξε τόσα πολλά. Ἂς τ' ἀκοῦμε. Ἂς τοὺς ἀκοῦμε μὲ προσοχὴ καὶ κανανόηση κι' ἂς εἶναι κάθε μας ἐνέργεια καὶ πράξη μετρημένη καὶ καλή. Προπαντὸς τὸ κάθε τι πρέπει νὰ γίνεται μὲ σκέψι καὶ μ' εὐσυνειδησία. Ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ὁδηγούς. Κάποιος Ὑπ/μος τῆς Σχολῆς, ποὺ ὅλοι οἱ συνάδελφοι τῆς σειρᾶς μου τὸν θυμοῦνται... μᾶς ἔλεγε ὅτι, ὡς ἀστυφύλακες ποὺ θὰ βγοῦμε ἂν θέλουμε νὰ πᾶμε μπροστά, τρία πράγματα πρέπει νὰ γνωρίζουμε : Πότε καὶ ποῦ θὰ ἐκτελέσουμε τὴν ὑπηρεσίαν μας, πότε θὰ φᾶμε καὶ πότε θὰ κοιμηθοῦμε. Προσωπικῶς διεπίστωσα ἀκόμη ὅτι γιὰ νὰ εἶναι κανεὶς καλὸς ἀστυφύλακας καὶ γιὰ νὰ πάῃ μπροστά, πρέπει νὰ μὴν ὑποπίπτῃ σὲ παραπτώματα καὶ νὰ μὴν προσβάλῃ τὸ σῶμα τῆς Ἀστυν. Πόλεων στὰ μάτια τῶν πολιτῶν, πρέπει δηλαδὴ νὰ εἶναι εὐρεπῶς ἐνδεδυμένος, καθαρός, σιδερωμένος, νὰ ἔχῃ διευθετημένη ἐπιμελῶς τὴν κλίνη του, νὰ μεταβαίνῃ στὴν αἴθουσα ἀλλαγῆς γιὰ ἀνάληψι τῆς ὑπηρεσίας στὴν ὥρα του, νὰ εἶναι σοβαρός, πειθαρχικός, νὰ ὑπακούῃ σ' ὅτι διατάσσεται, νὰ ἐκτελῇ τὰ καθήκοντά του μ' εὐσυνειδησία, νὰ φέρεται στοὺς πολῖτες εὐγενικὰ καὶ πολιτισμένα καὶ νὰ τοὺς ἐξυπηρετῇ πρόθυμα.

Αὐτὰ τὰ λίγα βρῆκα σήμερα τὴν εὐκαιρία νὰ γράψω. Αὐτὰ ἔννοιωσα τὴν ἀνάγκη νὰ εἰπῶ στοὺς συναδέλφους μου.

Λ. ΣΤΡΑΤΙΚΗΣ

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

.....

—«Δὲν μ' ἐνδιαφέρει αὐτό!» ἀπαντᾷ ὁ Κάϊδ καὶ ἐξακολουθῇ νὰ γρονθοκοπῇ τὸν Ἀλλὲν Ρομπέρ... Ἀλλὰ ὁ Μὰρκ μαίνεται... Φωνάζει, οὐρλιάζοντας :

—«Ἄφησέ τον!!!...».

—«Παράτησέ με» ἀπαντᾷ ἀδιάφορα ὁ Κάϊδ. «Δὲν ἐνδιαφερ....».

—«Ὤχ!!!»... φωνάζει ξαφνικὰ ὁ Κάϊδ καὶ στρέφεται κατάπληκτος πρὸς τὸν Μάρκ, ποὺ τοῦ εἶχε καταφέρει ἕνα γερὸ κτύπημα στὴ μούρη... Αὐτὴ ἦταν ἡ δεύτερη γροθιὰ ποὺ κανεὶς δὲν περίμενε αὐτὸ τὸ βράδυ... Ὁ Κάϊδ πέφτει ἔξαλλος ἐπάνω στὸν Μάρκ, ἐνῷ ὁ Ἀλλὲν Ρομπὲρ ἐλεύθερος τρέχει νὰ βοηθήσῃ τὸν Ὀλάφ...

Σὲ λίγο ἡ σύγκρουση ἔχει πάρει μιὰ κωμικοτραγικὴ μορφή...

Δὲν ξέρουν πιὰ γιατὶ κτυπιοῦνται, καὶ μάλιστα μὲ τόση μανία... Στὴν ἀρχὴ τοὺς παρεκίνησε ἡ ἐκδίκηση, ὕστερα ἀναγκάστηκαν νὰ κάνουν ἀντίποινα σ' ἐκείνους ποὺ τοὺς ἐπετέθησαν... Τώρα ὅμως; Δὲν πρόκειται λοιπὸν νὰ τελειώσῃ αὐτὸ τὸ ἐπικίνδυνο παιγνίδι; Ὁμάδες κυλιῶνται κατὰ γῆς, χωρὶς νὰ ξεχωρίζουν... Ὅμοιες μὲ τσαμπιὰ στὸ σωρό...

Καὶ τὸ δριμύ, κόκκινο κρασὶ αὐτοῦ τοῦ νυκτερινοῦ τρυγητοῦ τρέχει ἀπὸ στόματα καὶ μύτες... βλέπει κανεὶς νὰ ξεχωρίζουν μέσα στὴ νύχτα τὰ ματωμένα μαντήλια τῶν πληγωμένων...

Μπροστὰ σ' ἕνα δέντρο, μιὰ σκιὰ κάνει ἐμετό... Δυὸ ἀπ' τοὺς μαχομένους μεταφέρουν ἕνα τρίτο ἔξω ἀπὸ τὸ πεδίο τῆς μάχης... Ἕνας πολὺ μικρός, διπλωμένος σὰν σφαῖρα πάνω στὸ ἐχθρικὸ χορτάρι, κλαίει ἡσυχα, χωρὶς νὰ ξεφωνίζῃ... Ἕνας μεγάλος δοκιμάζει ἂν «δουλεύουν» τὰ πόδια του, πρῶτα τὸ δεξὶ κι' ὕστερα τ' ἀριστερό, καί, καθησυχασμένος, ξαναγυρίσει στὴ συμπλοκή...

Σιωπή... Σιωπὴ καὶ σκοτάδια... «Τὸ αἷμα εἶναι τὸ χρῶμα τῆς νύκτας» εἶπε κάποιος... Δίκηο θὰ εἶχε φαίνεται.....

.....

Μά, ξαφνικά, μιὰ καινούργια πνοὴ ξεχύνεται πάνω στὸ πεδίο τῆς μάχης... Μιὰ σωτήρια σκιά... Ἕνας μεγάλος... Δυνατώτερος ἀπ' τοὺς πιὸ δυνατούς, πιὸ καινούργιος ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἔφτασαν τελευταῖα, κάποιος παράξενος γίγας ἐπεμβαίνει ἀπρόσκλητος καὶ ξεχωρίζει ἀπότομα τοὺς συμπλεκομένους καὶ τοὺς καρφώνει ἐπὶ τόπου, ψιθυρίζοντας μονάχα δυὸ λόγια...

Ὁ γίγας αὐτὸς εἶναι ὁ Τομαβάκ, ὁ δάσκαλος, καὶ ἡ μαγική του φράση εἶναι τόσο ἁπλῆ :

—«Στὴν τάξη ἀμέσως, ψευτοσυμμορίτες... Στὴν τάξη, ψευτοπαληκαράδες...»

Πηγαίνουν στὴν τάξη, μὲ τὶς γροθιὲς ἀκόμα νὰ μυρμηγκιάζουν ἀπ' τὰ κτυπήματα, ἐνῷ νοιώθουν σ' ὅλο τὸ κορμὶ πόνους, ποὺ, καθὼς κρυώνουν, γίνονται πιὸ ἔντονοι...

Πῶς βρέθηκε λοιπὸν ἐκεῖ ὁ Τομαβάκ;

Πρὶν λίγη ὥρα ἦταν στὸ δωμάτιό του, ἀπάνω ἀπὸ τὴν τάξη, κι' ἐδιάβαζε ἥσυχα τὴν «Οὐμανιτὲ» τῆς Κυριακῆς, ἀκούγοντας Μπὰχ καὶ καπνίζοντας τὴν πίπα του... Μά, γιὰ μιὰ στιγμή, κάτι νόμισε πὼς ἄκουσε... Μιὰ φασαρία ἀσυνήθιστη κάτω...

Σταμάτησε λοιπὸν τὴν μουσική, ἔσβυσε τὸ φῶς του, ἄνοιξε τὸ παράθυρο καὶ εἶδε σιγὰ-σιγὰ νὰ ξεπροβάλλουν ἀπ' τὰ σκοτάδια οἱ σιωπηλοὶ συμπλεκόμενοι...

Ἔτσι, ἔχωσε τὴν πίπα στὴν τσέπη του, ἄνοιξε τὴν πόρτα, κατέβηκε τὴ σκάλα, βγῆκε ἔξω, ἀνακατεύθηκε μέσα στὸ σωρὸ τῶν συμπλεκομένων παιδιῶν, δέχτηκε μερικὰ «ἀδέσποτα» κτυπήματα, ἀνταπέδωσε μόνο μερικοὺς τυφλοὺς μπάτσους, χώρισε τοὺς ἀντιπάλους, καὶ τοὺς μάζεψε μέσα στὴν πάλη...

—Καὶ νὰ τώρα οἱ ταραξίες μέσα στὴν Αἴθουσα τοῦ Σχολείου νὰ μισοκλείνουν τὰ μάτια στὸ δυνατὸ φῶς τῆς αἰθούσης νὰ μὴν ξέρουν τί νὰ κάνουν τὰ βαρειὰ καὶ μελανιασμένα χέρια τους, καὶ νὰ προσπαθοῦν νὰ διορθώσουν τὴν φοβερὴν ἀταξία τῆς περιβολῆς τους... Κωμικοτραγικὸ εἶναι τὸ θέμα ποὺ παρουσιάζουν. Μαλλιὰ ἄτακτα, χέρια πρισμένα, μύτες ματωμένες, μανίκια μισοσκωμένα, μπουτουνιέρες ξεσχισμένες... Καθένας βλέπει τὸ πρισμένο πρόσωπο τῶν ἄλλων καὶ τοὺς λυπᾶται ἢ καὶ εὐχαριστεῖται ἴσως, χωρὶς νὰ σκέφτεται ὅτι κι' αὐτὸς προσφέρει τὸ ἴδιο θέαμα...

Ὁ Τομαβὰκ μπαίνει τελευταῖος, σκουπίζοντας μ' ἕνα γκριζοκόκκινο μανδήλι τὸ πρόσωπό του ποὺ εἶναι κι' αὐτὸ ἀγνώριστο...

—«Καθῆστε...» λέει ὁ δάσκαλος κάπως νευριασμένα, εἴδατε τὶς μοῦρες σας;.. Ἄ! Εἴσαστε ὡραῖοι... Τὰ συγχαρητήριά μου!!! Ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσω τὸν «Ἄσπρο Δόντι» γιὰ νὰ σᾶς καμαρώσῃ... Δὲν τὸν εἰδοποίησα ὅμως γιὰ νὰ μὴ στερηθῆτε ὅλοι σας τὸν κινηματογράφο αὔριο βράδυ... Ἀλλά, γιὰ πέστε μου λοιπόν!.. Γιατί ὅλη αὐτὴ ἡ φασαρία;.. Τί συμβαίνει; Μά, τί ρωτάω;.. Τὸ πρᾶγμα εἶναι φανερό... Φτάνει νὰ δῇ κανεὶς πῶς εἴσαστε χωρισμένοι σ' αὐτὰ τὰ θρανία γιὰ νὰ καταλάβῃ... Ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς Βοηθείας ἀπὸ ἐδῶ, κι' οἱ ἄλλοι ἀπέναντι... Αὐτὸ εἶναι... Ἔτσι δὲν εἶναι;...».

—«Μάλιστα!» ἀπαντᾷ ὁ Ἀλὲν Ρομπέρ, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ὅσο καὶ τὰ πόδια του, δὲν ἔχουμε τίποτε τὸ κοινὸν μὲ τὰ παιδιὰ τῆς Δικαιοσύνης!!! Γιατί ἁπλούστατα ἐμεῖς δὲν ἔχουμε μπερδευτῆ μέ... Δικαστήρια, κλοπὲς καὶ χωροφύλακες!!!»

—«Κι' ἐμεῖς» ἀνταπαντᾷ ὁ Κάϊδ ἐνῷ πίεζε τὴ μύτη του ποὺ ἦταν καταματωμένη «κι' ἐμεῖς δὲν ἔχουμε σχέση μ' αὐτούς... Γιατί ἐμεῖς ἔχουμε οἰκογένεια καὶ ὄνομα ὅπως ὅλος ὁ κόσμος!!! Καὶ ἔχουμε χορτάσει ἀπό...».

—«Τὰ μοῦτρα σας, ἠλίθιοι...» συμπληρώνει ὁ Τομαβάκ, ἐνῷ τὸ πρόσωπό του ἔγινε ξαφνικὰ τόσο σκληρὸ κι' ἔπειτα πονεμένο, ὥστε ὅλα τὰ παιδιὰ αἰσθάνθηκαν ἔνοχα... Πολὺ ἔνοχα...

Ναί!.. Αὐτὸς ὁ ἀλλόκοτος δάσκαλος, ὁ γελαστὸς ροδομάγουλος δασκαλάκος, ἀπότομα ἄλλαξε... Ἐγίνηκε μεγάλος, πολὺ μεγάλος...

Ἡ φωνή του ἔχει μιὰ μεγαλοπρέπεια... Εἶναι ἐπηβλητική... Κι' εἶναι μαζὶ καὶ πονεμένη...

—«Ἀλλοίμονο... Ἀλλοίμονο», συνεχίζει ὁ δάσκαλος «Ἕως πότε πιά;.. Δὲν καταλάβατε λοιπὸν ὅτι χωριστὰ δὲν εἴσαστε τίποτε ἄλλο παρὰ φτωχὰ κι' ἀνυπεράσπιστα παιδιὰ κι' ὅτι δὲν μπορεῖτε νὰ βγῆτε ἀπὸ δῶ μέσα παρὰ ὅλοι μαζί;... Ἡ θέση σας εἶναι ἐδῶ... Ὅλοι μαζί... Ἑνωμένοι... Ἂν θέλετε νὰ γίνετε δύναμη, ἑνωθῆτε ... Κι' ἂν χρειαστῇ νὰ κτυπηθῆτε μὲ κάποιον αὐτὸς πρέπει νὰ εἶναι ξένος ἀπὸ σᾶς... Καὶ νὰ τὸν κτυπήσετε ὅλοι μαζί, ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλον... Ὄχι ὅμως καὶ μεταξύ σας...».

(Συνεχίζεται)

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ
ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ
— ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ —

('Υπ' ἀριθ. 3192/178/12 ἀπὸ 20-4-1959)

Π ρ ὸ ς

'Απάσας τὰς 'Αστυνομικὰς 'Υπηρεσίας 'Αστυνομίας Πόλεων καὶ Β. Χωρ/κῆς.

«Περὶ εἰδικῆς μεταχειρίσεως ἀνηλίκων»

Πολλάκις ἡ 'Αστυνομία εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ προσαγάγῃ εἰς τὰ 'Αστυνομικὰ Καταστήματα ἀνηλίκους, νὰ ἐξετάσῃ αὐτοὺς ὡς μάρτυρας ἢ κατηγορουμένους, νὰ κρατήσῃ ἐνίοτε αὐτοὺς καὶ νὰ τοὺς ἀποστείλῃ εἰς τὰς Δικαστικὰς 'Αρχὰς ἢ τέλος καθ' οἱονδήποτε τρόπον νὰ ἐπιληφθῇ ὑποθέσεων σχέσιν ἐχουσῶν μὲ πράξεις τελουμένας ὑπὸ ἀνηλίκων ἢ κατ' αὐτῶν.

'Η ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν μεταχείρισις τῶν ἀνηλίκων τούτων ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς πρώτης μετ' αὐτῶν ἐπαφῆς, μέχρι τῆς περαιώσεως τῆς σχετικῆς μὲ αὐτοὺς ὑποθέσεως, πρέπει νὰ εἶναι ὅλως ἐξαιρετικὴ καὶ προσεκτική.

'Ο ἀνήλικος λόγῳ τῆς ψυχολογικῆς αὐτοῦ καταστάσεως, τῆς μὴ ὡριμότητος τῆς σκέψεως αὐτοῦ, τῆς ἐπιδράσεως ἐνίοτε κακοῦ περιβάλλοντος ἢ ἄλλων ποικίλων συνδρόμων στοιχείων, ἔχει ἀνάγκην τοιαύτης μεταχειρίσεως, ὥστε μήτε ὁ παιδικὸς ἐγωϊσμὸς του νὰ πληγῇ, μήτε ἡ φαντασία του νὰ ἐξαφθῇ, μήτε νὰ ἠρωποιηθῇ διὰ τὴν κακὴν πρᾶξιν εἰς ἣν ὑπέπεσε, μήτε τέλος νὰ ἐξευτελισθῇ καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἢ νὰ ριφθῇ εἰς κοινὰ μὲ ἐνηλίκους ἐγκληματίας κρατητήρια.

'Η περὶ ἀνηλίκων νομοθεσία προβλέπει καὶ καθιερώνει εἰδικὴν διαδικασίαν καὶ μεταχείρισιν τῶν ἀνηλίκων, οἵτινες φθάνουν μέχρι τῶν Δικαστικῶν 'Αρχῶν.

Οὐδὲν ὅμως ἀναφέρεται ἢ καθορίζεται διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα καθ' ὃ ὁ ἀνήλικος θὰ εὑρίσκεται εἰς χεῖρας τῶν 'Αστυνομικῶν 'Αρχῶν.

Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς εὑρισκόμεθα εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ καθορίσωμεν διὰ τῆς παρούσης τ' ἀκόλουθα :

1. 'Αστυνομικὸς ἐπιλαμβανόμενος ὑποθέσεως ἀνηλίκου ἔστω καὶ εἰς βαθμὸν πταίσματος, ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει πρέπει νὰ συμπεριφερθῇ πρὸς αὐτὸν τραχέως καὶ ὑβριστικῶς, ἀλλ' ὀφείλει, ἐὰν μὲν ἀρχῇ ἡ νουθεσία, νὰ νουθετήσῃ αὐτὸν κατὰ τρόπον, ποὺ νὰ τὸν πείθῃ, ὅτι διὰ τὸ καλὸν καὶ μόνον φροντίζει, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Νόμου, πρὸς τὸν ὁποῖον ὅλοι πρέπει νὰ συμμορφούμεθα. 'Εὰν ὅμως παρίσταται ἀνάγκη νὰ ὁδηγήσῃ αὐτὸν εἰς τὸ 'Αστυνομικὸν Κατάστημα πρέπει νὰ πράξῃ τοῦτο ἠπίως, ἔστω καὶ ἂν ὁ ἀνήλικος ἀντιδρᾷ ζωηρῶς.

2. Εἰς τὸ 'Αστυνομικὸν Κατάστημα οὐδέποτε πρέπει ὁ ἀνήλικος νὰ προπηλακίζεται ἢ νὰ ἐξετάζεται παρουσίᾳ πολλῶν ἀτόμων κατὰ τρόπον τραχὺν καὶ δημιουργοῦντα εἰς τοῦτον τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εὑρίσκεται εἰς περιβάλλον ἐχθρικόν. 'Απ' ἐναντίας, τόσον ὁ τρόπος τῆς ἐξετάσεως, ὅσον καὶ ἡ ἐν γένει συμπεριφορὰ ὅλων τῶν ἀστυνομικῶν πρὸς τοῦτον ὀφείλει νὰ εἶναι τοιαύτη, ὥστε νὰ πείθεται, ὅτι οἱ νόμοι καὶ οἱ ἐκτελεσταὶ τούτων δὲν ἀποτελοῦν ὅπλα κατὰ τῶν κακοποιῶν, ἀλλὰ κανόνας, οἵτινες ἐξασφαλίζουν τὴν εἰρηνικὴν διαβίωσιν τῶν ἀτόμων καὶ τὴν πρόοδον αὐτῶν.

3. Οὐδέποτε ὁ ἐγκληματίας ἀνήλικος θὰ ἐγκλείεται εἰς τὰ κοινὰ κρατητήρια μὲ ἐνηλίκους κακοποιούς. Δέον νὰ ὑπάρχῃ εἰδικὸν κρατητήριον ὅπου θὰ ἐγκλείωνται οἱ ἀνήλικοι καὶ πρὸς τοὺς ὁποίους ὁ φρουρὸς θὰ παρέχῃ πᾶσαν εὐκολίαν, ὥστε ὁ περιορισμὸς των νὰ μὴ καθίσταται ὀδυνηρός.

4. 'Εὰν παρίσταται ἀνάγκη νὰ συνοδευθῇ ὁ ἀνήλικος ἔξω τοῦ 'Αστυνομικοῦ Καταστήματος, εἴτε διὰ τὴν ἐνέργειαν ἐρευνῶν ἢ ἀναζητήσεων εἴτε διὰ τὴν μεταφοράν του εἰς Δικαστικὴν 'Αρχήν, τοῦτο θὰ γίνεται πάντοτε δι' ἀστ/κος ἐν πολιτικῇ περιβολῇ ἀποφευγομένων τῶν χειροπεδῶν ἐφ' ὅσον ἐκ τῶν εἰς χεῖρας τῶν 'Αστυνομικῶν 'Αρχῶν συγκεντρωθέντων στοιχείων προκύπτει ὅτι ἀποκλείεται πᾶσα περίπτωσις ἀποπείρας ἀποδράσεως.

Δι' οὓς ὅμως ἐκ τῶν ἀνηλίκων κρατουμένων πιθανολογεῖται, λόγῳ τῆς ἐπιδειχθείσης συμπεριφορᾶς των τῆς προγενεστέρας διαγωγῆς των καὶ τῆς βαρύτητος τοῦ ἀδικήματος, δι' ὃ κρατοῦνται, ὅτι εἶναι ἐνδεχόμενον ν' ἀποπειραθῶσιν ἀπόδρασιν κατὰ τὴν μεταγωγήν, τότε σκόπιμον ὅπως ἀντὶ τῆς χρήσεως χειροπεδῶν, χρησιμοποιεῖται ἀφ' ἑνὸς μὲν αὐτοκίνητον τῆς ὑπηρεσίας (παρεχομένης τοιαύτης εὐχερείας βάσει τοῦ ἄρθρου 2 § 4 ἐδάφ. Θ' τοῦ Ν.Δ. 2396/1953), ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐνισχύεται ἡ ἐξ ἀστυνομικῶν συνοδεία τῶν μεταγομένων ἀνηλίκων, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μειοῦνται αἱ πιθανότητες ἀποπείρας ἀποδράσεως αὐτῶν.

5. 'Εν οὐδεμιᾷ περιπτώσει θὰ παρέχωνται ὑπὸ τῶν 'Αστυνομικῶν 'Αρχῶν εἰς τὸν τύπον ὀνόματα καὶ φωτογραφίαι τῶν, ὑπὸ τῶν ἀνηλίκων ἢ κατὰ τῶν ἀνηλίκων, τελουμένων ἀδικημάτων ἢ ἄλλων ἀτιμωτικῶν πράξεων ἢ πληροφορίαι καὶ στοιχεῖα ἀποκαλύπτοντα τὴν ταυτότητα ἀνηλίκων παρεκτραπέντων ἢ γενομένων θυμάτων ἀντικοινωνικῶν πράξεων. Διότι ἡ τοιαύτη δημοσιότης ἐκτὸς τοῦ ὅτι καταστρέφει τὸ ἔργον τῆς ἀναμορφώσεως τῶν παρεκτραπέντων ἀνηλίκων, ἰδίως δὲ τῶν θυμάτων, παρεμποδίζει σοβαρῶς τὴν κοινωνικήν των ἀναπροσαρμογήν, ἀκόμη δὲ δημιουργεῖ οἰκογενειακὰς διαταραχὰς μὲ συνεπείας πολλάκις λίαν σοβαρὰς εἰς βάρος τῶν λοιπῶν μελῶν τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἀνηλίκων.

6. 'Εν συμπεράσματι θ' ἀπετέλει ἄριστον μέτρον προλήψεως τῆς πρὸς τὸ κακὸν ροπῆς

τῶν ἀνηλίκων, ἐὰν οἱ κ.κ. Διοικηταὶ τῶν 'Αστυνομικῶν Τμημάτων καὶ 'Υπηρεσιῶν 'Ασφαλείας ὡργάνωνον κατὰ συνοικίας ἐν συνεννοήσει μὲ τοὺς γονεῖς ἢ ἄλλα Φιλανθρωπικὰ 'Ιδρύματα, δίκτυα παρακολουθήσεως τῶν ἀνηλίκων τῆς περιφερείας των, εἰς τρόπον ὥστε πᾶσα ἀντικοινωνικὴ ἐνέργεια μαρτυροῦσα τάσιν πρὸς σοβαρωτέρας ἐκτροπὰς περιήρχετο εἰς γνῶσιν τῆς 'Αστυνομίας καὶ ἐγκαίρως ἐλαμβάνοντο μέτρα, νουθεσίας, εἰδοποιήσεις τῶν γονέων ἢ διδασκάλων καὶ προσαγωγῆς των ἐνώπιον τοῦ Εἰσαγγελέως ἀνηλίκων ἢ τέλος εἰσαγωγῆς των εἰς ἀνάλογα ἀναμορφωτικὰ ἱδρύματα πρὸς προστασίαν καὶ ἀναπροσαρμογὴν αὐτῶν εἰς τὸν ὁμαλὸν κοινωνικὸν βίον.

'Εν προκειμένω παρακαλοῦμεν ὅπως γίνῃ εἰδικὴ διδασκαλία εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ εἰς τοὺς δοκίμους τῶν Σχολῶν, θέλω δὲ παρακολουθήσει τὴν ἐφαρμογὴν προσωπικῶς.

'Ο 'Υφυπουργὸς
Ε. ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΕΠΕΞΗΓΗΜΑΤΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΓΑΙ ΚΑΝΟΝΙΣΜΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

Ι. Διαταγὴ 'Αρχηγείου 'Αστυνομίας Πόλεων ὑπ' ἀριθ. 4194/78/47 ἀπὸ 20-11-58.

Πρὸς ἁπάσας τὰς 'Αστυνομικὰς 'Υπηρεσίας

Λαβόντες ἀφορμὴν ἐξ ὑποβληθείσης ἡμῖν ἀναφορᾶς ὑπὸ τῆς 'Αστυνομικῆς Δ/νσεως Πατρῶν, δι' ἧς αὕτη ἀναφέρει, ὅτι, κατὰ διαπραχθεῖσαν προσφάτως ἔκτακτον ἐπιφυλακὴν τῆς ὑπὸ τὰς διαταγάς της ἀστυνομικῆς δυνάμεως πρὸς ἀντιμετώπισιν ἐκτάκτου ἀνάγκης τὸ σύστημα εἰδοποιήσεως τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων δὲν ἐλειτούργησεν ἱκανοποιητικῶς καὶ ὅτι ἡ εὐθύνη τόσον τῶν εἰδοποιηθέντων, ὅσον καὶ τῶν ἀναλαβόντων τὴν εἰδοποίησιν αὐτῶν ἐτέθη ἐν τοιαύτῃ συγχύσει ὥστε νὰ μὴ καθίσταται εὐχερὴς ὁ μετ' ἀντικειμενικότητος καὶ ἀκριβείας ἔλεγχος τῶν ὑπαιτίων τῆς τοιαύτης ἀνωμαλίας, παραγγέλομεν ὅπως, ἔχοντες ὑπ' ὄψει καὶ τὰς διατάξεις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 30 Κανονισμοῦ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, ἐκδόσητε πρὸς τὰς ὑφ' ὑμᾶς ὑπηρεσίας σχετικὰς διαταγὰς διαγράφοντες καὶ τὸν τρόπον εἰδοποιήσεως τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων ἐν περιπτώσει ἐκτάκτου ἀνάγκης ὥστε ἄμεσος καὶ ἀποτελεσματικὴ νὰ καθίσταται ἡ συγκέντρωσις τῆς δυνάμεως ὑμῶν εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας.

'Η ἄμεσος καὶ εὐχερὴς εἰδοποίησις τῆς δυνάμεως, λαμβανομένου ὑπ' ὄψει ὅτι μεγάλος ἀριθμὸς ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων τυγχάνουσι ἔγγαμοι καὶ οἰκογενειάρχαι διανυκτερεύοντες οἴκοι, καθίσταται κατ' ἐξοχὴν ἀναγκαία ἐν περιπτώσει ἀνάγκης πρὸς ἀντιμετώπισιν ἐκτάκτου γεγονότος δι' ὅλας τὰς 'Αστυνομικὰς Διευθύνσεις, ἰδιαιτέρως δὲ ἐπιτακτικὴ διὰ τὰς 'Αστυνομικὰς Δ/νσεις Πατρῶν καὶ Κερκύρας, εἰς ἃς ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐγγάμων καὶ οἰκογενειαρχῶν ὑπαλλήλων τυγχάνει πολὺ δυσανάλογος πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀγάμων καὶ τῶν ἐν τοῖς ἀστυνομικοῖς καταστήματι διανυκτερευόντων.

'Ανεξαρτήτως ὅμως τῶν ἀνωτέρω, φρονοῦμεν ὅτι ἅπαντες οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι ἀδιακρίτως βαθμοῦ καὶ ὑπηρεσίας εἰς ἣν ὑπηρετοῦν ὡς καὶ τόπου διαμονῆς αὐτῶν, ὑποχρεοῦνται, ἐκ βασικοῦ καθήκοντος, ὁσάκις ὑποπίπτει εἰς τὴν ἀντίληψίν των, ὅτι εἰς τὴν πόλιν εἰς ἣν ὑπηρετοῦν λαμβάνει χώραν ἔκτακτον συμβὰν ἀστυνομικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἔχον ἀνάγκην ἀντιμετωπίσεως δι' ἰσχυρᾶς ἀστυνομικῆς δυνάμεως (πυρκαϊαὶ ἐκτάσεως, πλημμύραι, γενικαὶ ἀπεργίαι, ἔκτατα συλλαλητήρια καὶ συγκεντρώσεις κ.λ.π.), νὰ ἐγκαταλείπωσι πᾶσαν ἀσχολίαν των καὶ νὰ προστρέξωσι εἰς τὸν τόπον ἔνθα λαμβάνει χώραν τὸ συμβὰν τιθέμενοι εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ αὐτόθι εὑρισκομένου ἀνωτέρου βαθμοφόρου, ἄλλως δέ, ἐὰν τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν, νὰ ἐπικοινωνήσῃ ἀπὸ τηλεφώνου, ἢ δι' οἱουδήποτε ἄλλου τρόπου, μετὰ τῆς 'Υπηρεσίας του, ἵνα λάβῃ σχετικὰς ὁδηγίας ἢ τέλος νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν 'Αξιωματικὸν 'Υπηρεσίας τοῦ Τμήματος εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου εὑρίσκεται, κατὰ τὸν χρόνον κατὰ τὸν ὁποῖον λαμβάνει γνῶσιν τοῦ συμβάντος.

Εἰδικώτερον προκειμένου περὶ τῶν 'Αστυνομικῶν Δ/νσεων Πατρῶν καὶ Κερκύρας ἔνθα λόγῳ τῆς μικρᾶς ἐκτάσεως τῶν πόλεων αὐτῶν, τὰ ἀστυνομικοῦ ἐνδιαφέροντος σοβαρᾶς μορφῆς, ὡς ἀνωτέρω, συμβάντα περιέρχονται σχεδὸν ἀμέσως εἰς γνῶσιν τῶν αὐτόθι ὑπηρετούντων ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, νομίζομεν ὅτι εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας δὲν θὰ πρέπει νὰ θεωρῆται ἀπαραίτητος ἡ εἰδοποίησις αὐτῶν παρὰ τῆς ὑπηρεσίας των, ἀλλὰ δέον οὗτοι αὐθορμήτως καὶ πρὸ τῆς εἰδικῆς προσκλήσεως νὰ σπεύδωσιν εἰς τὸν τόπον τοῦ συμβάντος ἢ νὰ παρουσιάζωνται ἀμέσως εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των πρὸς λῆψιν διαταγῶν.

'Αποδίδοντες ἰδιαιτέραν σημασίαν εἰς τὴν ἔγκαιρον συγκέντρωσιν τῆς δυνάμεως τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, παρακαλοῦμεν ὅπως παραγγείλητε πρὸς ἅπαντας τοὺς ὑφ' ὑμᾶς ὑπαλλήλους τὴν ἀκριβῆ καὶ αὐστηρὰν συμμόρφωσιν αὐτῶν πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ

προμνησθέντος ὑπ' ἀριθ' 30 Κανονισμοῦ τοῦ Σώματος «περὶ ἐπιφυλακῆς καὶ συναθροίσεων», ἀναπτυχθῶσι δὲ αἱ ὑποχρεώσεις τούτων ἐν σχέσει μὲ τὸ θέμα αὐτό, εἰς ἐπανειλημμένας ἑβδομαδιαίας μορφωτικὰς συγκεντρώσεις των καὶ τονισθῆ αὐτοῖς ὅτι πᾶσα ἀνωμαλία ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκθέσῃ ἀνεπανορθώτως τὸ γόητρον καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ἐντεῦθεν δὲ καὶ αἱ ἐπιβληθησόμεναι τυχὸν κυρώσεις θέλουσιν εἶναι αὐστηρόταται.

Ὁ Ἀρχηγὸς
Ν. ΚΟΚΚΙΝΟΣ

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ
ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

(Ὑπ' ἀριθ. 34/22.11.58)

«Περὶ ἐνισχύσεως τῶν ὀργάνων Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας δι' ἀστυφυλάκων»

Τὸ ἄρθρ. 8 παρ. 1. Ν.Δ. 3778/1957 ὁρίζει ὅτι «εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν συνδρομητὴς καθυστερεῖ συνδρομὰς ἓξ μηνῶν τὸ Ἵδρυμα ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προβαίνῃ εἰς τὴν σφράγισιν τῆς ραδιοφωνικῆς συσκευῆς τοῦ ὀφειλέτου, ὥστε νὰ καθίσταται ἀδύνατος ἡ χρῆσις της, μέχρι τῆς πλήρους ἐξοφλήσεως τῶν πρὸς τὸ Ἵδρυμα ὀφειλετῶν του».

Ἡ ἔκτασις τῆς ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως ταύτης περιορίζεται ἐκ τοῦ ἄρθρ. 12 παρ. 1 τοῦ Συντάγματος, ὅπερ τὴν ἐν τῇ ἐννοίᾳ αὐτοῦ «κατοικίαν» ἑκάστου χαρακτηρίζει ὡς ἄσυλον καὶ προστατεύει ἔναντι ἐπεμβάσεων τῆς δημοσίας ἐξουσίας οὕτως, ὥστε αὕτη δὲν δικαιοῦται νὰ ἐνεργήσῃ κατ' οἶκον ἔρευναν ἢ καὶ ἁπλῆν εἴσοδον εἰς τὴν κατοικίαν τινὸς ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τούτου εἰ μὴ «ὅτε καὶ ὅπως ὁ νόμος διατάσσει», τουτέστιν εἰς ἃς περιπτώσεις καὶ καθ' ἣν διαδικασίαν ὁ νόμος ὁρίζει (Βλ. Ν. Σαριπόλου Συντ. δικ. Γ. 1923, σελ. 96 σημ. 2 ἐπ. Σβώλου, Βλάχου, τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, Β. 1955, σελ. 313 ἐπ.). Ἀλλ' οὔτε τὸ ρηθὲν ἄρθρ. 9 οὔτε ἄλλη τις διάταξις Νόμου ὁρίζει τὴν διαδικασίαν σφραγίσεως ραδιοφωνικῆς συσκευῆς ἐντὸς τῆς ἐν τῇ ἀνωτέρῳ ἐννοίᾳ «κατοικίας» τινός. Ἑπομένως τὸ Ἐθνικὸν Ἵδρυμα Ραδιοφωνίας ὅπερ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ Ν. 2312/1953 ἀποτελεῖ νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου ἀσκοῦν διοίκησιν (Συμβούλιον Ἐπικρατείας 2188/1953) ἤτοι δημοσίαν ἐκουσίαν ὑποκείμενον ὡς φορεὺς ταύτης εἰς τὸν περιορισμὸν ἐκ τοῦ ἄρθρ. 12 παρ. 1. τοῦ Συντάγματος, δὲν δικαιοῦται νὰ ἐνεργήσῃ (δι' ὀργάνων του συνοδευομένων ἢ μὴ ὑπὸ ἀστυνομικοῦ ὀργάνου) σφράγισιν ραδιοφωνικῆς συσκευῆς ἐντὸς τῆς «κατοικίας» τινὸς ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τούτου. Ὁ εἰρημένος περιορισμὸς δὲν ἰσχύει, ἑπομένως ὑπάρχει τὸ ἐν τῷ ρηθέντι ἄρθρ. 8 παρ. 1 δικαίωμα πρὸς σφράγισιν ἐν χώρῳ μὴ ἀποτελοῦντα «κατοικίαν» ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρ. 12 παρ. 1. τοῦ Συντάγματος.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» εὔχονται

εἰς τοὺς συνδρομητάς των

Καλὸ Πάσχα

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν προήχθη ἐπ' ἀνδραγαθίᾳ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀρχιφύλακος, ὁ μέχρι τοῦδε ὑπαρχιφύλαξ Καμπέρης Εὐάγγελος.

—Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος οἱ ἀστυφύλακες: Κλεισιάρης Ἀνδρέας, Σιγιάννης Μιχαήλ, Φραγκιαδάκης Πέτρος, Θεοδωρόπουλος Δημήτριος, Σεκούρης Νικόλαος, Σταυριανάκης Νικόλαος καὶ Μπαλωμένος Δημήτριος.

—Διεγράφη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου ὁ ἀστυφύλαξ Μαργαρίτης Χαράλαμπος.

—Διεγράφη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας ὁ ἀστυφύλαξ Καλονάρος Μιχαήλ.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Διὰ Βασιλικοῦ Διατάγματος ἀπενεμήθη ὁ Σταυρὸς τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ Β' Τάγματος τοῦ Φοίνικος εἰς τὸν Ὑγειονομικὸν Διευθυντὴν Α' κ. Κουρμέντελον Παναγιώτην.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ διὰ τὴν σύλληψιν τοῦ ἐπικίνδυνου διαρρήκτου Παπαεμμανουὴλ Γεωργίου εἰς τούς: 1) Ἀστυνόμους Α' κ.κ. Θᾶνον Παναγιώτην καὶ Τριανταφύλλου Σπυρίδωνα. 2) Ὑπαστυνόμους Α' κ.κ. Γιαννημάραν Κωνσταντῖνον καὶ Καραγιαννόπουλον Δημήτριον, 3) Ἀρχιφύλακα Παπακωνσταντίνου Νικόλαον καὶ 4) ἀστυφύλακας: Κολιόπουλον Ἰωάννην, Ζαλαχώρην Ἀναστάσιον, Μητρονάτσιον Κωνσταντῖνον, Στυλιανάκην Ὀδυσσέα, Μαρκέτον Γεράσιμον, Μάκον Κωνσταντῖνον, Εὐσταθίου Παναγιώτην καὶ Βογιατζῆν Κωνσταντῖνον, διότι οἱ δύο πρῶτοι ἀναπτύξαντες ἐξαιρετικὴν πρωτοβουλίαν καὶ δραστηριότητα καὶ χειρισθέντες ἐπιδεξίως καὶ μεθοδικῶς τὴν ὅλην ὑπόθεσιν, συνέβαλον τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἐπιτυχῆ, παρακολούθησιν καὶ σύλληψιν τοῦ ὡς ἄνω ἐπικινδύνου κακοποιοῦ. Ἐπίσης οἱ ὑπ' ἀρ. 2 καὶ 3 ἐπιληφθέντες τῆς προανακρίσεως καὶ ἐργασθέντες φιλοτίμως μετ' ἰδιαζούσης ἐπιμονῆς, ἐπιμελείας καὶ μεθοδικότητος πολὺ δὲ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας συνέβαλον εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπὸ τοῦ εἰρημένου κακοποιοῦ διαπραχθεισῶν κλοπῶν ὡς καὶ εἰς τὴν ἀνεύρεσιν καὶ ἀπόδοσιν εἰς τοὺς παθόντας μέρους τῶν κλαπέντων ἀντικειμένων. Ὁμοίως οἱ λοιποὶ διότι διαταχθέντες νὰ παρακολουθήσωσι τὸν ἐπικίνδυνον τοῦτον κακοποιὸν καὶ ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἀναπτύξαντες δὲ ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα καὶ παρατηρητικότητα ἐπέτυχον νὰ διαπιστώσουν τὴν διαμονήν, τὰς ἐπαφάς, τοὺς συνεργάτας καὶ τελικῶς τὴν σύλληψίν του.

—Δι' ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τούς: 1) Ἀστυν. Β. κ. Γιαννούλην Κων/νον τοῦ Βασιλείου, 2) Ἀστυν. Β' κ. Πυργάκην Παναγιώτην τοῦ Δημητρίου, 3) Ὑπαστυν. Α' κ. Ντζιώραν Δημήτριον τοῦ Κων/νου 4) Ἀστυφ. Μαργαρόπουλον Ἀθανάσιον τοῦ Θεμιστοκλέους, 5) Ἀστυφ. Πλατιᾶν Ἠλίαν τοῦ Ἰωάννου καὶ 6) Ἀστυφ. Λίβαν Λάσκαρην τοῦ Δημητρίου, διότι οὗτοι ἀναλαβόντες ἀνατεθεῖσαν αὐτοῖς ἐργασίαν, πρὸς ἐξακρίβωσιν τῶν διπλοψηφισάντων ἐκλογέων τῆς τέως Δ/σεως Πρωτευούσης, κατὰ τὰς Βουλευτικὰς ἐκλογὰς τῆς 11-5-58, εἰργάσθησαν μετ' ἐξαιρέτου ζήλου, προθυμίας καὶ μεθοδικότητος, πολὺ δὲ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ὑπερπηδήσαντες πλεῖστα τεχνικὰ καὶ

ὑλικὰ ἐμπόδια, ἵνα φέρωσιν εἰς πέρας τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἰδιαζόντως σοβαρὰν ταύτην ἐργασίαν.

—Ὡσαύτως δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀρχιφύλακα Κατσιβαρδάκον Στυλιανὸν καὶ ἀστυφύλακας : Σταθόπουλον Βασίλειον, Τσαγκαράκην Ἐμμανουὴλ καὶ Πανίτσαν Δημήτριον, διότι οὗτοι ἐργασθέντες μὲ ἐξαιρετικὸν ζῆλον καὶ δραστηριότητα, ἐπιδείξαντες δὲ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας των, ἰδιάζουσαν παρατηρητικότητα ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν νεαρῶν μὲν ἀλλὰ ἐπικινδύνων κακοποιῶν, οἵτινες εἶχον διαπράξει 23 κλοπὰς διαρρήξεως. Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τὸν Ἀστυνόμον Β' κ. Γιαννακόπουλον Ἐλευθέριον διότι οὗτος κατευθύνας ἐπιδεξίως τοὺς ὡς ἄνω ὑπ' αὐτὸν ὑπαλλήλους, συνέβαλε τὰ μέγιστα εἰς τὴν σύλληψιν τῶν ἀνωτέρω κακοποιῶν.

—Ὁμοίως δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τούς : Ὑπαστυνόμον Α' κ. Λεκάκον Παναγιώτην καὶ Ὑπαρχιφύλακα Παστελάκον Μιχαήλ, διότι οὗτοι ἐνεργήσαντες ταχέως καὶ μεθοδικῶς κατώρθωσαν ἐντὸς βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος ν' ἀνακαλύψωσι τὸν δράστην κλοπῆς χρημάτων Γλυστὸν Δημήτριον, εἰς βάρος τοῦ Δημοδιδασκάλου Πάνου Χρήστου, νὰ συλλάβωσι τοῦτον νὰ κατάσχωσι τὰ κλαπέντα καὶ ν' ἀποδώσωσι ταῦτα εἰς τὸν παθόντα.

***

ΥΨΗΛΟΙ ΞΕΝΟΙ

Τὴν 23ην Ἀπριλίου 1959 ἀφίχθη ἐν Ἑλλάδι ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας καὶ Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου — Καλλιφορνίας κ. Πὼλ Μπίσιγκερ.

Ὁ κ. Μπίσιγκερ, θερμὸς φιλέλλην, τυγχάνει στενὸς συνεργάτης τοῦ Ἕλληνος Δημάρχου τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου κ. Γεωργίου Χριστοφίλου.

Κατὰ τὴν ἐνταῦθα παραμονήν του, ἐπεσκέφθη τὸν Ὑφυπουργὸν Ἐσωτερικῶν κ. Ε. Καλαντζῆν, ὡς καὶ τοὺς κ.κ. Ἀρχηγοὺς καὶ Γενικοὺς Διευθυντὰς τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, μεθ' ὧν ἀντήλλαξεν ἀπόψεις ἐπὶ θεμάτων σχετικῶν μὲ τὴν δίωξιν τοῦ ἐγκλήματος καὶ γενικῶς τὴν Ἀσφάλειαν.

Οὗτος θὰ παραμείνῃ μέχρι 10 Μαΐου περιοδεύων εἰς τὴν Χώραν μας.

Ὁ κ. Μπίσιγκερ κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου.

***

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΝ

Ἀπὸ τὴν 29–3–59 μέχρι τὴν 10–4–59 ἔγιναν ἀγῶνες γιὰ τὸ πρωτάθλημα βόλεϋ—μπὼλλ μεταξὺ τῶν ὁμάδων τῶν Ἀνωτάτων Στρατιωτικῶν Σχολῶν. Σ' αὐτὸ ἔλαβαν μέρος οἱ Σχολὲς Εὐελπίδων, Ἰκάρων, Ναυτικῶν Δοκίμων, Ἀνθυπομοιράρχων καὶ Ὑπαστυνόμων.

Ὕστερα ἀπὸ συνταντήσεις συναρπαστικὲς ποὺ διεξήχθηκαν στὰ εὐγενικὰ πλαίσια τοῦ Ὀλυμπιακοῦ πεύματος, ἀναδείχθηκε πρωταθλήτρια γιὰ τὸ 1959 ἡ ὁμάδα τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων. Ἡ γενικὴ κατάταξι τῶν ὁμάδων ἔχει ὡς ἑξῆς :

Σχολὲς :	Ἀγῶνες	Νῖκες	Ἥττες	Βαθμοὶ
1) Εὐελπίδων	4	4	0	12
2) Ἰκάρων	4	3	1	10
3) Ὑπαστυνόμων	4	2	2	8
4) Ναυτ. Δοκίμων	4	1	3	6
5) Ἀνθυπομοιράρχων	4	0	4	4

Ἡ στήλη αὐτὴ συγχαίρει θερμὰ καὶ εἰλικρινὰ τὴν πρωταθλήτρια ὁμάδα, καθὼς καὶ τὶς ὑπόλοιπες καὶ τοὺς εὔχεται μελλοντικὲς ἐπιτυχίες καὶ δάφνες.

Ἡ μεγάλη ἔκπληξις στοὺς ἀγῶνες ἦταν ἡ Σχολὴ Ὑπαστυνόμων, ποὺ κατώρθωσε ὕστερα ἀπὸ ὑπεράνθρωπη πάλη νὰ καταλάβῃ τὴν 3ην θέσι ! Ἐνίκησε τὶς ὁμάδες τῶν Σχολῶν Ἀνθυπομοιράρχων καὶ Ναυτικῶν Δοκίμων.

Σ' ὅλα τὰ παιχνίδια, ἀκόμη καὶ σ' αὐτὰ ποὺ νικήθηκε, διακρίθηκε γιὰ τὴν ἀκατάβλητη ἀγωνιστική της διάθεσι, γιὰ τὸ ἀγωνιστικό της πεῖσμα καὶ τέλος γιὰ τὸ ἦθος της.

Κατέβηκε στὸ στίβο γιὰ νὰ δημιουργήσῃ παράδοσι θριαμβευτικὴ κι' ὁ κόπος της αὐτὸς στέφθηκε μὲ ἐπιτυχία. Ἔτσι ἀπέδειξε ὅτι ἡ Σχολή μας δὲν εἶναι μόνο ἐργαστήρι τοῦ πνεύματος, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀθλητισμοῦ.

Ἡ ὁμάδα τῆς Σχολῆς μας, ποὺ ἀποτελέσθηκε ἀπὸ τοὺς Δοκίμους Ὑπαστυνόμους Σχοινῆν Δημήτρ., Σποῦλον Ἰωάν., Μπουρδάκον Νικολ., Σταματόπουλον Ἀνδρ., Μιχελουδάκην Κυριάκον, Ἀλεξόπουλον Σωκράτην, Χρυσικόπουλον Λεωνίδαν καὶ Δεληγιώργην Ἰωάννην, εἶναι ἀξία κάθε ἐπαίνου γιὰ τὴν λαμπρή της ἐπιτυχία.

Οἱ δύο τελευταῖες συναντήσεις δόθηκαν στὸ θαυμάσιο γήπεδο τῆς Σχολῆς μας τὴν 10–4–59. Τοὺς ἀγῶνες αὐτοὺς παρακολούθησαν ὁ Διοικητὴς τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν κ. Ἐμμ. Ἀρχονταλάκης, ὁ Ὑποδιοικητὴς κ. Παναγ. Λυκούσης καθὼς καὶ ὅλοι οἱ ἀξιωματικοί μας. Ἐπίσης ἀντιπροσωπεῖες ἀξιωματικῶν καὶ μαθητῶν ὅλων τῶν Σχολῶν.

Μέσα σὲ θερμὴ καὶ φιλικὴ ἀτμόσφαιρα, σὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ ἀπαγορευτεύσεις ἔγινε ὁ πρῶτος ἀγώνας. Ἡ Σχολὴ Εὐελπίδων νίκησε τὴν Σχολὴ Ἰκάρων καὶ ἀναδείχθηκε ἔτσι πρωταθλήτρια γιὰ τὸ 1959. Ἦταν ἕνας θαυμάσιος ἀγώνας, μιὰ εὐγενικὴ πάλη καὶ ἀξίζουν πολλὰ συγχαρητήρια στοὺς παῖκτες τῶν δύο ὁμάδων, γιὰ τὸ ὡραῖο ἀθλητικὸ θέαμα, ποὺ παρουσίασαν.

Ἡ ἀγωνία μας ὅμως ἔφθασε στὸ κατακόρυφο, ἡ θερμοκρασία... τῆς ἀτμόσφαιρας ὑψώθηκε καὶ τὰ χτυποκάρδια γίνηκαν πιὸ ἔντονα, σὰν ἄρχισε ἡ πάλη τῆς ὁμάδος μας μὲ τὴν Σχολὴ Ναυτικῶν Δοκίμων. Τὰ ἐρωτηματικὰ ὀρθώθηκαν καθὼς τὸ παιχνίδι κυλοῦσε :

« Τί θὰ κάνῃ ἄρά γε, ἡ ὁμάδα μας, θὰ νικήσῃ; Εἶναι λίγο δύσκολο, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ γίνῃ τὸ θαῦμα...».

Ἐνῷ οἱ θεαταὶ εἶχαν μείνει καρφωμένοι στὶς θέσεις του καὶ μὲ φωνὲς καὶ παροτρύνσεις... ἔκαναν ἐνέσεις θάρρους στοὺς παῖκτες τῆς προτιμήσεώς τους, αὐτοὶ ἔδιναν καὶ τὸ τελευταῖο τους ψυχικὸ καὶ σωματικὸ ἀπόθεμα γιὰ νὰ νικήσουν.

Δραματικὴ καὶ συναρπαστικὴ ἦταν ἡ εἰκόνα τοῦ παιχνιδιοῦ. Μιὰ ἀσταμάτητη ἐναλλαγὴ αἰσιοδοξίας καὶ ἀπαισιοδοξίας, χαρᾶς καὶ λύπης ξεχείλιζε ἀπὸ αὐτό. Ἡ νίκη, ἡ πολυπόθητη νίκη ἔκανε ἔρωτα πότε μὲ μᾶς, πότε μὲ τὰ ναυτάκια μας.

Κερδίσαμε τὸ πρῶτα σέτ. Μᾶς κέρδισε τὸ δεύτερο. Τελικά, μέσα σὲ πρωτόγνωμη γιὰ τὸ περιβάλλον τῆς Σχολῆς μας ἀτμόσφαιρα χειροκροτημάτων, ζητωκραυγῶν καὶ πανηγυρισμοῦ, σὲ ἠφαίστειο ἐνθουσιασμοῦ ποὺ ἄγγισε τὰ ὅρια τοῦ παραληρήματος, καταχτήσαμε τὴν γόησσα τῆς ἡμέρας, τὴν νίκην!!!

Ὁ κ. Διοικητής μας, ὁ Ὑποδιοικητής μας, ἀξιωματικοὶ καὶ συνάδελφοί μας, ξέχειλοι ἀπὸ χαρά, συγκίνησι καὶ ἱκανοποίησι ἔδωσαν συγχαρητήρια στοὺς παῖκτες μας, γιὰ τὸ κατόρθωμά τους.

Μετὰ τὸν ἀγώνα αὐτό, δόθηκε ἡ συνέχεια... στὴν κατακάθαρη αἴθουσα ἑορτῶν, ὅπου ἐκλήθησαν ὅλοι οἱ φιλοξενούμενοί μας νὰ παρακαθήσουν σὲ τσάϊ.

'Εκεῖ, νικηταὶ καὶ νικημένοι, ὅλοι ἄσπονδοι... φίλοι, στὰ ἀνθοστόλιστα τραπέζια... ἐκδικήθηκαν τοὺς μπακλαβάδες, τὸ βούτυρο, τὴ μαρμελάδα, ποὺ σὲ ἀφθονία καρτέραγαν νὰ θυσιαστοῦν. Ἔτσι τὸ τσάϊ μεταβλήθηκε σὲ... φαγοπότι... ποὺ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς δικούς μας (ὄνομα καὶ μὴ χωριὸ) διακρίθηκαν ἰδιαίτερα ! ! !

Μέσα λοιπὸν στὸ φιλόξενο καὶ γοητευτικὸ περιβάλλον τῆς Σχολῆς μας, ποὺ καταγοήτευσε τοὺς ξένους μας καὶ ποὺ ἦταν δημιούργημα τῆς Διοικήσεώς μας, ἔληξε ἡ εὐγενικὴ ἄμιλλα τῶν αὐριανῶν ἀξιωματικῶν τῆς χώρας μας.

'Εφέτος κάναμε μιὰ καλὴ ἀρχή. Τὸ 1960 πρέπει νὰ βγοῦμε ὄχι πιὰ 3, ἀλλὰ 1. Χρειάζεται προετοιμασία καὶ μόχθος. Τίμημα ἀσήμαντο μπροστὰ στὸ ἠθικὸ μέγεθος τῆς ἐπιτυχίας.

***

ΟΡΚΩΜΟΣΙΑ ΝΕΩΝ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΩΝ

Τὴν 19ην τρέχοντος εἰς τὸ ἐν Φιλαδελφείᾳ Παράρτημα τῆς Σχολῆς 'Αστυφυλάκων ἐγένετο ἡ ὁρκωμοσία 50 νέων ἀστυφυλάκων τοῦ 192 'Εκπαιδευτικοῦ Τμήματος. Οἱ ἐξελθόντες ἀστυφύλακες ἐτοποθετήθησαν εἰς 'Αστυνομικὴν Διεύθυνσιν 'Αθηνῶν.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—'Η ἐκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων ἐξακολουθεῖ νὰ προσφέρῃ στὶς πολλὲς χιλιάδες τῶν φίλων της τὴν καλὴ ποιότητα, τὴν ἁπλῆ συγκίνηση, τὴν τέρψη καὶ τὴν διδαχή. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἐκδηλώσεις ἀγάπης καὶ θαυμασμοῦ τοῦ κοινοῦ συνεχίζονται πάντα μὲ συγκινητικὴ ἐπιμονή.

—'Η 'Εκπομπὴ τῆς 15-4-1959 ἦταν ἀφιερωμένη σὲ θέματα ἐσωτερικοῦ τουρισμοῦ. 'Ανάμεσα σὲ ὄμορφα ἑλαφρὰ 'Ελληνικὰ τραγούδια καὶ ἁπαλὴ μουσική, μετεδόθησαν περιγραφικὰ σκίτσα ἀπ' τὴν 'Ελληνικὴ φύση καὶ τὶς γραφικὲς νοσταλγικὲς παραδόσεις τῆς 'Ελληνικῆς Οἰκογενειακῆς Ζωῆς καὶ ὑπεδείχθη πρὸς τὸ κοινὸ τρόπος ἀναπτύξεως τοῦ τουρισμοῦ τῆς Χώρας μας. Τραγούδησεν σ' ἕνα ποικίλο ἀνοιξιάτικο πρόγραμμα, ἡ Μαριάννα Χατζοπούλου.

*

—'Ανθρώπινο, εὐλαβικό, σεμνό, πλημμυρισμένο συγκίνηση καὶ κατάνυξη, τὸ πρόγραμμα τῆς 22-4-59, ἦταν ὁλόκληρο ἀφιερωμένο στὴν 'Αγία καὶ Μεγάλη 'Εβδομάδα τῶν Παθῶν Τοῦ Κυρίου μὲ Εὐαγγελικὲς περικοπὲς παρμένες ἀπ' τὴ ζωὴ καὶ τὸ θάνατο Τοῦ Θεανθρώπου, μὲ λόγια ἀγάπης, πίστεως καὶ ἐλπίδος καὶ μὲ παρηγορητικὰ λόγια πρὸς κάθε πονεμένο καὶ δυστυχισμένο τῆς ζωῆς. Στὴν ἐκπομπὴ αὐτή, ποὺ ἄρεσε ξεχωριστὰ καὶ προκάλεσε ἀμέτρητο ἐνθουσιασμὸ καὶ συγκίνηση, ἔλαβε μέρος καὶ ἡ ὀνομαστὴ πρότυπος βυζαντινὴ χορῳδία τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ 'Αγίου Κωνσταντίνου 'Ομονοίας, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γνωστοῦ μαέστρου Γεωργίου Σύρκα.

*

—Τὸ πρόγραμμα τῆς 29-4-59 δὲν μετεδόθη λόγῳ τῆς κατ' ἐκείνη τὴν ὥρα μεταδόσεως τῆς Θείας 'Ακολουθίας τῆς Μεγάλης Τετάρτης. 'Αντ' αὐτοῦ ἡ 'Εκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας θὰ μεταδοθῇ τὸ Μεγάλο Σάββατο, 2-5-59, μὲ τὸ ὑπέροχο σκέτς τοῦ Γενικοῦ Δ/ντοῦ κ. Ν. 'Αρχιμανδρίτου: «Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ».

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «'Αστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται Χρόνια Πολλὰ ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ των ἑορτῇ εἰς τοὺς 'Αστυνομικοὺς Διευθυντὰς κ.κ. Θωμᾶν Νούσιαν, Γεώργιον Κοντογιώργον, Γεώργιον Παπανικολάου, Γεώργιον Γρηγορέαν καὶ Γεώργιον Χαλοῦχον ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς ἑορτάζοντας κ.κ. 'Αξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικούς.

Αὔριο, Μεγάλο Σάββατο, στὶς 7 τὸ ἀπόγευμα, ἀπὸ τὸν Κεντρικὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ Ἐνόπλων Δυνάμεων Ἑλλάδος, θὰ μεταδοθῇ τὸ γνωστὸ Ἐθνικοχριστιανικὸ ραδιοφωνικὸ σκέτς τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων, κ. Νικολάου Ἀρχιμανδρίτου: "Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ τοῦ ΥΠΟΥΡΓΟΥ,, ποὺ ζωντανεύει μὲ συναρπαστικὴ χάρη μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ πονεμένες σελίδες τῆς νεώτερης Ἱστορίας μας... μιὰν ἀλησμόνητη σελίδα προδοσίας καὶ ἐγκλήματος ἀλλὰ καὶ μαρτυρίου καὶ θυσίας...

Τὸ ἀπαράμιλλης λογοτεχνικῆς ὁμορφιᾶς αὐτὸ σκέτς τοῦ κ. Ἀρχιμανδρίτου, ποὺ εἶναι ξεχειλισμένο ἀπὸ διαλεχτὲς συγκινήσεις ἀξέχαστες, καὶ ποὺ γνώρισε μοναδικὴ ἐπιτυχία ὅταν μετεδόθη στὴν Νέα Ὑόρκη, στὸν Καναδᾶ, στὴν Θεσσαλονίκη, στὰ Ἰωάννινα, στὴν Κέρκυρα καὶ στὴν Πάτρα, εἶναι ἀφιερωμένο στὴ μνήμη τοῦ ἀειμνήστου Χρίστου Λαδᾶ, ποὺ δολοφονήθηκε ἄνανδρα ἀπ' τὸν ἐγκληματικὸ κομμουνισμὸ τὴν Πρωτομαγιὰ τοῦ 1948...

Ὁ "ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ τοῦ ΥΠΟΥΡΓΟΥ,, αὔριο στὶς ἑπτὰ τὸ ἀπόγευμα, θὰ μᾶς θυμίσῃ ὅσα ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε...

Εἶναι ἕνας ὑπέροχος ὕμνος στὶς ἀκατάλυτες καὶ αἰώνιες ἠθικὲς ἀξίες τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ μιὰ ἀδυσώπητη καταδίκη τοῦ ἀναίσχυντου καὶ δολοφονικοῦ κομμουνισμοῦ...